WAR
COMANDO
TERORISM
SABOTAJE
URMĂRIRI
SPIONAJ
RĂZBOI
SUPER COLECȚIA WAR
Alistair MacLean
VIRUSUL DIAVOLULUI

ALISTAIR MACLEAN

VIRUSUL DIAVOLULUI

Editor: Zamfir M. Rusu
Traducere de Iolanda Dogaru
Redactor: Constantin Dumitru

Editura Z,1997

CAPITOLUL 1

Nu aveam nici o corespondenţa în dimineaţa aceea, dar asta nu constituia defel o surpriză. Nu primisem nici un fel de corespondenţa în cele trei săptămâni de când închiriasem micul apartament de birouri la etajul al doilea, în apropierea Străzii Oxford. Am închis uşa biroului de la intrare, o încăpere de doi metri şi jumătate, am ocolit masa şi scaunul care într-o zi ar putea fi ocupate de o secretară, dacă firma Cavell Investigations îşi va putea permite vreodată o asemenea extravaganţa, şi am deschis uşa pe care stătea scris „Cabinet particular".

În spatele acelei uşi se află biroul şefului firmei Cavell Investigations, Pierre Cavell. Eu, adică. Şef şi personal într-o singură persoană. Era o încăpere mai mare decât cea de la intrare, ştiu asta pentru că o măsurasem, dar numai un tip exersat ar fi putut să-şi dea seama cu ochiul.

Nu sunt un răsfăţat, dar trebuie să recunosc că era un loc destul de sumbru. Pereţii ponosiţi aveau acea nuanţa palidă, de un gri spălăcit, ce trecea prin toate tonurile, de la albul gălbejit de la nivelul podelei, până la negrul decolorat, chiar sub tavan, a cărui realizare se datorează exclusiv ceţii londoneze şi multor ani de neglijenţa. Într-unul din pereţi, şi dând spre o curte îngusta şi murdară, era decupata o fereastră înalta şi îngusta, spălata pe dinăuntru, lângă care atârna un calendar împărţit pe luni. Duşumeaua era acoperită cu linoleum şi pe ea se afla un birou pătrat, la mâna a doua, un scaun rotativ pentru mine, un fotoliu capitonat cu piele pentru client, o ţoala uzată care să-i ferească picioarele de frig, un suport pentru pălării şi două fişete de metal verzui pentru dosare – ambele goale. Nimic altceva. Nu era loc pentru nimic altceva.

Tocmai mă lăsam să cad în scaunul rotativ când am auzit soneria din biroul de la intrare târâind de două ori, apoi scârţâitul uşii. Pe uşa dinspre coridor scria „Suna şi intră" şi cineva tocmai asta făcuse. Sunase şi intrase. Am tras sertarul de sus, din stânga, al biroului, am scos nişte hârtii şi plicuri, le-am împrăştiat pe birou, am apăsat pe un buton care se afla lângă genunchiul meu, şi mă ridicasem în picioare când s-a auzit o bătaie în uşa.

Omul care a intrat era înalt, slab şi un bun cunoscător al revistei „Tailor and Cutter". Purta o haină cu revere înguste peste un costum imaculat gri închis, croit după ultima modă italienească, iar în mâna stângă, vârâtă într-o mănuşă din piele de căprioară, ţinea cealaltă mănuşa, un melon negru, o geantă şi, peste încheietura, o umbrelă neagră, bine înfăşurată, cu mâner de corn. Faţa lui era palidă, prelungă şi subţire; părul, negru şi rar, avea o cărare la mijloc, şi era bine periat pe spate; avea ochelari fără rame, un nas acvilin, iar deasupra buzei superioare, o linie subţire şi neagră, miniatură unei mustăţi aduse la o stare aproape imposibil de atins a perfecţiunii. Cred că purta un micrometru asupra lui. După înfăţişare, puteai să juri că este un expert contabil din City – eu, cel puţin, aşa îl vedeam.

— Scuzaţi-mă că am intrat direct. Zâmbi scurt – cu trei dinţi de sus îmbrăcaţi în aur – apoi aruncă o privire peste umăr. Se pare că secretara dumneavoastră...

— Nu face nimic. Vă rog să intraţi.

Şi felul lui de a vorbi era acela al unui contabil; controlat, precis, un picuţ exagerat în dicţie. Îmi dădu mâna şi gestul nu îl dezminţi – era iute, uşor şi nu trăda nimic.

— Da. Nu doriţi să luaţi loc, domnule Martin?

— Mulţumesc. Se aşeza cu grijă, foarte drept, cu picioarele lipite, cu geanta aranjată în echilibru pe genunchii strânşi şi privi în jur încet, observând totul, cu umbra unui surâs care nu-i arata dantură. Agenda dumneavoastră de lucru nu este... hm... foarte încărcată în prezent, ce ziceţi, domnule Cavell?

Poate că nu era contabil, la urma urmei. De regulă, contabilii sunt politicoşi, manieraţi şi nu se grăbesc să te jignească inutil. Dar poate că nu era în apele lui. Cei care vin la un detectiv particular rareori sunt într-o dispoziţie firească.

— Starea aceasta o menţin pentru a-l păcăli pe inspectorul de la fisc, am explicat eu. Cu ce vă pot fi de folos, domnule Martin?

— Dându-mi nişte informaţii despre dumneavoastră.

Nu mai zâmbea şi ochii nu-i mai rătăceau de colo-colo.

— Despre mine? Vocea îmi sună ascuţit, nu strident, era doar vocea cuiva care nu avusese nici un singur client pe tot parcursul celor trei săptămâni de când îşi deschisese biroul. Vă rog să intraţi în subiect, domnule Martin. Am treburi de făcut.

Chiar aşa şi era. Să-mi aprind pipa, să citesc ziarul de dimineaţa, lucruri de felul ăsta.

— Îmi pare rău, dar e ceva ce vă priveşte. Mă gândesc la dumneavoastră pentru o misiune foarte delicată şi dificilă. Trebuie să mă asigur că sunteţi omul de care am nevoie. Cred că e rezonabil, nu?

— O misiune? L-am privit cercetător pe Henry Martin şi mi-a trecut prin minte că mi-ar fi foarte uşor să-mi devină antipatic.

— Eu nu execut misiuni, domnule Martin. Eu fac investigaţii.

— Desigur, când exista investigaţii de făcut. Tonul lui era prea neutru pentru a mă simţi ofensat. Poate că eu ar trebui să vă dau nişte informaţii. Vă rog să acceptaţi, pentru câteva minute, metoda mea de abordare a problemei, domnule Cavell. Pot să vă asigur că n-o să vă pară rău.

Îşi deschise geanta, extrase o mapă de piele, scoase de acolo o foaie de hârtie tare şi începu să citească, parafrazând diversele pasaje.

— Pierre Cavell. Născut la Lisieux, Calvados, din părinţi anglo-francezi. Tatăl – inginer constructor, John Cavell din

Kingsclere, Hampshire, mama – Anne-Marie Lechamps din Lisieux. Mama de origine franco-belgiana. O soră, Liselle. Ambii părinţi şi sora morţi în atacul aerian asupra oraşului Rouen. În ultimii ani ai adolescenţei, paraşutat de şase ori în nordul Franţei, de unde revine de fiecare dată cu informaţii preţioase. Paraşutat în Normandia cu două zile înainte de Ziua Z. La sfârşitul războiului, recomandat pentru nu mai puţin de şase decoraţii – trei britanice, doua franţuzeşti şi una belgiană.

Henry Martin ridică ochii şi zâmbi abia perceptibil.

— Prima notă discordantă. Decoraţiile refuzate. Se menţionează că aţi fi spus ceva în genul că războiul v-a maturizat înainte de vreme şi că sunteţi prea bătrân pentru jucării. Aţi intrat în armata regulată britanică. Ridicat la rangul de maior la Informaţii, se pare că aţi colaborat îndeaproape cu MI6 – contraspionaj, cred. Aţi intrat apoi în poliţie. De ce aţi ieşit din armată, domnule Cavell?

Aveam să-l dau afară mai târziu. În clipa aceea eram prea contrariat. Ce altceva mai ştia oare – şi cum de aflase? Am răspuns:

— Din lipsă de perspective.

— Aţi fost dat afară. (Din nou surâsul acela fugar.) când un ofiţer de rang inferior se hotărăşte să lovească un ofiţer de rang superior, tactica îi dictează să nu-l aleagă pe cel cu gradul cel mai mare. Aţi avut proastă inspiraţie să vă opriţi asupra unui general-maior. Din nou aruncă o privire peste coală de hârtie. Aţi intrat în Poliţia Metropolitană. Aţi avansat rapid – trebuie să recunoaştem că sunteţi într-adevăr dotat în domeniul dumneavoastră – până la gradul de inspector. În ultimii doi ani, disponibilizat pentru servicii speciale, fără detalii asupra caracterului lor. Dar putem ghici. Şi apoi aţi demisionat. Corect?

— Corect.

— Într-un dosar personal, „Demisionat" arata mai bine decât „Concediat". Şi exact asta s-ar fi întâmplat dacă mai

rămâneaţi douăzeci şi patru de ore în serviciu. Daţi într-adevăr impresia că aveţi ceea ce s-ar putea numi un geniu al insubordonării. A fost ceva în legătură cu un comandant adjunct, înţeleg eu. Dar încă aveaţi prieteni, prieteni foarte influenţi. La o săptămână după ce aţi demisionat, eraţi deja numit şeful departamentului securităţii din Mordon.

Am încetat să-mi tot aranjez hârtiile de pe birou şi am spus încet:

— Datele din dosarul meu sunt uşor de obţinut, dacă ştii unde să cauţi. Dar nu aveţi dreptul să deţineţi ultima informaţie.

Institutul de Cercetări Microbiologice din Mordon, Wiltshire, avea, din punctul de vedere al securităţii, o cotaţie atât de înalta, încât, prin comparaţie, a pătrunde în Kremlin părea un lucru lesnicios.

— Îmi dau perfect de bine seama de asta, domnule Cavell. Deţin un număr impresionant de informaţii la care nu ar trebui să am acces. Cum ar fi şi aceea că, potrivit dosarului dumneavoastră, aţi fost concediat şi de acolo. Cum este şi o altă informaţie – adevăratul motiv pentru care mă aflu astăzi aici: ştiu de ce aţi fost destituit.

Precizia primei mele deducţii detectiviste, potrivit căreia clientul meu ar fi fost contabil, nu era de natura să-mi dea speranţe de viitor: Henry Martin nu ar fi recunoscut un bilanţ contabil nici dacă i-ar fi fost adus pe un platou de argint. Mă întrebam care ar putea fi adevăratul lui domeniu de activitate, dar eram departe de a ghici.

— Aţi fost destituit de la Mordon, continua Martin cu acurateţe, în primul rând pentru că nu vă puteaţi ţine gura. A, nu era o chestiune legată de secretul informaţiilor, cunoaştem asta. Îşi scoase ochelarii fără rame şi îi şterse gânditor. După cincisprezece ani în acest domeniu, probabil că nu vă spuneţi nici în gând jumătate din ce ştiţi. Dar aţi vorbit cu oameni de ştiinţa în posturi înalte, cu directori de la Mordon, şi nu le-aţi ascuns părerea pe care o aveaţi asupra caracterului muncii în

care erau implicaţi. Nu sunteţi primul care a făcut comentarii amare despre faptul că aceasta instituţie, care în rapoartele Parlamentului este denumită Centrul de Sănătate din Mordon, este controlată exclusiv de Departamentul de Război. Eraţi la curent, desigur, ca Mordon se ocupa în principal de crearea şi producerea organismelor microbiologice folosite în război – dar sunteţi unul dintre cei puţini care ştiu exact cât de îngrozitoare şi teribile sunt armele care se perfecţionează acolo, ca, dotate fiind cu acele arme, un număr mic de avioane ar putea distruge complet viaţa sub toate formele ei, în oricare ţara din lume, în numai câteva ore. Aveaţi păreri foarte ferme în ceea ce priveşte folosirea discriminatorie a unor asemenea arme împotriva unei populaţii civile nevinovate şi neavizate. Şi v-aţi făcut cunoscută opinia în multe locuri şi în faţa multor persoane din institut. În prea multe locuri şi în faţa a prea multor persoane. Aşa că acum sunteţi detectiv particular.

— Viaţa e nedreaptă, am consimţit eu. M-am ridicat în picioare, m-am dus până la uşa, am întors cheia în broască şi am pus-o în buzunar. Vă daţi, desigur, seama, domnule Martin, că aţi spus deja prea mult. Vreau sursele informaţiilor despre activităţile mele de la Mordon. Nu plecaţi de aici până nu mi le spuneţi.

Martin oftă şi îşi puse ochelarii.

— Melodramatic, perspicace, dar absolut inutil. mă iei drept un prost, Cavell? Arăt eu ca un prost? Ceea ce ţi-am spus a fost ca să-ţi câştig cooperarea. Îmi voi pune cărţile pe masă. În adevăratul sens al cuvântului. Scoase un portofel, căuta un dreptunghi de carton de culoarea fildeşului şi îl puse pe masă. Îţi spune ceva?

Îmi spunea o groază de chestii. În mijlocul cărţii de vizita scria: „Consiliul pentru Pacea Lumii". Iar în colţul din dreapta jos: „Henry Martin, Secretar, Londra".

Martin îşi trase scaunul mai aproape şi se aplecă în faţa, cu braţele pe biroul meu. Era concentrat, serios.

— Sigur că ai auzit despre asta, domnule Cavell. Cred că nu exagerez când afirm că, actualmente, este de departe cea mai mare forţa care lupta pentru binele lumii. Consiliul nostru reuneşte toate rasele, religiile şi orientările politice. Ai auzit, probabil, ca premierul nostru şi majoritatea miniştrilor sunt membri ai Consiliului. Nu doresc să comentez asupra acestui fapt. Dar ceea ce pot spune este ca cei mai mulţi reprezentanţi ai bisericilor din Marea Britanie, fie ei protestanţi, catolici sau de rit mozaic, sunt membrii Consiliului. Lista membrilor noştri cuprinde nume de aristocraţi care figurează în arhondologia lui Debrett şi ale altor distinse personalităţi din „Who's Who". Foreign Office-ul, care ştie într-adevăr ce se petrece, e mai înspăimântat decât oricine şi este cu totul de partea noastră. Avem sprijinul celor mai buni, mai înţelepţi, mai clarvăzători oameni ai ţarii în clipa de faţa. În spatele meu se află oameni puternici, domnule Cavell. Zâmbi uşor. Avem membri influenţi chiar şi la Mordon.

Ştiam că ceea ce spusese era adevărat, cu excepţia parţii despre Mordon, dar poate şi aceea era adevărată, justificându-i bagajul de informaţii. Eu însumi nu eram membru al Consiliului, întrucât nu eram omul potrivit pentru a fi inclus în arhondologia lui Debrett sau în „Who's Who", dar ştiam că în acest Consiliu pentru Pacea Lumii, o societate cvasi-secreta prin faptul că susţinea că negocierile diplomatice nu trebuie realizate prin editorialele ziarelor, apăruse doar de curând, dar era deja privit în lumea occidentală ca ultima şi cea mai bună şansa a omenirii.

— Vă cred, am spus eu.

— Mulţumesc. Căuta iar în geanta: şi scoase la iveală un container de oţel cam de mărimea şi forma unui bidonaş. În ţara noastră, domnule Cavell, exista o clică militarista de care suntem realmente îngrijoraţi şi care ameninţa să ne distrugă toate visurile şi speranţele. Nişte nebuni care vorbesc tot mai tare pe zi ce trece despre declanşarea unui război preventiv

împotriva Uniunii Sovietice. Un război bacteriologic. Este foarte puţin probabil că vor avea şanse de reuşita. Dar exact împotriva împrejurărilor celor mai improbabile trebuie să fim noi în gardă.

Vorbea de parcă şi-ar fi repetat discursul de o sută de ori.

— Nu există şi nu va putea exista nici o posibilitate de apărare împotriva unui asemenea atac bacteriologic. A fost găsit un vaccin împotriva acestui virus, după doi ani de cercetări dintre cele mai intense, dar singurele stocuri din lume se afla la Mordon. Se opri, ezită, apoi împinse spre mine tubul de oţel. Această informaţie nu mai este chiar corectă. Acest tub a fost sustras de la Mordon cu trei zile în urmă. Conţinutul lui poate fi cultivat pentru producerea unei cantităţi suficiente de vaccin care să imunizeze populaţia oricărei ţari de pe glob. Noi suntem paznicii fraţilor noştri, domnule Cavell.

L-am privit fără să scot o vorbă.

— Te rog să duci imediat acest obiect la următoarea adresă din Varşovia. Puse pe masa o bucată de hârtie. Vei primi o sută de lire acum, plata cheltuielilor şi o sută de lire la înapoiere. Îmi dau seama, este o misiune delicată, poate chiar periculoasă, dar cred că nu şi pentru dumneata. Am efectuat investigaţii foarte detaliate asupra dumitale, domnule Cavell. Ai reputaţia unui om care cunoaşte căile ascunse ale Europei aşa cum un şofer de taxi cunoaşte străzile Londrei, îmi imaginez că graniţele nu-ţi vor da nici o bătaie de cap.

— Ca şi sentimentele mele antirăzboinice, am murmurat eu.

— Sigur, sigur. (Prima notă de nerăbdare.) Am fost nevoiţi să facem verificări foarte atente, eşti conştient de asta. Ai toate aptitudinile necesare. Erai unica alegere posibilă.

— Ei, da, spusei eu încet, e măgulitor ce-mi spuneţi. Şi interesant.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, interveni el brusc. Vrei s-o faci, domnule Cavell?

— Nu.

— Nu? Faţa i se făcu de piatră. Ai spus „nu"? Deci la atât se reduce preţioasa dumitale grijă pentru semeni? Toată vorbăria de la Mordon.

— Chiar dumneata ai spus ca agenda mea de lucru nu este foarte încărcată, l-am întrerupt eu. Nu am avut nici un client timp de trei săptămâni. Şi după toate semnele nu voi avea nici un client încă trei luni de acum încolo. Şi, ai spus-o cu gura dumitale, eu eram singura alegere posibilă.

Gura lui subţiratica se întinse într-un surâs batjocoritor.

— Deci nu refuzi categoric să mergi?

— Nu refuz categoric.

— Cât?

— Două sute cincizeci de lire. Şi la dus şi la întors.

— Asta ţi-e ultimul cuvânt?

— Exact.

— Te superi dacă îţi spun ceva, Cavell?

Omul începuse să-şi uite bunele maniere.

— Da, mă supăr. Ţine-ţi cuvântările şi morală pentru consiliul dumitale. Asta e ceea ce se cheamă o afacere.

Mă privi îndelung, cu ochii sclipindu-i ostili în spatele ochelarilor, apoi băgă mâna în geantă şi scoase cinci pachete plate de bancnote, le puse cu grijă pe masă în faţa lui şi ridică ochii spre mine.

— Două sute cincizeci de lire. Fix.

— Poate că filiala de la Londra a consiliului ar trebui să-şi caute un alt secretar, am sugerat. Eu sau consiliul urma să fim escrocaţi de cele o sută cincizeci de lire suplimentare?

— Nici unul, nici celălalt. Tonul lui era tot atât de glacial ca şi ochii. Nu mă plăcea. Am oferit un preţ cinstit, dar în chestiuni de o asemenea importanţa eram pregătiţi să fim jecmăniţi. Ia-ţi banii.

— După ce scoţi banderolele, pui banii stiva şi îi-numeri, cincizeci de bancnote de câte cinci, sub ochii mei.

— Doamne! Vorbirea lui meticuloasă şi stăpânită

dispăruse pentru a face loc unui ton aproape violent. Nu e de mirare că ai fost dat afară din atâtea slujbe. Rupse banderolele, stivui bancnotele şi le număra separat pe fiecare. Poftim. Cincizeci. Mulţumit?

— Mulţumit. Am deschis sertarul din dreapta, am luat banii, adresa şi tubul, le-am lăsat să cadă în sertar şi l-am închis, pe când Martin îşi strângea curelele genţii. Ceva în aer, poate o anumită imobilitate din partea mea, l-a făcut să-şi ridice brusc privirea şi apoi a rămas la fel de nemişcat ca şi mine, cu excepţia ochilor, care i s-au făcut cât lentilele ochelarilor de mari.

— Da, e chiar un pistol, l-am asigurat eu. Un automat japonez Hanyatti cu noua focuri, cu siguranţa trasă, iar indicatorul, după cum observ eu, arata că e încărcat. Nu-ţi bate capul cu fâşia aia de scotch care acoperă gura ţevii, e pusă acolo numai ca să protejeze un mecanism deosebit de delicat. Glonţul de pe ţeava va trece prin ea, va trece şi prin tine şi, dacă ai avea un frate geamăn aşezat în spatele tău, ar trece şi prin el. Braţele pe masă.

Şi-a pus braţele pe masă. Stătea nemişcat, aşa cum stau de obicei oamenii când privesc în ţeava unui pistol de la un metru depărtare, dar ochii lui au revenit curând la normal şi nu părea prea îngrijorat. Asta m-a pus pe gânduri, pentru că dacă există cineva care trebuia să se sperie, acela era Henry Martin. Poate că asta făcea ca Henry Martin să fie un om foarte periculos.

— Ai o metodă neobişnuita de a face afaceri, Cavell. Vocea nu-i tremura, trăda numai un dispreţ sec. Ce-i asta, un atac armat?

— Nu fi stupid şi nu-ţi dori să fie. Am deja banii tăi. M-ai întrebat înainte dacă te iau drept un prost. Timpul şi împrejurările nu mi s-au părut favorabile ca să-ţi dau un răspuns imediat, dar ţi-l pot da acum. Eşti un prost pentru că ai uitat că eu am lucrat la Mordon. Am fost acolo şeful securităţii. Şi prima îndatorire a unui şef al securităţii este

aceea de a afla ce se petrece pe fieful lui.

— Teamă mi-e că nu înţeleg.

— Vei înţelege. Vaccinul ăsta de aici – este produs pentru a da imunitate împotriva cărui virus anume?

— Sunt un simplu lucrător al Consiliului pentru Pacea Lumii.

— Nu contează. Ceea ce contează este că până acum toate vaccinurile au fost produse şi păstrate exclusiv la Horder Hall în Essex. Poanta e că dacă acest tub provine de la Mordon, nu conţine nici un vaccin. Probabil conţine un virus oarecare. În al doilea rând, ştiu că, în mod normal, este imposibil pentru oricine, fie el simpatizant al Consiliului pentru Pacea Lumii sau nu, să sustragă vreun virus secret de la Mordon, indiferent cât ar fi el de deştept sau de precaut. După plecarea ultimului ins din laborator intra în funcţiune paisprezece contoare, iar combinaţia folosită pentru intrare, care controlează contoarele, este cunoscută numai de două persoane. Dacă se ia ceva, înseamnă că a fost luat cu forţa şi prin violenţa. Ceea ce declanşează investigaţii imediate. În al treilea rând, ai spus că Foreign Office-ul se afla ferm de partea voastră. Dacă aşa stau lucrurile, la ce bun această abordare de capă şi spada ca să treceţi vaccinul peste graniţa? Procedura care se impune este aceea a valizei diplomatice până la Varşovia. În sfârşit, cea mai mare gafa pe care ai făcut-o, amice: ai uitat de faptul că, sub o formă sau alta, am lucrat în contraspionaj un timp destul de îndelungat. Fiecare nou organism sau organizaţie create în Marea Britanie sunt automat puse sub microscop. Cum s-a întâmplat şi cu Consiliul pentru Pacea Lumii când şi-a deschis aici sediul. Cunosc pe unul dintre membri, un personaj în vârstă, trupeş, chel şi miop, care este opusul tău în toate privinţele. Numele lui este Henry Martin şi este secretarul filialei londoneze a consiliului. Cel veritabil.

M-a privit neclintit câteva secunde, fără teamă, cu braţele pe masă, apoi spuse încet:

— Nu prea mi-au rămas multe de spus, nu?

— Nu prea.

— Ce ai de gând?

— Să te predau Departamentului Securităţii Naţionale. O dată cu tine va pleca şi o înregistrare a conversaţie noastre. Ca o măsură obişnuita de prevedere, am pornit magnetofonul înainte de intrarea ta în acest birou. Nu e dovada, ştiu, dar adresa, tubul şi amprentele tale digitale pe cincizeci de bancnote de cinci lire vor fi arhisuficiente.

— Se pare că am făcut într-adevăr o greşeala în ceea ce te priveşte, a recunoscut el. Putem cădea la învoiala?

— Eu nu pot fi cumpărat. În nici un caz, nu pentru cincizeci de bancnote mizerabile de cinci lire.

A urmat o pauză, apoi a spus moale:

— Cinci sute?

— Nu.

— O mie? O mie de lire, Cavell, într-o oră.

— Taci. M-am întins după telefon, am pus receptorul pe masă şi am început să formez un număr cu degetul arătător al mâinii stângi. Ajunsesem la a treia cifră când s-a auzit o bătaie puternică în uşa biroului.

Am lăsat receptorul unde era şi, fără să fac zgomot, m-am ridicat în picioare. Uşa dinspre coridor era închisa când a intrat Martin în biroul meu. Nimeni nu putea deschide uşa aceea fără să sune soneria. Nu auzisem soneria, nu se auzise nimic. Dar chiar acum, cineva se afla în biroul de la intrare, în faţa uşii mele.

Martin zâmbea. Nu era chiar un zâmbet, dar totuşi... Nu-mi plăcea deloc. Am mişcat mâna cu pistolul şi am zis încet:

— Cu faţa spre colţul de colo, Martin, şi mâinile la ceafă.

— Nu cred că e nevoie, spuse el calm. Omul de alături e un prieten comun.

— Fă ce ţi-am zis!

S-a conformat. M-am apropiat de uşa, stând ferit într-o parte şi am strigat:

— Cine-i acolo?

— Poliţia, Cavell. Deschide, te rog.

— Poliţia? Vocea aceea îmi sună familiar, dar să nu uităm că există o mulţime de ventriloci printre noi. L-am privit pe Martin, dar acesta nu se mişcase din loc. Am strigat:

— De unde ştiu?

De acolo se auzi o mişcare, apoi un dreptunghi de carton începu să alunece pe sub uşa, spre mine. Nici o insignă, nici un act, nimic de acest gen, doar o simplă carte de vizita având imprimata pe ea cuvintele „D. R. Hardanger" şi un număr de telefon de la Whitehall. Numărul acelora care ştiau că aceasta era singura formă de identificare pe care o folosea Superintendentul Hardanger era foarte redus. Iar cartea de vizita se potrivea cu vocea. Am descuiat uşa şi am deschis-o.

Era chiar Superintendentul Hardanger în persoană, mătăhălos, solid, cu faţa roşie şi fălci de buldog, îmbrăcat în acelaşi raglan gri decolorat şi cu melonul negru pe care le purtase în toţi anii cât lucrasem cu el. Am zărit în spatele lui un om mai mărunţel, un braţ şi un picior kaki, nimic altceva. N-am avut timp să văd mai mult pentru că Hardanger umpluse peste un metru din biroul meu cu cele o sută de kilograme şi mai bine ale autorităţii sale impunătoare, obligându-mă să dau înapoi câţiva paşi.

— Bine, Cavell. O scânteie de zâmbet îi lumina ochii neobişnuiţi de albaştri. Poţi să laşi pistolul. Acum eşti în siguranţa. A sosit poliţia.

Am scuturat din cap.

— Îmi pare rău, Hardanger, dar nu mai lucrez pentru voi. Am un permis pentru această armă şi dumneata te afli în biroul meu fără să-ţi fi dat eu voie. Am făcut semn spre colţul camerei. Percheziţionează acest personaj şi pe urmă o să pun pistolul la loc. Nu înainte, însa.

Henry Martin, cu mâinile încă prinse la ceafă, se răsuci încet. Zâmbi larg spre Hardanger, care îi întoarse zâmbetul şi spuse:

— Să te percheziţionez, John?

— Mai bine nu, domnule, răspunse Martin grăbit. Ştiţi doar că mă gâdil.

Am făcut ochii mari la Hardanger, apoi la Martin şi retur. Am coborât mâna cu pistolul şi am spus obosit:

— Bun, care-i treaba?

— Îmi pare sincer rău de chestia asta, Cavell, vorbi Hardanger cu glasul lui aspru şi răguşit. A fost necesar. Cât de necesar, o să-ţi explic. Numele acestui om este într-adevăr Martin – John Martin. De la Departamentul Securităţii Naţionale. E inspector. S-a întors de curând de la Toronto. Vrei să-i vezi documentele sau ajunge cuvântul meu?

Am revenit la biroul meu, am pus arma la locul ei şi am scos tubul, banii şi bucata de hârtie cu adresa din Varşovia. Îmi simţeam faţa încordata, dar îmi stăpâneam vocea.

— Ia-ţi recuzita asta nenorocită de aici, Martin, şi dispari. Şi dumneata, Hardanger. Nu ştiu la ce a fost bună toată şarada asta, tot montajul ăsta de stupizenii şi să fiu al naibii dacă o să mă puteţi face să-mi pese, afară! Nu-mi place să fiu bătaia de joc a isteţilor ca voi şi refuz să fac pe şoarecele în jocul ăsta, chiar dacă e pus la cale de Departamentul Securităţii Naţionale.

— Uşurel, Cavell, protesta Hardanger. Ţi-am spus că a fost necesar şi...

— Lasă-mă să vorbesc eu cu el, îl întrerupse omul în kaki. Îl ocoli pe Hardanger şi atunci l-am văzut bine prima oară. Un ofiţer de armată şi nu unul de rang inferior, zvelt, mărunt de statură, autoritar, tipul la care sunt eu alergic. Numele meu este Cliveden, Cavell. General-maior Cliveden. Trebuie să...

— Am fost dat afară din armată pentru că m-am dat la un general-maior, am intervenit eu. Crezi că acum, fiind civil, aş ezita s-o fac din nou? afară şi dumneata. Acum, pe loc!

— V-am spus că aşa e el, mormăi Hardanger fără a se adresa cuiva anume. Dădu greoi din umeri, vârî mâna în buzunarul raglanului şi scoase un ceas de mână. O să plecăm.

Dar mai întâi m-am gândit că ţi-ar plăcea să ţii tu asta ca amintire. Îl adusese la Londra la reparat şi a fost trimis la biroul Generalului ieri.

— Ce tot vorbeşti? am întrebat răstit.

— Vorbesc despre Neil Gladon. Succesorul tău în postul de şef al securităţii la Mordon. Cred că a fost unul din prietenii tăi cei mai buni.

Nu am făcut nici o mişcare să iau ceasul din mâna întinsa.

— Ai spus „a fost"? Gladon?

— Gladon. Mort. Ucis, dacă preferi, când cineva a pătruns în laboratoarele centrale de la Mordon noaptea trecută – azi în zori.

I-am privit pe cei trei, apoi m-am întors să mă uit afară prin geamul murdar la ceaţa cenuşie care se învârtejea pe Gloucester Place. După un timp, am spus:

— Vă rog să intraţi.

Neil Gladon fusese găsit puţin după ora două dimineaţa de către un gardian care îşi făcea rondul, pe coridorul de lângă uşa grea de oţel a laboratorului numărul unu din blocul „E". Că era mort, era indubitabil. Ce îi provocase moartea însa, nu se ştia, întrucât în acea instituţie, al cărei personal era aproape în întregime format din medici, nimănui nu-i fusese permis să se atingă de mort. Regulă era de o stricteţe absolută. când a sunat alarma, chestiunea a trecut exclusiv în sarcina Departamentului Securităţii Naţionale.

A fost alertat şeful pazei şi acesta s-a oprit la doi metri de cadavru. A raportat apoi ca Gladon avusese o criză extrem de puternică înaintea morţii şi era evident că îşi dăduse sfârşitul după o agonie dureroasă şi convulsii. Simptomele pe care le prezenta duceau la concluzia că fusese vorba de otrăvire cu acid prusic. Dacă şeful pazei ar fi putut simţi mirosul caracteristic de migdale amare, s-ar fi confirmat, fără putinţa de tăgadă, diagnosticul iniţial. Dar acest lucru fusese, desigur, imposibil. Toţi gardienii din incinta institutului au fost obligaţi să-şi facă rondul în costume etanşe respirând prin aparate

autonome.

Şeful pazei mai observase ceva. Ceasul de la uşa de oţel fusese fixat la o altă oră. În mod normal, era potrivit să funcţioneze de la ora şase după-amiaza până la ora opt dimineaţa. Acum era potrivit de la miezul nopţii. Ceea ce însemna că accesul în laboratorul numărul unu era imposibil înainte de ora două după-amiază, cu excepţia celor ce cunoşteau combinaţia care controla ceasurile. Aceste informaţii mi-au fost oferite nu de Hardanger, ci de ofiţer. L-am ascultat, apoi am spus:

— De ce dumneata? Ce interes ai dumneata în toată această poveste?

— General-maior Cliveden este numărul doi la conducerea Corpului Medical al Armatei Regale Britanice, explica Hardanger. Ceea ce, automat, înseamnă că este directorul Institutului de Cercetări Microbiologice Mordon.

— Nu era, cât am fost eu acolo.

— Predecesorul meu a ieşit la pensie, spuse Cliveden scurt, dar îngrijorarea lui era evidentă. Probleme de sănătate. Primele rapoarte mi-au fost, bineînţeles, trimise mie. Eram la Londra. L-am anunţat imediat pe Superintendent. Şi, pe răspunderea mea, am ordonat ca o echipă de sudori din Aldershot să se deplaseze de urgenţa la faţa locului; ei vor deschide uşa sub supravegherea Departamentului Securităţii Naţionale.

— O echipă de sudori? m-am mirat eu. Ai înnebunit?

— Nu înţeleg.

— Cheamă-i înapoi, omule! Cheamă-i imediat. Ce Dumnezeu te-a făcut să faci aşa ceva? Chiar,nu ştii nimic despre uşa aceea? în afară de faptul că nu exista nici un sudor autogen pe lumea asta capabil să străpungă uşa specială de oţel doar în câteva ore, nu ştii că uşa însăşi este mortală? că este umplută cu un gaz cvasimortal? că există o placă izolanta în interiorul uşii care este într-adevăr mortală, încărcată cu două mii de volţi?

— N-am ştiut asta, Cavell. Abia am preluat postul.

— Şi chiar dacă reuşesc să pătrundă înăuntru, te-ai gândit ce s-ar întâmpla atunci? Ţi-e frică, nu, domnule general-maior Cliveden? Eşti îngrozit la gândul că cineva a şi intrat acolo. Poate cineva nu a avut grijă. Poate cineva a fost foarte nechibzuit, poate a răsturnat un container sau a spart un rezervor de cultura sigilat. Un rezervor, un recipient, de pildă, cu toxina botulinică – unul din viruşii produşi şi stocaţi în laboratorul numărul unu. E nevoie de minimum douăsprezece ore de expunere la aer pentru că toxina să se oxideze şi să devină inofensivă. Oricine vine în contact cu toxina înainte de oxidare e un om mort. Asta înseamnă până la amiază. Şi Gladon, te-ai gândit la el? Cum poţi să ştii că nu a luat-bacilul botulinic? Simptomele sunt identice cu cele ale otăvirii cu acid prusic. De unde ştii că gardienii nu au fost contaminaţi? Şeful pazei, cu care ai vorbit – dacă ar fi fost contaminat, toxina l-ar fi afectat de îndată ce şi-a scos mască pentru a vorbi cu dumneata. Peste doar un minut, ar fi murit în dureri îngrozitoare. Ai verificat dacă mai e în viaţa?

Cliveden se întinse după telefon. Mâna îi tremura. Pe când formă numărul, i-am spus lui Hardanger:

— Bun, acum explicaţia, domnule Superintendent.

— Cu Martin de faţa?

Am dat din cap că sunt de acord.

— Sunt două motive întemeiate. Primul este ca tu eşti suspectul numărul unu.

— Mai zi o dată.

— Ai fost dat afară, spuse el răspicat. Ai dispărut în ceaţa. Părerea ta despre locul Institutului Mordon în schema generală era prea bine cunoscută. Eşti celebru pentru faptul că îţi faci singur dreptate. Zâmbi fără veselie. Am avut ceva experienţa de felul ăsta cu tine.

— Eşti smintit? L-aş omorî eu pe cel mai bun prieten al meu? am răspuns furios.

— Erai singurul om străin de institut care era la curent cu

întregul mecanism de securitate de la Mordon. Singurul, Cavell. Dacă cineva putea intra şi ieşi de acolo, apoi tu erai acela. Făcu o mică pauză semnificativă. Iar acum eşti singurul om în viaţa care cunoaşte combinaţiile pentru toate uşile laboratoarelor. După cum ştii, combinaţiile pot fi schimbate numai de către întreprinderea care fabrica uşile. După plecarea ta nu s-a socotit necesar ca ele să mai fie schimbate.

— Doctorul Baxter, directorul civil, cunoaşte combinaţiile.

— Doctorul Baxter a dispărut. Nu-l putem găsi nicăieri. Trebuia să aflăm cât mai curând cum stau lucrurile. Aceasta era cea mai bună cale. Singura cale. Am luat legătura cu soţia ta imediat ce ai plecat de acasă azi-dimineaţă. Ea a spus...

— Aţi fost la mine acasă? M-am holbat la el. Aţi necăjit-o pe Mary? Aţi interogat-o? Cred că...

— Nu te ambala, spuse Hardanger sec. Nu cred că ţi-ar plăcea foarte mult să-ţi pui dinţi falşi. Eu n-am fost acolo, am trimis un tânăr ofiţer. A fost o prostie din partea mea, recunosc, să rog pe o femeie căsătorită doar de două luni să-l toarne pe soţul ei. Bineînţeles că a spus că n-ai ieşit din casa toată noaptea.

L-am privit doar. Ochii lui erau la acelaşi nivel cu ai mei. Spuse:

— La ce te gândeşti – dacă să-mi tragi un pumn că am îndrăznit numai să insinuez că Mary ar fi o mincinoasă sau de ce nu ţi-a dat un telefon să te pună în gardă?

— Şi una şi alta.

— Nu e mincinoasă. Uiţi cât de bine o cunosc. Iar ea nu te-a anunţat pentru că ţi-am deconectat telefonul, şi acasă şi aici. Mai mult, am instalat un microfon în telefonul de aici înainte de venirea ta azi de dimineaţa – am ascultat fiecare cuvinţel pe care i l-ai spus lui Martin, pe telefonul din biroul alăturat. Zâmbi. Preţ de câteva minute mi-ai cam dat de furcă.

— Cum aţi intrat? Nu v-am auzit. N-a sunat soneria.

— Tabloul electric din coridorul exterior. Da, cam ilegală

toată afacerea.

Am încuviinţat din cap.

— Va trebui să fac nişte modificări.

— Deci ai trecut toate testele, Cavell. Inspectorul Martin merita un Oscar, aş putea spune. Doar douăsprezece minute ca să aflăm ce voiam să aflăm. Dar trebuia să ştim.

— De ce? De ce în felul ăsta? în câteva ore de alergătura, oamenii voştri ar fi putut lua legătura cu taximetriştii, restaurantele, teatrele şi aţi fi ştiut că ar fi fost imposibil să fiu la Mordon noaptea trecută.

— Nu puteam să aştept. Îşi drese vocea, cu mai multă forţa decât era necesar. Ceea ce mă aduce la al doilea motiv. Dacă nu eşti tu ucigaşul, atunci eşti omul care vreau să-l găsească pe ucigaş. Acum că a murit Gladon, eşti singura persoană care cunoaşte întregul sistem de securitate de la Mordon. Nimeni altcineva. Al naibii de încâlcit, da' asta e situaţia. Dacă există cineva care să poată da de un fir, tu eşti omul.

— Fără să mai amintim de faptul că sunt singurul care poate deschide uşa aceea, întrucât Gladon e mort, iar Baxter a dispărut.

— Mai e şi asta, desigur, recunoscu el.

— Mai e şi asta, desigur, îl îngânai eu. Nu mai vrei nimic altceva. Şi după ce s-o deschide uşa, pot să mă duc afară şi să mă joc ca un băieţel cuminte, nu?

— Numai dacă asta doreşti.

— Vorbeşti serios? întâi Derry, acum Gladon. Aş vrea să fac ceva.

— Ştiu. Îţi dau mână liberă.

— Generalului n-o să-i placă chestia asta.

Nimeni nu rostea numele şefului suprem al lui Hardanger. Şi mai puţini erau aceia care îl şi ştiau.

— Am aranjat deja cu Generalul. Ai dreptate, nu-i place. Bănuiesc că nu te are la inimă. Hardanger făcu o mutră acră. Se cam întâmpla cu rudele.

— Ai aranjat dinainte? Păi mersi pentru compliment.

— Erai suspectul numărul unu. Dar eu nu te-am suspectat niciodată. Totuşi, trebuia să fiu sigur. În ultimul timp, foarte mulţi dintre oamenii noştri cei mai buni au zbârcit-o.

— Când plecăm? am întrebat. Acum?

Cliveden tocmai pusese receptorul în furcă. Mâna îi mai tremura încă.

— Dacă tu eşti gata...

— Un minut doar.

Hardanger era un maestru al şcolii vechi: îşi escamota expresiile feţei, dar acum nu-şi putea ascunde o anumită curiozitate meditativă. Afişa genul acela de privire care se cuvine celui ce a făcut o gafă. M-am adresat lui Cliveden:

— Gărzile de la institut? Ceva veşti?

— Sunt bine cu toţii. Deci nu putea fi toxina botulinică, cea care a provocat moartea lui Gladon. Laboratoarele centrale sunt complet izolate.

— Şi doctorul Baxter?

— Tot nici un semn de viaţa. El...

— Tot nici un semn de viaţa? Asta înseamnă că acum sunt doi. Coincidenţa, generale. Dacă asta e cuvântul care-mi trebuie.

— Nu înţeleg ce spui acolo, răspunse el iritat.

— Easton Derry. Predecesorul meu la Mordon. A dispărut acum câteva luni – la numai şase zile de la căsătoria mea, când a fost martorul meu la cununie, după care n-a mai apărut. Ştiaţi doar!

— Cum dracu' puteam să ştiu? Nervos, omuleţul. Mă bucuram că nu era un medic civil iar eu unul din pacienţii lui. Am reuşit să ajung acolo numai de două ori de când am fost numit... Acum, Baxter. A plecat de la laboratoare ca de obicei, doar puţin mai târziu. Nu s-a mai întors. Locuieşte cu o soră văduvă într-o căsuţă din Alfringham, la şapte kilometri de institut. Ea spune că noaptea trecută n-a dat deloc pe acasă. Se întoarse spre Hardanger. Trebuie să plecăm imediat într-

acolo, Superintendent Hardanger.

— Chiar acum, domnule. Cavell va veni cu noi.

— Mă bucur, spuse Cliveden.

N-o arată, dar nu-l puteam acuza pentru asta. Nu devii general-maior fără a-ţi forma între timp o gândire militărească, iar o gândire – militărească percepe lumea ca pe un loc îngrijit, ordonat şi înregimentat, în care nu încap detectivi particulari. Dar încerca să fie civilizat şi să facă faţa unei situaţii neplăcute, întrucât a continuat:

— Avem nevoie de tot ajutorul pe care-l putem găsi. Mergem?

— Nu înainte de a-i dă telefon soţiei mele s-o anunţ ce se întâmpla – dacă telefonul a fost reconectat.

Hardanger a dat din cap, eu am întins mâna spre telefon, dar Cliveden a fost mai iute şi a pus mâna pe aparat.

— Fără telefoane, Cavell. Îmi pare rău. Este o chestiune de maximă securitate. Este imperios necesar ca nimeni, absolut nimeni să nu ştie că s-ar fi petrecut ceva la Mordon.

I-am ridicat mâna, receptorul s-a ridicat o dată cu mâna lui şi i-am luat. Am spus:

— Spune-i, domnule Superintendent.

Hardanger păru stânjenit. Pe când formăm numărul, rosti, ca o scuză:

— Domnule, Cavell nu mai face parte din rândurile armatei. Nici nu se mai afla sub jurisdicţia Departamentului Securităţii Naţionale. Este... alergic la autorităţi.

— În conformitate cu Legea Secretului National am putea cere ca...

— Îmi pare rău, domnule. Hardanger îşi clătină capu-i masiv. Informaţiile secrete dezvăluite în mod conştient unui civil din afara unui departament guvernamental nu mai constituie un secret oficial. Nimeni nu ne-a obligat să-i spunem lui Cavell nimic, iar el nu ne-a cerut s-o facem. E scutit de orice obligaţie. Iar noi avem nevoie de colaborarea lui.

Am dat telefon, i-am spus lui Mary că nu, nu eram arestat, că plecăm la Mordon şi ca o voi suna mai târziu. După ce am închis, mi-am scos jacheta, mi-am fixat centura de fetru pe umăr şi am pus pistolul Hanyatti în toc. Era o armă mare, dar şi jacheta mea era încăpătoare – spre deosebire de inspectorul Martin, nu mă dădeam în vânt după moda italienească. Hardanger mă urmărea cu o privire inexpresivă. Cliveden – cu dezaprobare, de două ori se porni să zică ceva, de două ori se abţinu. Totuşi era, într-adevăr, împotriva regulamentului. Dar tot aşa era şi o crimă.

CAPITOLUL 2

Ne aştepta un elicopter al armatei, dar ceaţa era prea densă. Aşa că am plecat spre Wiltshire într-o limuzină Jaguar, condusă de un poliţist în civil, care găsea o mult prea avida satisfacţie în faptul că putea să apese cu toată greutatea pe accelerator şi pe butonul sirenei. Când ieşeam din Middlesex, ceaţa s-a ridicat, drumurile erau destul de aerisite şi am ajuns nevătămaţi la Mordon imediat după miezul zilei.

Mordon este o monstruozitate arhitectonică, o pată garantată în orice peisaj. Dacă arhitectul – cu condiţia să fi existat vreunul – l-ar fi conceput după modelul unei închisori de la începutul secolului al nouăsprezece-lea, cu care semăna exact, nu ar fi reuşit să obţină o structură mai urâtă şi mai respingătoare. Dar Mordon a fost construit abia acum zece ani.

Sub cerul întunecat şi mohorât al acelei zile de octombrie, Mordon era sumbru, cenuşiu şi ameninţător. Era alcătuit din patru şiruri paralele de clădiri joase, de câte trei etaje, cu acoperişuri plate; fiecare şir, aliniat într-o nemişcare dezgustătoare, respingătoare, era copia fidelă a caselor de raport victoriene, condamnate şi abandonate, din cele mai mizere mahalale ale unei metropole. Era totuşi o faţada potrivită pentru activitatea care avea loc în spatele zidurilor sale.

Fiecare şir de clădiri se întindea pe circa patru sute de metri în lungime, iar între şiruri era un spaţiu de aproximativ şaizeci de metri. Spaţiul dintre clădiri şi gardurile despărţitoare, cam de o sută cincizeci de metri în locul cel mai apropiat, era complet deschis, complet gol. Nici un copac, nici un boschet, nici măcar o tufă de flori. După un boschet se poate ascunde un om. El s-ar ascunde chiar şi după o tufă de flori. Dar nu se poate ascunde după un fir de iarbă de câteva degete înălţime – şi nu creştea nimic mai înalt de atât în

deşertul dezolant al incintei Institutului Mordon. Termenul de gard despărţitor – nu un zid, căci oamenii se pot ascunde în spatele zidurilor – era incorect. Comandantul oricărui lagăr de concentrare din al doilea război mondial şi-ar fi vândut şi sufletul pentru Mordon: cu nişte garduri ca acelea, omul putea să doarmă liniştit toată noaptea.

Gardul de sârmă ghimpată din exterior era de cinci metri înălţime şi unghiul sau de înclinaţie era atât de ascuţit, încât partea superioară depăşea bază cu mai mult de un metru. Un gard asemănător, doar că se întindea în partea opusă, mergea în paralel cu cel exterior, pe toată lungimea sa, la o distanţa de circa şapte metri. Spaţiul cuprins între aceste garduri era patrulat pe timpul nopţii de câini alsacieni şi dobermani, vânători de oameni, care ascultau numai şi numai de dresorii lor militari. La un metru în interiorul celui de al doilea gard şi chiar sub acoperişul înclinat, era montat un gard dublu din aramă invizibilă, dintr-un metal atât de fin, încât în mod normal trecea neobservat şi era, desigur, invizibil pentru oricine ar fi descins pe timp de noapte de pe acoperişul celui de al doilea gard. Şi, apoi, nouă metri mai încolo, se afla ultimul gard, fiecare din cele cinci toroane ale sale fiind conectate la nişte izolatoare montate pe stâlpi de beton. Curentul electric care trecea prin acele fire se presupunea a nu fi chiar mortal, în cazul în care, bineînţeles, erai sănătos tun.

Pentru a se asigura că tot omul a priceput despre ce era vorba, armata instalase aviziere la intervale de câte zece metri în jurul întregului perimetru al gardului exterior. Erau cinci feluri de aviziere. Pe patru dintre ele, scria negru pe alb: „Pericol, intrarea interzisă"; „Atenţie: câini de pază"; „Loc interzis" şi „Garduri electrificate". Cel de al cincilea, vopsit violent cu litere roşii pe fond galben, spunea simplu: „Proprietatea Departamentului de Război: Intruşii vor fi împuşcaţi". Numai un nebun sau un analfabet sută-n-sută s-ar fi încumetat să intre cu forţa la Mordon.

Noi am venit pe şoseaua publica de centura care înconjura tot complexul, am tăiat-o drept prin câmpul acoperit de grozamă şi după vreo jumătate de kilometru am tras la intrarea principală. Poliţistul care condusese a oprit scurt în faţa barierei lăsate şi a coborât geamul la apropierea unui sergent. Sergentul avea pe umăr un pistol automat, cu ţeava în sus.

L-a zărit apoi pe Cliveden, a coborât arma şi a făcut un semn cuiva pe care nu-l puteam zări. Bariera s-a ridicat, iar maşina a înaintat, oprindu-se în faţa porţilor grele de oţel. Am ieşit din maşina, am trecut printr-o uşa de oţel laterală şi ne-am îndreptat spre un bloc de un etaj cu inscripţia „Recepţie".

Acolo ne aşteptau trei dpi. Pe doi dintre ei îi cunoşteam – colonelul Weybridge, comandant adjunct la Mordon şi doctorul Gregori, asistentul principal al doctorului Baxter în blocul „E".

Weybridge, deşi din punct de vedere tehnic era sub comanda lui Cliveden, era adevăratul şef la Mordon: un bărbat înalt, cu o faţa tinerească, părul negru şi o mustaţa căruntă, parcă nepotrivită cu restul, avea faima unui doctor eminent. Mordon era însăşi viaţa lui: era unul dintre puţinii care locuiau în incinta institutului şi se zvonea că nu ieşea din institut mai mult de o dată pe an. Gregori era înalt, greoi, tuciuriu, cu ochi negri. Italian de origine, fost profesor de medicină la Torino şi un microbiolog strălucit, bucurându-se de mare respect în rândul oamenilor de ştiinţa. Cel de al treilea bărbat era un tip corpolent şi diform, îmbrăcat într-un costum de tweed voluminos şi lăbărţat; aducea atât de mult cu un fermier, încât trebuia să fie ceea ce s-a dovedit a fi – un poliţist în civil: inspectorul Wylie, de la secţia din Wiltshire.

Cliveden făcu prezentările, apoi Hardanger prelua conducerea operaţiunii. Indiferent că erau acolo generali şi colonei, ca institutul aparţinea armatei, nu exista nici un dubiu asupra persoanei care conducea operaţiunea. Hardanger clarifica aceasta din prima clipă, spunând cu

asprime:

— Inspectore Wylie, dumneata n-ai ce căuta aici. Nici un singur poliţist, din oricare secţie ar fi el, nu are dreptul să se afle în incinta. mă îndoiesc însa că ştiai asta şi sunt sigur că nu dumneata eşti vinovat de prezenţa dumitale aici. Cine te-a chemat?

— Eu. Vocea colonelului Weybridge era fermă, dar în defensivă. Circumstanţele sunt neobişnuite, ca să mă exprim blând.

— Vă voi spune eu, interveni inspectorul Wylie. Noaptea trecută, pe la unsprezece treizeci, s-a primit un telefon la secţie, de la corpul de paza de aici, care spunea că unul din echipajele dumneavoastră – şi înţeleg că jeepurile patrulează pe şoseaua de centura toată noaptea – a urmărit un individ neidentificat care se pare că a molestat sau a atacat o fată chiar în preajma bazei dumneavoastră. O problemă civilă deci, în afara jurisdicţiei armatei, aşa că ne-au chemat pe noi. Sergentul şi poliţistul de serviciu au ajuns la faţa locului puţin după miezul nopţii, dar n-au găsit pe nimeni. Eu am venit azi-dimineaţă şi când am văzut că gardurile au fost tăiate, păi, mi-am zis că o fi vreo legătură între cele două chestiuni.

— Gardurile tăiate? l-am întrerupt eu. Gardurile exterioare? Nu se poate.

— Ba cred că se poate, Cavell, spuse Weybridge grav.

— Dar maşinile de patrule! am protestat. câinii, barajele de sârmă, gardurile electrificate, cum rămâne cu ele?

— O să vezi cu ochii tăi. Gardurile au fost tăiate şi asta e situaţia.

Weybridge nu era nici pe departe atât de calm cum părea. Aş fi putut pune pariu că şi el şi Gregori erau foarte speriaţi.

— Oricum, continua inspectorul Wylie calm, am făcut cercetări la poartă. L-am întâlnit pe colonelul Weybridge acolo şi dansul m-a rugat să întreprind investigaţii – investigaţii discrete – pentru a încerca să dau de urma doctorului Baxter.

— Ai făcut aşa ceva? îl întreba Hardanger pe Weybridge.

Vocea lui era meditativă, tonul neutru. Nu cunoşti regulamentul? ca toate investigaţiile trebuie să fie făcute de către şeful securităţii sau de către biroul meu din Londra?

— Gladon murise şi...

— O, Doamne! exclamă Hardanger cu glas şfichiuitor. Deci acum inspectorul Wylie ştie că Gladon a murit. Sau ştiai dinainte, inspectore?

— Nu, domnule.

— Dar acum ştii. Cui i-ai mai spus, colonele Weybridge?

— Nimănui, răspunse Weybridge încordat şi palid.

— Slavă Domnului! să nu crezi că exagerez cu măsurile de securitate, colonele, pentru că nu contează ce gândeşti dumneata sau ce gândesc eu. Ce contează este ce gândesc unul sau doi oameni din Whitehall. Ei dau ordinele, noi le ducem la îndeplinire. Instrucţiunile pentru cazuri extreme ca acestea sunt foarte clare. Noi preluăm operaţiunea – complet. Bineînţeles că am nevoie de cooperarea voastră, dar aceasta cooperare se face în condiţiile impuse de mine.

— Ceea ce vrea să spună Superintendentul, rosti Cliveden arţăgos, este ca activitatea de detectiv amator nu este condamnată, este interzisă. Presupun că în această categorie intru şi eu, nu, Hardanger?

— vă rog, domnule, nu-mi îngreunaţi situaţia.

— N-o voi face. Dar, în calitate de comandant, mă simt obligat să cer să mi se respecte dreptul de a fi informat asupra evoluţiei operaţiunii şi acela de fi de faţa în momentul când se va deschide laboratorul numărul unu din blocul „E".

— Corect, admise Hardanger.

— când? întreba Cliveden. Vreau să spun, când deschidem laboratorul?

Hardanger se uita la mine:

— Ei? S-au scurs cele douăsprezece ore de care vorbeai.

— Nu sunt sigur, am răspuns privindu-l pe doctorul Gregori. A fost pus în funcţiune sistemul de ventilaţie din laboratorul unu?

— Nu. Sigur că nu. Nu s-a apropiat nimeni de locul ăla. Am lăsat totul exact cum era.

— Dacă, să zicem, s-ar fi răsturnat ceva, am continuat cu precauţie, oxidarea ar fi completă acum?

— Mă îndoiesc. Aerul e prea static.

M-am întors spre Hardanger:

— Toate aceste laboratoare sunt prevăzute cu un sistem de ventilaţie cu aer filtrat, care este apoi purificat printr-un compartiment special cu circuit închis. Aş vrea să se pornească acest sistem. Poate într-o oră am fi gata.

Hardanger mă aprobă. Gregori, cu ochii-i întunecaţi în spatele lentilelor groase, dădu instrucţiunile prin telefon, apoi ieşi cu Cliveden şi Weybridge. Hardanger i se adresa inspectorului Wylie:

— Inspectore, se pare că te afli în posesia unor documente de care n-ar trebui să ai idee. Presupun că nu e nevoie să-ţi atrag atenţia asupra consecinţelor teribile ale acestui fapt.

— Îmi iubesc meseria, zâmbi Wylie. Nu fiţi prea aspru cu bătrânul Weybridge, domnule. Toţi medicii ăştia nu se gândesc prea mult la măsurile de securitate. Intenţiile sale au fost bune.

— Cărările celor care fac dreptate, ca mine, sunt îngreunate de cei care au bune intenţii, spuse Hardanger apăsat. Care-i treaba cu Baxter?

— Se pare că a plecat de aici aseară pe la şase şi treizeci, domnule. Dar cred că mai târziu decât de obicei, aşa că a pierdut autobuzul special pentru Alfringham.

— A pontat la ieşire, nu? am întrebat.

Toţi cercetătorii care ieşeau de la Mordon trebuiau să semneze de ieşire în registru şi să lase talonul.

— Fără doar şi poate că aşa a făcut. A avut de aşteptat cursa de serviciu care trece pe la şase şi patruzeci şi opt. Conductorul şi doi pasageri confirma că o persoană cu semnalmentele lui, n-am dat nume, desigur, s-a urcat în capătul străzii, dar conductorul este absolut sigur că nici un

bărbat care să corespundă descrierii noastre nu a coborât la Alfringham sau până la capăt, la Hardcaster.

— A dispărut, pur şi simplu, aproba Hardanger, privindu-l scrutător pe omul solid cu ochi liniştiţi. Ţi-ar plăcea să lucrezi cu noi la acest caz, Wylie?

— Ar fi altceva decât să verific tot timpul cine spune adevărul, admise Wylie. Dar superintendentul nostru şi şeful secţiei ar avea probabil ceva de spus.

— Bănuiesc că ar putea fi convinşi să fie de acord. Secţia dumitale e la Alfringham, nu-i aşa? Vorbim acolo.

Wylie pleca. Pe când ieşea pe uşa, am zărit un locotenent de armata care tocmai se pregătea să bată la uşa. Hardanger ridica o sprânceană şi zise:

— Intra.

— Bună dimineaţa, domnule. Bună dimineaţa, domnule Cavell. Deşi tânărul locotenent cu părul de culoarea nisipului părea obosit, glasul său suna vioi şi energic. Sunt Wilkinson, domnule. Noaptea trecută am fost ofiţerul de serviciu al gărzilor de patrulare. Colonelul mi-a spus că aţi dori să vorbiţi cu mine.

— Bine a făcut colonelul. Aşa şi este.' Hardanger, Superintendent Hardanger. Bucuros de cunoştinţa, Wilkinson. Dumneata l-ai găsit pe Gladon azi-noapte?

— Perkins, un caporal din gardă, l-a găsit. M-a chemat şi am aruncat o privire. Doar atât. Apoi am sigilat blocul „E", l-am chemat pe colonel şi el a confirmat.

— Bravo lui, aproba Hardanger. O să revenim la asta mai târziu. Ţi s-a adus, desigur, la cunoştinţa, ca gardul a fost tăiat, nu?

— Fireşte, domnule. După ce domnul Gladon a murit, i-am preluat atribuţiile. Nu l-am putut găsi nicăieri. Probabil că era deja mort pe când îl căutam.

— Absolut. Bănuiesc că ai cercetat gardul tăiat, nu?

— Nu, domnule.

— Nu'? De ce nu? Eşti în domeniu, presupun.

— Nu, domnule. Este o treabă de specialist. Un mic zâmbet trecu peste faţa lui palidă şi obosită. Noi purtăm automate, domnule Superintendent, nu microscoape. Era întuneric bezna. Pe lângă asta, toţi bocancii militari care au trecut pe acolo au răscolit prea tare locul ca să mai poţi cerceta ceva. Am instituit o gardă de patru oameni, la trei metri de spărtură, doi înăuntru, doi afară, cu ordinul să nu lase pe nimeni să se apropie.

— Nu mă aşteptam să găsesc pe cineva atât de inteligent în armată, spuse Hardanger cu căldură. Lucru de prima clasă, tinere.

O pată de culoare lumina faţa lui Wilkinson, deşi încerca să nu-şi arate satisfacţia. Ce altceva ai mai făcut?

— Nimic care v-ar putea fi de folos, domnule. Am mai trimis un jeep – în mod normal patrulează câte trei în tura – să verifice tot perimetrul gardului şi să caute cu lanterna o eventuală alta spărtură. Dar asta era singură. Apoi i-am chestionat pe membrii echipajului în legătură cu urmărirea aceea nereuşita a individului care, chipurile, ar fi atacat-o pe fata şi i-am avertizat că la următoarea criza de... cavalerism vor fi trimişi înapoi la regimentul lor. Nu au voie să părăsească jeepul sub nici un motiv.

— Crezi că episodul tinerei încolţite a fost doar o diversiune menită să acopere pe cineva care să lucreze fin şi nestingherit cu foarfecele de tăiat sârmă?

— Ce altceva poate fi, domnule?

— Ce altceva, într-adevăr, oftă Hardanger. caţi angajaţi sunt în blocul „E", locotenente?

— Cincizeci şi cinci, până la şaizeci, domnule.

— Medici?

— E un grup amestecat. Medici, microbiologi, chimişti, tehnicieni ai armatei şi civili. Nu ştiu prea multe despre ei, domnule. Nu suntem încurajaţi să punem întrebări.

— Şi acum unde sunt? Adică acum, că s-a sigilat blocul „E".

— În foaierul sufrageriei. Unii din ei au vrut să se ducă acasă când au văzut că blocul „E" s-a închis, dar colonelul – colonelul Weybridge nu i-a lăsat.

— Chestia asta îmi convine. Locotenente, ţi-aş fi recunoscător dacă ne-ai pune la dispoziţie două ordonanţe sau curieri, ceva. Unul pentru mine, unul pentru inspectorul Martin, aici de faţa. Inspectorul Martin ar dori să stea de vorbă cu fiecare din angajaţii blocului „E" între patru ochi. Te rog să faci pregătirile necesare. Dacă întâmpini greutăţi, spune doar ca generalul Cliveden ţi-a dat mâna liberă. Dar mai întâi aş vrea să ne însoţeşti şi să ne prezinţi gărzilor care stau de pază la spărtură. Apoi convoacă toate gărzile, echipele jeepurilor şi paznicii cu câini la biroul de recepţie peste douăzeci de minute. Mă refer la cei care au fost de serviciu înainte de miezul nopţii.

În cinci minute, Hardanger şi cu mine ne aflam singuri în faţa tăieturii din gard. Gărzile se retrăseseră din raza noastră de acţiune, iar Wilkinson plecase.

Sârmă ghimpată de pe gardul exterior era montată între stâlpii arcuiţi de beton armat ca nişte replici mai mici ale stâlpilor moderni de iluminat din oraşe. Erau cam treizeci de toroane de sârmă pe gard, fiecare pereche la aproximativ o palmă depărtare. Al patrulea şi al cincilea toron de jos fuseseră tăiate, apoi legate la loc cu o sfoară groasă, cenuşie, împletita în jurul cârligelor din imediata apropiere a tăieturilor. Cine descoperise spărtura avea ochi de vultur.

Nu mai plouase de trei zile, aşa că nu erau urme de paşi. Pământul era umed, dar numai de la ploaia abundenta a nopţii trecute. Cel care tăiase sarma plecase cu mult înainte de a se lăsa rouă.

— Ai ochii mai tineri decât mine, spuse Hardanger. A fost tăiată cu ferăstrăul sau cu foarfecă?

— Retezata. Cu foarfecă sau cu cleştele. Dar ia uită-te la unghiul tăieturii. Nu e cine ştie ce, dar ceva tot se vede.

Hardanger luă un capăt al sârmei în mână şi-l studie.

— Porneşte din stânga faţa spre dreapta spate, murmură el. Cum ar ţine un stângaci foarfeca sau cleştele pentru a obţine maximum de eficienţa.

— Deci un stângaci, am consimţit eu. Sau un dreptaci care vrea să ne inducă în eroare. Deci, cineva care e ori stângaci, ori deştept, ori şi una şi alta.

Hardanger mă privi cu dezgust şi se îndrepta încet spre gardul interior. Nici o urmă de paşi, nici un indiciu între garduri. Gardul interior fusese tăiat în trei locuri, individul cu cleştele se va fi simţit mai sigur că nu e observat de pe şoseaua de centură. Mai rămânea de stabilit de ce nu se ferise de câinii poliţişti care patrulau între cele două garduri.

Reţelele de sârmă invizibilă de sub acoperişul celui de al doilea gard erau intacte. Avusese noroc tipul că nu se împiedicase în ele. Său cunoştea exact locul unde erau plasate. Amicul nostru cu cleşti nu-mi dădea impresia cuiva care se încrede prea mult în steaua lui norocoasă.

O dovedea chiar metoda pe care o adoptase pentru a trece prin gardul electrificat. Spre deosebire de alte garduri, la care numai cablul superior era încărcat cu curent pe toată lungimea, pe când celelalte intrau în circuit printr-un cablu vertical de legătura instalat la fiecare set de izolatoare, la acest gard cablurile erau toate electrificate. Alarma se dădea prin legătura cu pământul a fiecărui cablu; dacă de pildă cineva le atingea sau vreuna din sârme era tăiată. Asta nu-l jenase deloc pe amicul nostru cu cleştii – nişte cleşti izolanţi, desigur. Cele două toroane ale cablului electric care zăceau la pământ între cei doi stâlpi indicau acest fapt suficient de clar. Individul îndoise un capăt al unuia dintre stâlpi, îl lăsase pe pământ, apoi procedase la fel cu celălalt toron de pe stâlpul următor, asigurând astfel o cale alternativă pentru curent. La fel făcuse şi cu perechea de izolatoare de deasupra primelor, după care tăiase pur şi simplu ambele fire de la bază şi se târâse pe sub al treilea fir.

— Ingenios, tipul, comenta Hardanger. Te face să crezi că

e un obişnuit al locului, ce zici?

— Sau că a fost cineva din afară cu un telescop sau un binoclu foarte puternic. Nu uita că şoseaua de centura este deschisă traficului public. Nu ar fi imposibil să stai într-o maşina şi să observi ce fel de gard electrificat e asta; şi m-aş aventura chiar să afirm că, dacă condiţiile erau favorabile, ar fi putut vedea reţeaua invizibilă de pe gardul interior strălucind în soare.

— Foarte probabil, spuse Hardanger apăsat. Ei, acum chiar că nu mai are rost să stăm aici şi să ne holbăm la gardul ăsta. Hai să ne întoarcem şi să începem cu întrebările.

Toţi cei pe care Hardanger îi convocase erau strânşi în holul de recepţie. Şedeau pe băncile înşirate de-a lungul pereţilor, agitaţi şi nervoşi. Unii păreau somnoroşi, toţi păreau speriaţi. Ştiam că Hardanger va avea nevoie doar de o secundă să le sondeze starea de spirit şi să acţioneze în consecinţa. Aşa a şi făcut. S-a aşezat la un birou şi a privit în jur pe sub sprâncenele-i zburlite, cu o privire rece, scrutătoare şi ostilă în ochii săi albaştri. Ca actor, nu era prea departe de inspectorul Martin.

— Bun, zise el brusc. Echipajul jeepului. Cei care au vânat fantome azi-noapte. să auzim.

Trei oameni – un caporal şi doi soldaţi – se ridicară încet în picioare. Hardanger i se adresa caporalului:

— Numele, te rog.

— Muirfield, domnule.

— Ai condus echipajul azi-noapte?

— Da, domnule.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Da, domnule. Terminasem patrularea pe şoseaua de centură, neam oprit să raportăm la poarta principală ca totul era în regulă, apoi am plecat din nou. Era cam pe la unsprezece şi un sfert. La aproximativ optzeci de metri de poarta am văzut-o pe fata aceea fugind în lumina farurilor. Era îngrozita, despletita, scotea nişte sunete ciudate, parcă

striga şi parcă plângea. Eu eram la volan. Am oprit jeepul, am sărit jos, ceilalţi au venit după mine. Ar fi trebuit să le spun să stea pe loc...

— Nu contează ce ar fi trebuit să faci. Vreau povestea, omule!

— Păi, ne-am dus la ea, domnule. Avea faţa plină de noroi şi haina ruptă. Am spus...

— O mai văzuseşi?

— Nu, domnule.

— Ai putea s-o recunoşti'?

Omul ezită:

— Mă îndoiesc, domnule. Avea faţa mânjita toată.

— Ţi-a vorbit'?

— Da, domnule. A spus...

— I-ai recunoscut vocea? I-a recunoscut vreunul din voi vocea? Sunteţi siguri?

Cele trei capete negară solemn. Nu recunoscuseră vocea fetei.

— Bun, zise Hardanger plictisit. A jucat rolul demoazelei disperate, în momentul psihologic, cineva şi-a trădat prezenţa şi a rupt-o la fugă. Voi toţi, după el. Dar pe el l-aţi zărit?

— Doar din fugă, domnule. Era numai o umbră în întuneric. Putea fi oricine.

— S-a urcat într-o maşina, am înţeles. Tot o umbră, nu?

— Da, domnule. Nu era o maşina, domnule. Era ceva de genul unei furgonete, domnule. Un Bedford.

— Înţeleg. Vasăzică, un Bedford! Cum dracu' ţi-ai dat seama? Ai zis că era întuneric.

— Era un Bedford, insista Muirfield. Aş recunoaşte motorul dintr-o mie. În civilie, sunt mecanic la un garaj.

— Are dreptate, domnule Superintendent, m-am băgat eu. Bedfordul are un motor cu un sunet foarte special.

— Mă întorc.

Hardanger se ridicase şi nu trebuia să fii clarvăzător ca să-ţi dai seama că se îndrepta spre cel mai apropiat telefon. Mi-a

aruncat o privire, i-a salutat din cap pe soldaţii aşezaţi şi a ieşit.

Am spus destul de blând:

— Cine a fost de serviciu la câini azi-noapte? (Circuitul dintre cele două garduri cu sârmă ghimpată era împărţit în patru sectoare de nişte capre de lemn: numărul unu era secţiunea în care operase tăietură.) Dumneata, Ferguson?

Un soldat tuciuriu, solid, cam de douăzeci şi cinci de ani, se ridicase în picioare. Ferguson făcea parte din armata regulată, un soldat înnăscut, dur, agresiv şi nu prea inteligent.

— Io, zise el cu o voce care trăda brutalitate, reţinuta încă, dar gata să iasă la iveală.

— Unde erai azi-noapte la unsprezece şi un sfert?

— În numărul unu. Cu Rollo, – asta e alsacianul meu.

— Ai văzut incidentul pe care caporalul Muirfield, aici de faţa, l-a descris?

— Ba bine că nu.

— Prima minciună, Ferguson. La minciuna a doua vei fi trimis înapoi la regimentul dumitale înainte de stingere.

— Nu mint, a replicat cu faţa schimonosită. Iar mata nu poţi să-mi vorbeşti mie aşa, *domnule* Cavell. *Mata* nu mai poţi să mă ameninţi pe *mine.* Să nu care cumva să gândeşti că nu ştim cu toţii că ai fost dat afară de aici!

M-am întors spre ordonanţa:

— Roagă-l pe colonelul Weybridge să vină încoace. Chiar acum, te rog.

Ordonanţa se pregătea să iasă, dar un sergent corpolent s-a ridicat şi l-a oprit.

— Nu e nevoie, domnule. Ferguson e prost. Tot o să se afle. Ferguson era la centrala telefonică, cu gagica de la dispeceratul din gheretă, la o ţigara şi o cană de cacao. Eu eram de serviciu. Nu l-am văzut acolo, dar am aflat că acolo fusese şi nu mi-am făcut nici o problemă. Ferguson îl lăsa întotdeauna pe Rollo în numărul unu, iar câinele ăla era un ucigaş, domnule. Paza era asigurată cu el.

— Nu a fost, dar mersi, oricum. Ai luat acest obicei cam de multişor, nu, Ferguson?

— Nu, mi-a răspuns încruntat. Noaptea trecută a fost prima dată...

— Dacă ar exista un rang sub cel de soldat de rând, l-am întrerupt plictisit, asta ai rămâne până ai închide ochii. Foloseşte-ţi puţina minte pe care o ai. Crezi cumva ca cel care a aranjat momeala asta şi stătea la pândă cu cleştele gata pregătit să intre, ar fi făcut-o dacă ar fi ştiut sigur că dumneata nu eşti în patrulare exact în momentul acela? Probabil că, după ce domnul Cliveden îşi termina rondul de la unsprezece seara la poarta principală, te duceai întins la ghereta să fumezi şi să-ţi bei cacao. E sau nu e aşa?

Stătea cu ochii în pământ, tăcând cu încăpăţânare, până când sergentul a intervenit tăios:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Fergie, pune-ţi mintea la contribuţie. Toţi ne dăm seama cum a fost, până şi tu îţi dai seama.

Din nou tăcere: de data aceasta, însa, dădu ursuz din cap, admiţând înfrângerea.

— Începem să ne înţelegem. când ai venit încoace, ţi-ai lăsat pe undeva câinele, pe Rollo?

— Da, domnule.

Se duseseră clipele glorioase de rezistenţa ale lui Ferguson.

— Cum e câinele ăsta?

— Ar fi în stare să rupă beregata oricui, începând cu generalul, spuse Ferguson cu satisfacţie. În afară de mine, bineînţeles.

— N-a rupt nici o beregată azi-noapte, am subliniat eu, mă întreb de ce.

— Trebuie că i-au dat ceva, îl apăra Ferguson.

— Cum adică? L-ai controlat înainte de a-l duce în cuşca azi-noapte?

— Să-l controlez? Da' de unde. La ce să-l fi controlat? când

am observat tăietura din gardul exterior ne-am gândit că cel de-a făcut-o trebuie că l-a văzut pe Rollo şi a rupt-o la fugă. Io asta aş fi făcut, zău aşa. Dacă...

— Adu câinele încoace, spusei. Dar pune-i botniţa mai întâi, pentru Dumnezeu.

A plecat şi între timp a revenit Hardanger. L-am pus la curent cu ce aflasem şi că trimisesem după câine. Hardanger a întrebat:

— Ce crezi că vei găsi? Eu cred că nimic. Un tampon cu cloroform sau ceva de felul acesta nu lasă urme. Acelaşi lucru e valabil pentru cazul că s-ar fi folosit vreo săgeată sau vreo armă cu vârful ascuţit, înmuiat într-o otravă bizară, cu care a fost înţepat. Ar lăsa doar o înţepătură şi-atât.

— Din ce am auzit despre amicul nostru canin, eu, personal, nu m-aş încumeta să-i ţin un tampon de cloroform la bot, chiar dacă mi s-ar da bijuteriile coroanei. Iar cât despre otrăvurile acelea bizare, cum le spui tu, nici măcar unu într-o sută de mii n-ar putea să pună mâna pe ele, nici n-ar şti cum să le folosească, în cazul că le-ar găsi. Pe lângă asta, să azvârli sau să tragi cu vreo armă ascuţita într-o ţinta care se deplasează rapid în întuneric şi are o blană groasă, mi se pare o întreprindere foarte hazardata. Prietenul nostru de aseară nu se aruncă la întreprinderi hazardate, numai la certitudini.

Ferguson s-a întors în zece minute, luptându-se cu un fel de lup care urla ce nebunul la toţi cei care se nimereau în preajma lui. Rollo avea botniţa, dar nici măcar asta nu-mi dădea prea mult curaj. Nu simţeam nevoia să mă conving că sergentul avusese dreptate când spunea că acest câine era un ucigaş.

— Întotdeauna face câinele ăsta aşa? am întrebat.

— De obicei, nu. Ferguson părea intrigat. De fapt, e prima oară. În mod normal se poartă perfect până îi dau drumul din lesă – abia atunci ataca pe primul om care-i iese în cale, indiferent cine ar fi. Da' azi după-masa s-a dat şi la mine, e drept, nu chiar cu tragere de inimă, da' tot sălbatic a fost.

Nu ne-a luat mult timp să descoperim sursa iritaţiei lui Rollo. câinele suferea de ceva care trebuie să fi fost o crunta durere de cap. Pielea de pe fruntea lui, chiar deasupra ochilor, acoperea un hematom şi a fost nevoie de patru oameni să ţină câinele ca să-i palpez zona respectivă cu vârful degetelor. L-am răsturnat pe spate şi am cercetat blană groasă care-i acoperea gâtul, până am găsit ce căutam – două crestături triunghiulare, umflate, adânci şi foarte urâte la vedere, cam la trei degete una de alta.

— Părerea mea e să-i dai liber câteva zile amicului tău, i-am recomandat lui Ferguson, şi să-i dezinfectezi astea de la gât. Îţi doresc succes la operaţie. Poţi să-l iei.

— Nici cloroform, nici otrava bizară, admise Hardanger când ramaserăm singuri. Rănile alea sunt de la sârmă ghimpată, aşa-i?

— Ce altceva? Exact la distanţa potrivită. Individul îşi înfăşoară zdravăn braţul în ceva, îl baga între toroanele de sârmă ghimpată şi Rollo se repede la el. Nu lătra – câinii ăştia sunt dresaţi să nu latre niciodată. De îndată ce apucă braţul, e tras prin firele de sârmă şi nu se mai poate elibera decât dacă îşi zdreleşte gâtul. Şi atunci tipul îi trage lejer una în cap cu un obiect greu şi dur. Simplu, banal, direct şi foarte, foarte eficient. Oricine ar fi personajul, prost nu e.

— E, oricum, mai deştept decât Rollo, consimţi Hardanger cu năduf,

CAPITOLUL 3

Când am ajuns la blocul „E", însoţiţi de doi dintre asistenţii lui Hardanger, proaspăt sosiţi de la Londra, Cliveden, Weybridge, Gregori şi Wilkinson erau deja acolo. Wilkinson prezenta cheia de la uşa grea de lemn.

— N-a fost nimeni înăuntru din momentul în care ai încuiat uşa, după ce l-ai văzut pe Gladon? întreba Hardanger.

— Vă garantez că nu, domnule. Am postat gărzi permanente.

— Dar Cavell a cerut sa se dea drumul la sistemul de ventilaţie.

Cum s-a putut face asta fără să intre nimeni în laborator?

— Exista dubluri pe acoperiş, domnule. Toate tablourile de siguranţa, legăturile şi terminalele electrice sunt conectate pe acoperiş. Electricienii şi depanatorii nici nu au nevoie să intre în clădirea principală.

— Nu v-a scăpat nimic, comenta Hardanger. Deschide uşa, te rog.

Uşa s-a deschis în interior şi noi toţi am intrat într-un coridor lung, pe stânga. Laboratorul numărul unu se afla exact în celălalt capăt al coridorului, la cel puţin o sută de metri depărtare, dar acela era drumul pe care trebuia s-o apucăm: exista numai o singură intrare pentru întregul bloc. Securitatea era totul. Mergând în şir indian de-a lungul coridorului, am trecut prin câteva uşi, unele se deschideau cu celulă fotoelectrică, altele aveau nişte mânere lungi, de aproape patruzeci de centimetri, ca să poată fi deschise cu cotul. Având în vedere natura greutăţilor pe care unii din oamenii de ştiinţa de la Mordon le aveau de cărat, era recomandabil să aibă ambele mâini libere tot timpul.

Am ajuns la laboratorul numărul unu – şi la Gladon. Gladon zăcea chiar în faţa uşii masive de oţel a laboratorului, dar nu mai era acel Neil Gladon pe care îl cunoscusem – acel

irlandez voinic, vânjos, inimos şi glumeţ, care fusese prietenul meu atâţia ani. Acum, în mod curios, părea micşorat, micşorat şi ghemuit şi, totodată lipsit de apărare, cu totul altul decât fusese. Nu mai era Neil Gladon. Chiar şi faţa lui îmi părea străină, ochii îi erau măriţi peste măsură şi îngroziţi, ochii cuiva care trecuse pragul normalităţii într-o lume a nebuniei totale şi a terorii, iar buzele lui îngheţaseră într-un rictus crud, peste dinţii încleştaţi în înfiorătoarea agonie a morţii. Oricine se uita la faţa aceea, la membrele lui contorsionate din cauza spasmelor, nu putea să se îndoiască de faptul că Neil Gladon murise în cele mai teribile dureri.

Mă urmăreau cu toţii, îmi dădeam seama de asta, dar mă pricepeam să-mi construiesc expresia care îmi convenea. M-am apropiat şi m-am aplecat asupra lui, adulmecând şi cerându-mi scuze de la omul care murise pentru dezgustul involuntar pe care îl trezea în simţurile mele. Nu era vina lui Neil. I-am aruncat o privire colonelului Weybridge, iar acesta a venit lângă mine şi s-a aplecat şi el, timp de o secundă. Apoi i s-a adresat lui Wilkinson:

— Ai avut dreptate, omule. Cianură.

Mi-am scos o pereche de mănuşi de bumbac din buzunar. Unul din asistenţii lui Hardanger a ridicat aparatul cu blitz, dar i-am depărtat braţul şi i-am spus:

— Fără poze. Neil Gladon nu va intra în nici o arhivă mortuară. Şi oricum e prea târziu acum pentru poze. Dacă tot eşti croit pe treabă, de ce nu începi cu uşa aia de oţel? Amprente. O groază de amprente – şi nici una nu ne va fi de vreun folos.

Cei doi s-au uitat la Hardanger, care, după o scurtă ezitare, a dat din umeri şi a aprobat printr-o mişcare a capului. Am cercetat buzunarele lui Neil Gladon. Nimic care să ne dea un fir – portofelul, tabachera, câteva seturi de chibrituri, iar în buzunarul stâng al jachetei, o mână de hârtii transparente în care fuseseră învelite nişte caramele cu unt.

— Aşa a murit, am spus eu. Ultimul răcnet în domeniul

dulciurilor – caramele cu unt şi cianura. Puteţi vedea bomboana pe care tocmai o mânca, pe jos, lângă capul lui. Colonele, aveţi pe-aici ceva care să semene cu un laborant chimist?

— Sigur că da.

— Va găsi că bomboana aceasta şi poate vreuna din hârtiile în care au fost învelite dulciurile sunt impregnate cu cianură. Sper că laborantul dumneavoastră nu e dintre aceia care îşi ling degetele după ce ating materiale lipicioase. Persoana care a dres bomboanele era la curent cu slăbiciunea lui pentru caramelele cu unt. Il cunoştea şi pe Gladon. Îl cunoştea bine. Îl cunoştea atât de bine şi a fost atât de puţin surprins de prezenţa lui aici, încât nu a ezitat să accepte de la el o bomboană. Cel care l-a omorât pe Gladon nu numai că lucrează la Mordon, ci lucrează chiar în acest sector al blocului „E". Dacă nu ar fi aşa, Gladon ar fi devenit al dracului de suspicios şi l-ar fi bănuit pe individ de toate relele lumii, darămite să mai şi accepte ceva de la el. Prima greşeala a ucigaşului şi încă una mare.

— Aşa o fi, mormăi Hardanger. Dar poate că simplifici prea mult lucrurile şi te bizui pe aparenţe. Presupuneri. De unde ştii că Gladon a fost omorât aici? Tu însuţi ai afirmat că ne confruntăm cu un om inteligent, un om care, mai mult ca sigur, ar crea diversiuni, ar semăna confuzie, ar crea suspiciuni în locul cel mai neaşteptat, omorându-l pe Gladon în altă parte şi aducându-l apoi aici. Şi ceri prea mult crezând că a fost o pură întâmplare că avea o bomboană cu cianură în buzunar, pe care, cu totul întâmplător, i-a dat-o lui Gladon, tocmai în clipa când Gladon s-a nimerit să dea peste el când făcea ce făcea.

— În ce priveşte a doua parte, nu sunt sigur, am spus. Eu cred că Gladon ar fi fost deosebit de alarmat să găsească pe *oricine* în locul ăsta, noaptea târziu, indiferent cine o fi fost. Dar ca Neil Gladon a murit aici, e absolut sigur.

I-am întrebat pe Cliveden şi pe Weybridge:

— În cât timp îşi face cianura efectul?

— Practic, instantaneu, a răspuns Cliveden.

— Iar el a avut o criză violenţa pe locul ăsta, am reluat eu. Aşa că aici a murit. Şi uitaţi-vă şi la zgârieturile astea superficiale de pe tencuiala. Analiza de laborator a unghiilor e ca şi inutilă: sunt seninele lăsate de el în cădere, când căuta un punct de sprijin. Vreun „prieten" i-a dat lui Gladon bomboana – de aceea aş vrea să se ia amprentele de pe portofel, tabachera şi seturile de chibrituri. Exista o singură şansa dintr-o mie să-i fi oferit amicului o ţigara sau un chibrit, sau ca acesta să-l fi căutat pe Gladon în buzunare după ce a murit. De fapt, nu cred că există nici măcar această şansa dintr-o mie. Dar cred că amprentele de pe uşa ar fi interesante. Şi instructive. Pun rămăşag o sută contra unu ca amprentele de pe uşa aceea vor fi exclusiv ale acelora care sunt îndrituiţi s-o folosească. Ceea ce mă interesează cu adevărat este să aflu dacă sunt oarecare semne că s-ar fi şters cu bună-ştiinţă părţile din apropierea combinaţiei, a ceasului de pontaj sau a mânerului circular, fie cu o batistă, de pildă, fie cu mănuşile.

— E cert că vor fi, aproba Hardanger. Dacă presupunerea ta ca totul a fost făcut de cineva dinăuntru e corectă, vor fi. Pentru a ne crea ideea că e cineva din afară.

— Nu-l uita pe Gladon, am spus.

Hardanger mă aprobă din nou şi se întoarse să-i urmărească pe cei doi asistenţi care erau ocupaţi cu uşa. Apăru un soldat cu o cutie mare, împletita, şi o cuşca mică, acoperită, le puse pe jos, saluta fără adresă precisă şi plecă. Am surprins întrebarea nerostită a lui Cliveden din felul cum a ridicat o sprânceană.

— Când intru în laborator, am explicat, intru de unul singur. Cutia aceea conţine un echipament de protecţie împotriva gazelor şi un aparat autonom de oxigen. Le voi pune pe mine. Încui uşa de oţel după ce intru, deschid uşa interioară şi iau cu mine hamsterul din cuşca. Dacă după

câteva minute mai trăieşte, înseamnă că aerul e bun.

— Un hamster? Hardanger se îndrepta spre cuşca şi ridica capacul. Sărmanul de el! Cum ai reuşit să faci rost de un hamster tocmai la ţanc?

— Mordon este locul cel mai potrivit din Anglia când vrei să faci rost de un hamster cât ai bate din palme. Sunt cu sutele, doar la o aruncătură de băţ. Ca să nu mai vorbesc de cobai, iepuri, maimuţe, papagali, şoareci şi păsări. Sunt crescuţi la Alfringham Farm – acolo unde este şi căsuţa doctorului Baxter. Sărmanul hamster, că bine zici. Au o viaţa scurtă şi dulce. RSPCA[1] şi Societatea Naţionala contra Vivisecţiei şi-ar vinde şi sufletul să poată intra aici. Legea secretului de stat are grijă ca aceasta să nu se întâmple. Mordon este coşmarul care-i scoală din somn şi nu-i blamez pentru asta. Ştiţi că peste o sută de mii de animale au murit între aceste ziduri anul trecut – multe din ele în dureri? Sunt nişte dulci, ăştia de la Mordon.

— Fiecare are dreptul la propria sa opinie, a ripostat generalul Cliveden cu răceală. Nu pot spune că te dezaprob în întregime. Este chiar locul potrivit pentru a-ţi face cunoscute aceste sentimente, numai momentul prost ales.

Am dat din cap a aprobare sau a scuză, putea s-o ia cum voia, şi am deschis cutia împletita. M-am ridicat, cu costumul anti-gaz în mâini, dar am simţit că cineva îmi pune mâna pe braţ: doctorul Gregori. Ochii săi negri ardeau în spatele lentilelor groase, iar faţa îi trăda o puternică îngrijorare.

— Nu intra acolo, domnule Cavell, mi-a spus cu o voce voalată şi rugătoare, aproape disperată. Te implor, nu intra acolo!

Nu i-am răspuns, l-am privit doar. Îmi era simpatic Gregori, tuturor colegilor lui le era simpatic, fără excepţie. Dar Gregori nu se afla la Mordon pentru că era un tip simpatic. Se afla acolo pentru că era celebru, unul din cei mai străluciţi

[1] RSPCA – The royal Society for the protection and Care of Animals – Societatea Regală pentru protecţia şi îngrijirea animalelor (n.tr.)

microbiologi ai Europei. Profesor de medicină din Italia, era la Mordon de numai vreo opt luni. Era cea mai mare achiziţie a institutului, în urma unui aranjament deosebit de sofisticat: se ţinuseră şedinţe de cabinet la cele mai înalte niveluri până ce guvernul italian se hotărâse să-i dea drumul pe o perioadă de timp nedeterminată. Iar dacă cineva ca doctorul Gregori era alarmat, poate era timpul să încep şi eu să mă alarmez.

— Şi de ce să nu intre? a întrebat Hardanger. Presupun că ai motive foarte puternice, doctore Gregori, nu?

— Bineînţeles că are, a intervenit Cliveden. Expresia feţei lui era tot atât de gravă ca şi vocea. Nimeni nu ştie mai multe despre laboratorul numărul unu decât doctorul Gregori. Chiar despre asta vorbeam cu puţin timp în urmă. Doctorul Gregori recunoaşte sincer că e înspăimântat şi te-aş minţi dacă nu ţi-aş spune că a reuşit să mă înspăimânte şi pe mine. Dacă ar fi după vrerea doctorului Gregori, ar demola tot blocul în jurul laboratorului numărul unu, ar ridica un zid de beton de vreo doi metri, l-ar acoperi şi l-ar închide pentru totdeauna: atât de speriat este domnul doctor. În orice caz, doreşte că laboratorul să rămână închis încă o lună.

Hardanger îi aruncă lui Cliveden obişnuita lui privire searbădă, o mută asupra lui Gregori şi se întoarse spre cei doi asistenţi ai săi.

— Vă rog să mergeţi în capătul celălalt al coridorului, de unde nu ne puteţi auzi. Pentru binele vostru, cu cât ştiţi mai puţin, cu atât mai bine. Şi dumneata, locotenente. Îmi pare rău.

Aştepta până Wilkinson şi cei doi oameni ai lui se îndepărtară, îl privi cercetător pe Gregori şi spuse:

— Deci, doctore Gregori, te opui la deschiderea laboratorului unu? îţi dai seama că astea te propulsează pe locul întâi pe lista suspecţilor?

— vă rog. Nu am chef de glume. Şi nici de vorbit în acest loc. Aruncă o privire spre Gladon, apoi o mută de la el la fel de repede. Nu sunt nici poliţist, nici soldat. Dacă aţi vrea să...

— Desigur. Hardanger indica o uşa la câţiva metri mai departe. Ce se afla acolo?

— E numai o magazie. Îmi cer scuze că sunt atât de îngreţoşat...

— Haide.

Hardanger a luat-o înainte şi a intrat. Ignorând afişele cu „Fumatul interzis", Gregori îşi aprinse o ţigara şi trăgea din ea des şi nervos.

— Timpul dumneavoastră e preţios. O să fiu cât se poate de scurt. Dar trebuie să vă conving. Făcu o pauză, apoi continuă mai rar. Trăim în era nucleară. Este era în care zeci de milioane de oameni îşi văd de casă şi de munca lor cu o teamă şi o teroare cotidiană de holocaustul termonuclear care, sunt toţi siguri, poate veni în orice zi şi trebuie să vină curând. Milioane de oameni nu pot dormi noaptea pentru că visează prea mult – despre lumea noastră minunată şi verde şi copiii lor zăcând morţi în ea.

Trase adânc din ţigara, o stinse şi aprinse imediat alta. Prin fumul şerpuitor, spuse:

— Eu nu am asemenea temeri de un Armaghedon nuclear şi dorm bine noaptea. Nu va fi nicicând un asemenea război. Îi ascult pe ruşi zângănindu-şi rachetele şi zâmbesc. Îi ascult pe americani zângănindu-şi-le pe ale lor şi zâmbesc iar. Pentru că ştiu că tot timpul cât cele două supraputeri îşi agita săbiile în teacă, cât timp se ameninţa una pe cealaltă cu proiectilele lor de atâtea sute de megatone, ei nu se gândesc deloc la armele lor. Domnilor, ei se gândesc la Mordon, întrucât noi, mai bine zis britanicii, s-au pus pe treaba pentru a se asigura că marile naţiuni înţeleg exact ce se întâmpla în spatele acestor garduri de la Mordon. Bătu în peretele de cărămidă de lângă el. Chiar în spatele acestui perete. Arma supremă. Singura garanţie certa de pace a lumii. Termenul de „arma supremă" a fost folosit cu prea multă largheţe, aproape că şi-a pierdut sensul. Dar, în acest caz, termenul este precis şi exact. Dacă prin „suprem" se înţelege anihilarea totală.

Zâmbi, cu oarecare timiditate.

— Sunt oleacă melancolic? Poate. Să zicem că e vana mea latina? Dar ascultaţi-mă cu atenţie, domnilor, şi încercaţi să înţelegeţi deplina semnificaţie a celor ce vă voi spune. În afară de general şi de colonel, care ştiu deja; dumneavoastră, da, domnule Superintendent şi dumneavoastră, domnule Cavell.

— Aici, la Mordon, am creat peste patruzeci de genuri diferite de germeni care provoacă boli. Mă voi referi doar la două dintre ele. Primă este un derivat al toxinei botulinice – pe care am creat-o în cel de-al doilea război mondial. Este interesant de ştiut că un sfert de milion de soldaţi britanici au fost inoculaţi împotriva acestei toxine în ajunul Zilei Z şi mă îndoiesc că vreunul din ei a aflat până în ziua de astăzi pentru ce au primit acest vaccin. Am transformat această toxină într-o armă fantastică şi uluitoare, faţa de care cea mai formidabila bomba cu hidrogen e floare la ureche. O sută şaptezeci de grame din această toxină, domnilor, distribuită în mod egal pe glob, ar distruge fiecare bărbat, femeie şi copil trăitor pe planeta în această clipă. Nu e un joc al imaginaţiei. (Vocea sa era plină de semnificaţii, faţa imobila şi gravă.) Este un fapt. Daţi-mi un avion cu care să survolez Londra într-o după-amiază calmă de vară, cu nu mai mult de un gram de toxina botulinică pe care s-o împrăştii şi până seara veţi avea şapte milioane de londonezi morţi. Un degetar de toxina în rezervoarele de apă, şi Londra ar deveni o imensă criptă. În caz că Dumnezeu nu mă trăsneşte pentru că folosesc termenul de „ideal" în acest context, atunci aceasta este forma ideală de război r bacteriologic. Toxina botulinică se oxidează în douăsprezece ore de expunere la aer, după care devine inofensivă. La douăsprezece ore după ce ţara A împrăştie câteva grame de botulină deasupra ţarii B, îşi poate trimite trupele în acea ţara, fără teama vreunei riposte, fie din partea toxinei, fie din partea trupelor defensive. Pentru ca trupele defensive ar fi moarte. Tot aşa şi civilii, bărbaţi, femei,

copii. Ar fi cu toţii morţi. Toţi morţi.

Gregori scotoci prin buzunare după o altă ţigara. mâinile îi tremurau şi nici nu-şi dădea seama.

Am spus:

— Dar ai folosit termenul de „arma supremă”, de parcă am fi singurii ei posesori. Cu siguranţa că ruşii şi americanii...

— O au şi ei. Cunoaştem localizarea laboratoarelor ruseşti din Urali. Ştim unde o produc canadienii – până de curând, canadienii au fost lideri în materie, şi nu e un secret că sunt patru mii de oameni care lucrează la un superprogram la Fort Detrik, în America, pentru producerea unor otrăvuri şi mai puternice, un program atât de urgent, încât ştim că în ultimii ani au murit acolo cercetători şi opt sute din ei s-au îmbolnăvit. Toţi au dat greş în producerea unei otrăvi mai ucigătoare. Anglia a reuşit, iată de ce ochii lumii sunt aţintiţi asupra Institutului Mordon.

— E cu putinţa? Tonul lui Hardanger era sec, dar avea o expresie încremenita pe faţa. O otravă şi mai ucigătoare decât blestemata asta de toxina botulinică? Mie, cel puţin, mi se pare superfluu.

— Bacilul botulinic are carenţele lui, spuse Gregori încet. Vreau să spun, din punct de vedere militar. Bacilul trebuie inspirat sau ingerat pentru a produce boala. Nu este contagios. De asemenea, bănuim că e posibil ca un număr de ţari să fi fabricat o formă de vaccin chiar împotriva acestui tip perfecţionat de drog pe care l-am produs noi aici. Dar nu există nicăieri pe lume un vaccin care să contracareze acţiunea celui mai nou virus pe care l-am creat şi care se întinde tot atât de violent ca un focar de vreascuri în pădure. Acest al doilea virus este un derivat al virusului poliomielitei, sau al paraliziei infantile, dacă doriţi, dar e un virus a cărui virulenţa a fost multiplicată de un milion de ori prin... de fapt, metodele nu contează şi nu le-aţi înţelege. Ceea ce contează este ca, spre deosebire de toxina botulinică, acest nou virus de polio e indestructibil – căldura sau frigul excesiv, oxidarea

sau otrăvurile nu au nici un efect asupra lui – şi pare să aibă o longevitate infinită, deşi credem că e imposibil – speram că e imposibil – ca un virus să supravieţuiască mai mult de o lună într-un mediu total ostil creşterii şi dezvoltării; spre deosebire de toxina botulinică, este extrem de contagios, dar şi mortal dacă este inspirat sau înghiţit; cel mai teribil aspect e că ne-a fost imposibil să descoperim un vaccin împotriva lui. Pararea mea personală este că nu vom putea niciodată să descoperim un asemenea vaccin.

Surâse trist şi continuă:

— Am dat acestui virus un nume cât se poate de neştiinţific, dar care îl defineşte perfect – Virusul Diavolului. Este arma cea mai cumplită, cea mai îngrozitoare pe care a cunoscut-o sau o va cunoaşte vreodată omenirea.

— Deci nu exista un vaccin? spuse Hardanger. De data asta, tonul nu îi suna sec, în schimb avea buzele uscate. Nici un fel de vaccin?

— Nu mai avem nici o speranţa. Acum câteva zile, după cum vă amintiţi, domnule colonel Weybridge, doctorul Baxter a crezut că l-a descoperit, dar ne-am înşelat cu toţii. Nu e nici o speranţa, absolut nici una. În prezent, toate eforturile noastre se concentrează asupra elaborării unui tip atenuat cu o longevitate limitată. Evident, nu îl putem folosi în forma lui actuală. Dar în clipa când vom realiza într-adevăr un tip cu viaţa limitată, a cărui moarte trebuie neapărat să se producă prin oxidare, atunci vom avea arma supremă în mână. când va veni acea zi, toate popoarele lumii vor putea chiar să-şi distrugă armele nucleare. În urma unui atac nuclear, cât ar fi el de puternic, vor rămâne întotdeauna supravieţuitori. Americanii au estimat că un atac nuclear total al sovieticilor asupra ţarii lor, luând în calcul toate resursele pe care le are Rusia la dispoziţie, ar cauza nu mai mult de şaptezeci de milioane de victime – atenţie, nu mai multe – şi posibil câteva milioane în plus, ca rezultat al radiaţiilor. Dar jumătate din populaţia ţarii ar supravieţui şi, după una sau două generaţii,

naţiunea americană s-ar înmulţi din nou. Pe când o naţiune supusă unui atac cu Virusul Diavolului nu s-ar mai reface, pentru că nu ar mai exista supravieţuitori.

Nu mă înşelasem când am observat că lui Hardanger i se uscase gura, îşi lingea acum buzele pentru a putea vorbi mai lesne. Mi-am zis: Să vadă cineva asta acum, pe Hardanger speriat! Hardanger, cu adevărat şi neîndoielnic speriat. Penitenciarele Angliei erau pline de oameni care n-ar fi crezut că aşa ceva e cu putinţa.

— Şi până atunci, rosti Hardanger încet, până când veţi produce acest tip cu viaţa scurtă?

— Până atunci? Gregori privea gânditor pardoseala de beton. până atunci? Să vă spun pe scurt. În forma lui finală, Virusul Diavolului este o pulbere extrem de rafinată. Iau o linguriţa de pulbere, ies cu ea pe terenul Institutului Mordon şi torn conţinutul linguriţei pe jos. Ce se întâmplă? în decurs de o oră, toată suflarea de la Mordon va fi moartă; până în zori, *întregul* comitat Wilshire ar deveni un mormânt deschis. Într-o săptămână, zece zile, toate formele de viaţa din Marea Britanie vor fi înceta să existe. Pesta, ciuma neagră... toate au fost o nimica toată în comparaţie cu asta. Cu mult înainte ca ultimul om să moară în dureri, vapoarele, avioanele, păsările sau chiar apele Mării Nordului vor fi transportat Virusul Diavolului în Europa. Credem că nu exista nici un obstacol în calea răspândirii sale în întreaga lume. Aş zice că asta s-ar produce în maxim două luni. Gândiţi-vă, domnule Superintendent, gândiţi-vă doar; dacă puteţi, vreau să spun, pentru că e ceva ce depăşeşte puterea noastră de înţelegere, depăşeşte imaginaţia umană. Laponul care pune curse în nordul îndepărtat al Suediei. Ţăranul chinez care îşi ara câmpul de orez pe valea râului Iantze. Crescătorul de vite la ferma lui din Australia, cumpărătorul de pe Fitfh Avenue, primitivul din Ţara de Foc. Morţi. Toţi morţi. Pentru că eu am împrăştiat o linguriţa de pulbere. Nimic, nimic, nimic nu poate opri Virusul Diavolului. În cele din urmă, vor pieri toate

formele e viaţa. Cine, ce va fi ultimul? N-aş putea spune. Poate că albatrosul uriaş care se roteşte deasupra planetei. Poate o mână de eschimoşi în adâncurile bazinului arctic. Dar marile călătoresc în jurul lumii ca, de altfel, şi vânturile; într-o bună zi, foarte curând, vor muri şi ei.

Ajunsesem în punctul unde îmi doream şi eu o ţigara şi am şi aprins-o. Dacă vreo firmă întreprinzătoare s-ar decide să deschidă o cursă de rachete până la lună, n-ar avea cheltuieli prea mari cu publicitatea.

— Vedeţi dumneavoastră, ceea ce mă sperie pe mine, continua Gregori cu vocea joasă, este ce am putea găsi în spatele acelei uşi. Nu am o minte de detectiv, dar văd lucrurile care mi se înfăţişează clar în faţa ochilor. Cel care a intrat cu forţa la Mordon era un om disperat, care juca o carte disperată. Scopul scuză mijloacele – şi singurul scop care să justifice asemenea mijloace oribile ar fi obţinerea unora dintre culturile din casetele cu viruşi.

— Casete? Hardanger îşi încrunta sprâncenele stufoase. Nu închideţi germenii ăştia blestemaţi într-un loc sigur?

— Sunt la loc sigur, am spus. Pereţii laboratorului sunt fabricaţi din beton armat şi capitonaţi cu un strat gros de oţel moale. Sigur că nu sunt ferestre. Singura cale de intrare e uşa. De ce nu ar fi în siguranţa într-un dulap cu casete?

— N-am ştiut. Hardanger se întoarse iar spre Gregori. vă rog să continuaţi.

— Asta-i tot. Gregori dădu din umeri. Un om disperat. Un om foarte grăbit. Cheia dulapului, care e făcut din lemn şi sticla, iat-o, aici, în mâna mea. Vedeţi? Persoană trebuia să spargă dulapul. În graba lui şi forţând dulapul, cine ştie ce paguba a putut să facă, ce rezervoare de viruşi n-a răsturnat sau spart? Dacă unul din ele conţinea Virusul Diavolului, şi sunt numai trei de felul acesta... Poate e doar o şansa foarte incertă. Dar vă spun, cu toată sinceritatea şi seriozitatea, dacă a existat numai o singură posibilitate dintr-o sută de milioane să se fi spart un recipient cu Virusul Diavolului, avem

suficiente motive ca să nu mai deschidem uşa aceea niciodată. Fiindcă, dacă unul e spart şi scapă un centimetru cub de aer contaminat... se opri şi-şi ridică mâinile a neputinţa. Avem noi dreptul să ne asumăm responsabilitatea de a deveni călăii omenirii?

— Domnule general Cliveden? spuse Hardanger.

— Sunt de acord cu el. Sigilaţi laboratorul.

— Colonele Weybridge?

— Nu ştiu, nu ştiu. Weybridge îşi scoase chipiul şi-şi trecu mâna prin părul negru, tuns scurt. Da, acum ştiu. Sigilaţi locul acesta afurisit.

— Bun. Sunteţi cei trei oameni cu adevărat în măsură să ştie ce spun. Hardanger îşi strânse buzele o clipă, apoi se uita la mine. În faţa acestei unanimităţi a experţilor, ar fi interesant să auzim ce crede şi Cavell.

— Cavell crede că dumnealor sunt nişte babe, am rostit. Cred că aveţi minţile atât de îmbâcsite de ideea că Virusul Diavolului a scăpat de sub control, încât sunteţi incapabili de a mai gândi, darmite de a mai gândi lucid. Hai să luăm faptul esenţial mai degrabă, presupunerea esenţiala. Temerile doctorului Gregori se bazează pe presupunerea că cineva ar fi intrat prin efracţie şi ar fi furat viruşii. El crede că există o posibilitate de unu la o mie ca vreunul din recipiente să se fi spart; deci, dacă uşa aceea va fi deschisă, exista o probabilitate la o mie ca omenirea să fie pusă în pericol. Dar dacă respectivul a furat într-adevăr Virusul Diavolului, atunci ameninţarea la adresă omenirii va fi nu în proporţie de unu la o mie, ci de o mie la unu. Pentru numele Domnului, staţi strâmb şi judecaţi drept: încercaţi să pricepeţi că un om umblând brambura cu viruşii asupra lui prezintă un pericol infinit mai mare decât o posibilitate îndepărtată că el să fi intrat în laborator. Logica simplă spune că trebuie să ne asigurăm împotriva pericolului mai mare. Aşa că trebuie neapărat să intrăm – cum altfel am putea da de o urmă a hoţului şi a asasinului, pentru a ne proteja de răul

incomensurabil mai mare? Trebuie să intrăm, zic eu. Adică eu trebuie s-o fac. mă echipez şi iau hamsterul cu mine. Dacă hamsterul supravieţuieşte, totul e bine şi frumos. Dacă nu, eu nu mai ies de acolo. Vi se pare suficient de just?

— Da' eşti al naibii de arogant, spuse Cliveden cu răceală. Pentru un detectiv particular, dai dovadă de prea multă obrăznicie. Ar trebui să ţii minte că eu sunt comandantul Institutului Mordon şi că eu sunt cel care ia toate deciziile.

— Le-ai luat până acum, domnule general. Dar nu şi de acum încolo. Departamentul Securităţii Naţionale a preluat controlul total. Ştii asta.

Hardanger îi ignora pe amândoi. Folosind ideea că pe un colac de salvare, i se adresa lui Gregori:

— Aţi spus că în laborator funcţionează un sistem de filtrare a aerului. Oare nu a purificat aerul dinăuntru?

— În cazul unui alt virus, ar fi făcut-o. Nu şi în cazul Virusului Diavolului. Acesta e virtual indestructibil, v-am spus doar. Apoi, e vorba de un sistem de filtrare cu circuit închis. Acelaşi aer, spălat şi curăţat, se reîntoarce în încăpere. Dar Virusul Diavolului nu poate fi îndepărtat prin spălare.

S-a aşternut tăcerea, după care l-am întrebat pe Gregori:

— Dacă Virusul Diavolului sau bacilul botulinic au scăpat în laborator, în cât timp şi-ar face efectul aspră hamsterului?

— În cincisprezece secunde, răspunse el cu precizie. Peste treizeci de secunde ar începe convulsiile. În decurs de un minut, ar fi mort. Asta în ceea ce priveşte Virusul Diavolului. În cazul bacilului botulinic, ar fi nevoie de ceva mai mult timp.

— Nu mă opriţi să intru, i-am spus lui Cliveden. Voi vedea ce se întâmpla cu hamsterul. Dacă nu păţeşte nimic, voi aştepta zece minute. Apoi voi ieşi.

— Dacă vei mai ieşi.

Începuse să se înmoaie. Cliveden nu era prost. Era prea inteligent să nu se fi gândit la ce spusesem şi măcar o parte i se părea logica.

— Dacă s-a furat ceva, vreunul din viruşi, am spus, cel

care l-a furat e un nebun. Râul Kent, un afluent al Tamisei, curge la numai câţiva kilometri depărtare de acest loc. De unde să ştim că dementul acela nu sta aplecat deasupra râului chiar în acest moment, turnând în apa afurisiţii ăia de germeni?

— Eu de unde să ştiu că nu vei mai ieşi dacă moare hamsterul? rosti Cliveden disperat. Doamne, Cavell, eşti doar un om. Dacă moare hamsterul, te aştepţi să cred că vei rămâne închis acolo până mori de foame? Mai bine zis, de asfixie, când ţi se termina oxigenul? Sigur vei ieşi.

— Bine, domnule general, să zicem că ies. Aş mai purta echipamentul anti-gaz şi aparatul autonom?

— Evident, răspunse el scurt. Dacă nu le-ai purta şi încăperea ar fi contaminată, ei bine, nu ai putea ieşi. Ai fi mort.

— De acord din nou. Pe aici. Am luat-o înainte spre coridor, le-am indicat ultima uşa a coridorului prin care trecusem. Uşa aceea este etanşata la gaze. Ştiu eu. Ca şi celelalte, dincolo de ferestrele duble. vă postaţi la uşa aceea, o crăpaţi un pic. Uşa laboratorului numărul unu se deschide spre acea uşa – mă veţi vedea de îndată ce dau să ies. De acord?

— La ce te referi, exact?

— La asta. Am băgat mâna în jacheta, am scos automatul Hanyatti, am tras siguranţa. Ţineţi asta în mână. Dacă, atunci când uşa laboratorului se deschide, mai port echipamentul de protecţie şi aparatul autonom, mă puteţi împuşca. De la distanţa asta de cinci metri şi cu noua gloanţe, e imposibil să rataţi. Apoi încuiaţi uşa coridorului. Deci virusul va rămâne tot în blocul „E".

Mi-a luat pistolul din mână, cu încetineala, cu reţinere, nesigur. Dar nu era nimic nesigur în ochii şi vocea lui când, în cele din urmă, a spus:

— Eşti conştient de faptul că îl voi folosi la nevoie, nu?

— Sigur că sunt, am zâmbit, deşi nu cu mult chef. Din cele

ce am auzit, aş prefera să mor de un glonte decât de Virusul Diavolului.

— Regret că m-a luat valul adineauri, spuse el încet. Eşti un om curajos, Cavell.

— să nu uitaţi să menţionaţi asta în necrologul meu din *The Times.* Ce ar fi să spui oamenilor dumitale să termine cu amprentarea şi fotografierea uşii, domnule superintendent?

Douăzeci de minute după aceea, oamenii terminaseră şi eu eram gata să intru. Ceilalţi mă priveau cu acea şovăială şi indecizie proprie celor care cred că ar trebui să ţină un discurs de adio, dar nu găsesc cuvintele potrivite. Au dat din cap spre mine, o mână mi-a făcut un mic semn, apoi au plecat. Au mers de-a lungul coridorului şi au trecut prin uşa următoare, în afară de generalul Cliveden, care a rămas în uşa deschisă. Dintr-un sentiment obscur de bun simţ, ţinea Hanyatti-ul meu la spate, unde nu-l puteam vedea.

Echipamentul de protecţie era strâmt şi incomod, aparatul autonom mă tăia la ceafă şi concentraţia mare de oxigen mi-a uscat gura. Sau poate aveam oricum gura uscată. Trei ţigări în douăzeci de minute – raţia mea obişnuita pentru o zi, altfel preferam să-mi iau cota de otrava lentă fumând pipă – nu mă ajutaseră nici ele. Am încercat să găsesc o singură justificare absolut convingătoare ca să nu intru pe uşa aceea, dar nu m-a ajutat nici asta. Erau atât de multe convingătoare, încât nu mă puteam opri la nici una, aşa că am renunţat să-mi mai bat capul. Am verificat pentru ultima oară şi cu atenţie costumul de protecţie, masca şi cilindrii de oxigen, dar nu făceam decât să mă amăgesc – era cam a cincia verificare finală şi atentă. Pe lângă asta, toţi erau cu ochii pe mine. Aveam şi eu mândria mea. Am pornit să descifrez combinaţia uşii grele de oţel.

Această operaţie, care este destul de complicată şi delicată în orice condiţii, era acum de două ori mai grea, întrucât degetele le aveam vârâte în mănuşi de cauciuc rigidizat, iar vizibilitatea era redusă din pricina ochelarilor de

protecţie. Dar, la un minut după ce începusem, am auzit zgomotul înfundat al ultimei răsuciri a discului care mobiliza electromagneţii puternici şi care în cele din urmă deschiseră greaua încuietoare centrală: trei rotaţii ale uriaşului mâner circular, şi uşa de o jumătate de tonă s-a rotit încet sub apăsarea umărului meu.

Am apucat cuşca hamsterului, m-am strecurat înăuntru prin uşa întredeschisa, am verificat balansul uşii şi am închis-o în urma mea cât am putut de repede. Alte trei ture ale mânerului circular interior şi uşa laboratorului s-a închis la loc. Probabil că în felul acesta ştersesem un număr considerabil de amprente, dar nu ar fi fost dintre cele care contau.

Uşa cu geamuri mate, etanşata cu cauciuc, care dădea în laboratorul propriu-zis, se afla la capătul celălalt al micului vestibul. Orice amânare era inutilă, atâta doar că... îmi prelungea viaţa. M-am proptit în mânerul lung de aproape patruzeci de centimetri, uşa a cedat, am păşit înăuntru şi am închis uşa.

Nu a fost nevoie să apăs pe nici un comutator – laboratorul era scăldat în lumina lămpilor cu neon. Cel care intrase ilegal în laborator ori socotise că guvernul era o firmă destul de mare ca să-şi permită curentul irosit, ori se retrăsese într-o asemenea grabă înnebunitoare, încât numai de lumini nu-i mai arsese.

Nici mie nu mi-a ars de lumini. Nici nu aveam timpul necesar. Singură şi exclusiva mea preocupare era starea sănătăţii micului hamster din cuşca.

Am pus cuşca pe banca cea mai apropiată, am tras brusc capacul şi am privit minusculul animal. Nici un om legat de un butoi cu pulbere n-ar fi urmărit ultimele scăpărări ale fitilului cu măcar jumătate din fascinaţia halucinantă, cu maximă şi exclusiva concentrare la care m-am dedat eu pândindu-l pe hamster – mâţa moartă de foame, cu laba ridicată aşteptând şoarecele să iasă din ascunzătoare, mangusta încordata anticipând lovitura cobrei, jucătorul ruinat ţinându-şi

respiraţia la ultima rostogolire a zarurilor, toţi erau, în comparaţie cu mine, nişte adormiţi. Dacă ochiul omenesc ar putea străpunge, hamsterul ar fi fost tras în ţeapa de viu.

Gregori vorbise de cincisprezece secunde. Nu mai mult de cincisprezece secunde şi dacă ucigătorul Virus al Diavolului era prezent în aerul laboratorului, hamsterul va reacţiona. Am numărat secundele una câte una – fiecare secundă era dangătul unui clopot pentru eternitate şi, exact după cincisprezece secunde, hamsterul avu un spasm violent. Violent, dar era egal cu zero faţa de modul în care s-a comportat cordul meu – o tumbă dublă ce păru să ocupe tot spaţiul cavităţii toracice, urmată de o bătaie anormal de înceata şi greoaie care mă făcea să tremur la fiecare zvâcnet. mâinile mi s-au umezit pe sub mănuşi, s-au făcut de gheaţa. Gura îmi era uscată ca iasca.

Au trecut treizeci de secunde. până acum, dacă virusul se afla în aer, hamsterul trebuia să aibă convulsii. Dar nu avea, decât dacă admitem că la un hamster, convulsiile înseamnă că animalul şede pe picioarele din spate şi îşi freacă viguros nasul cu perechea de membre anterioare, micuţe şi nervoase.

Patruzeci şi cinci de secunde. Un minut. Poate că doctorul Gregori supraestimase virulenţa virusului. Poate că acesta era un hamster cu o constituţie nefiresc de rezistenţă şi robustă. Dar Gregori nu-mi făcuse impresia tipului de cercetător care face greşeli, iar exemplarul de hamster din faţa mea părea cam jigărit. Am început abia atunci să respir prin aparatul autonom.

Am ridicat capacul cuştii şi am scos hamsterul. Era încă într-o formă bunicică, din câte îmi puteam da seama, pentru că mi-a scăpat din mână, a sărit pe podeaua cauciucată şi a luat-o la goană pe intervalul dintre o masă şi un banc, montate în perete, oprindu-se tocmai la capătul lui şi scărpinându-şi iar nasul. Am ajuns la concluzia că dacă un hamster rezista în atmosfera aceea, voi rezista şi eu: la urma urmei, eram de cinci sute de ori mai mare decât el. Am

desfăcut legăturile de la ceafă şi mi-am scos aparatul autonom. Am inspirat adânc.

Asta a fost o greşeala. Recunosc că e cam greu să oftezi cu uşurare la gândul că mai câtva timp de trăit şi doar să adulmeci precaut aerul din jur, dar aşa ar fi trebuit să fac. Acum înţelegeam de ce hamsterul îşi tot frecă nasul cu atâta vigoare şi dezgust. Nările mele încercau să respingă duhoarea care le izbi dându-mi o senzaţie teribilă de scârba. Hidrogenul sulfurat era suav pe lângă mirosul ăla.

Ţinându-mă de nas, am început să cercetez locurile dintre mese şi bănci. Mi-a fost de ajuns o jumătate de minut să găsesc la capătul opus al laboratorului ceea ce căutam şi nu aş fi vrut să găsesc. Vizitatorul nocturn nu uitase să stingă luminile, doar o rupsese la fugă într-o asemenea grabă, încât nici nu-i trecuse prin minte să se mai ocupe de aşa ceva. Singurul său scop fusese acela de a ieşi din încăpere şi să închidă etanş ambele uşi în urma sa pe cât de iute era omeneşte posibil.

Hardanger putea să ordone încetarea căutării doctorului Baxter. Doctorul Baxter acolo era, îmbrăcat în halatul sau alb, lung până la genunchi, pe podeaua de cauciuc. Evident, murise, ca şi Gladon, într-o agonie înfiorătoare. Spre deosebire de Gladon, nu murise otrăvit cu cianură. Nu aveam cunoştinţa de nici un tip de moarte care să provoace aceea nuanţa stranie, albăstruie, a feţei, sau o asemenea cantitate de secreţii din ochi, urechi şi din nas şi, mai ales, o duhoare atât de cumplită.

Oferea o imagine îngrozitoare. Mă înfioram la gândul de a mă apropia de el, dar m-am forţat s-o fac.

Nu l-am atins. Nu ştiam care era cauza morţii sale, dar îmi cam făcusem o idee, aşa că nu l-am atins. M-am aplecat deasupra cadavrului şi l-am examinat cât am putut de atent în acele condiţii. În spatele urechii drepte avea o mică contuzie, cu o picătură de sânge pe pielea vătămată, dar nici o umflătură vizibilă. Moartea se instalase înainte de a se

putea forma o adevărată vânătaie.

Nu departe, în spatele lui, lângă peretele cel mai îndepărtat de uşa am observat nişte fragmente de sticlă şi un capac roşu de plastic – erau, desigur, rămăşiţele vreunui recipient; nu exista nici un indiciu asupra conţinutului sticlei.

La câţiva metri mai încolo, se afla o uşa de sticlă etanşa cu cauciuc: ştiam că dincolo de ea era ceea ce laboranţii şi cercetătorii de la Mordon numeau menajeria – una dintre cele patru din institut. Am împins uşa şi am intrat.

Era o cameră mare, fără geamuri, aproape de dimensiunile laboratorului. Toţi pereţii şi trei bancuri de lăţimea camerei erau ocupate de sute de colivii de tot felul – unele erau nişte construcţii autonome şi etanşe de sticlă, cu aer condiţionat şi un sistem propriu de filtrare a aerului, dar majoritatea erau cuşti standard, cu împletitura de sârmă. când am intrat, sute de perechi de ochi, cei mai mulţi, ca nişte mărgele, s-au aţintit asupra mea. Cred că se aflau în încăperea aceea între o mie cinci sute şi două mii de animale cu totul – majoritatea, cam nouăzeci la sută, şoareci, am estimat eu, dar şi vreo sută de iepuri şi tot atâţia cobai. După mine, erau într-o stare de sănătate bună: ceea ce e sigur, e ca animalele nu fuseseră câtuşi de puţin afectate de ceea ce se petrecuse alături. M-am întors în laborator, închizând uşa de comunicare.

Mă aflam deja de zece minute înăuntru şi încă nu mi se întâmplase nimic. Posibilitatea să păţesc ceva de acum încolo era foarte redusă. L-am încolţit pe hamster, l-am vârât înapoi în cuşca şi am părăsit laboratorul ca să deschid uşa masivă de oţel din exterior. La ţanc mi-am amintit ca generalul Cliveden mă aştepta nu departe de uşa, gata să-mi ciuruiască pielea dacă ieşeam purtând echipamentul de protecţie, înţelegeam că generalul era pregătit să apese pe trăgaci şi că putea ignora cu uşurinţa faptul că renunţasem la aparatul autonom. Am dat jos costumul de protecţie şi am deschis uşa.

Generalul Cliveden era cu pistolul la ochi, cu braţul întins

ţintind spaţiul uşii şi, implicit, pe mine. Nu afirm că îl încântă ideea de a mă împuşca, dar, cu toate acestea, era gata s-o facă. Şi acum era cam tardiv să-i atrag atenţia ca Hanyatti-ul meu era cât se poate de sensibil. Am rostit iute:

— E în regulă. Aerul e curat înăuntru.

A coborât braţul şi a zâmbit uşurat. Nu era chiar un zâmbet fericit, dar era totuşi ceva. Poate prea târziu îi trecuse prin minte că ar fi trebuit să intre voluntar, în locul meu.

— Eşti absolut sigur, Cavell?

— Trăiesc, nu? am întrebat iritat. Ar fi bine să intraţi.

Hardanger a fost primul care m-a urmat. Nasul i s-a încreţit de un dezgust involuntar şi l-am auzit spunând:

— De la ce dracu' vine duhoarea asta cumplită?

— Toxina botulinică! a răspuns colonelul Weybridge şi în lumina neonului faţa lui păru cenuşie. Şopti iar: Toxină.

— De unde ştii? am insistat eu.

— De unde... Privi podeaua apoi ridică ochii spre mine. Am avut aici un accident acum două săptămâni, cu un tehnician.

— Un accident, am repetat, apoi am încuviinţat: În cazul acesta cunoşti mirosul.

— Dar ce naiba... Începu Hardanger.

— Un mort, am explicat eu. Omorât cu toxina botulinică. În capătul laboratorului. E doctorul Baxter.

Nimeni nu a rostit nici un cuvânt. S-au uitat întâi la mine, apoi unii la alţii, după care m-au urmat în tăcere de-a lungul laboratorului, până la locul unde zăcea Baxter.

Hardanger l-a privit îndelung pe mort.

— Deci acesta e Baxter, a spus el cu o voce lipsită de orice inflexiune. Eşti sigur? Adu-ţi aminte că a pontat la ieşire ieri după-amiază pe la şase şi jumătate.

— Poate că doctorul Baxter avea cleşti de tăiat sârmă, am sugerat eu. E Baxter în persoană. Careva l-a lovit şi din uşa laboratorului a aruncat o fiolă de toxina spre el, închizând imediat uşa.

— Diavolul, spuse Cliveden răguşit. Diavolul în tălpi.

— Ori diavolii, am adăugat.

M-am îndreptat spre doctorul Gregori care se aşezase pe un scaun înalt. Stătea cu coatele pe o masă şi cu faţa în palme. Degetele încordate lăsau pete albe pe obrajii lui oacheşi, iar mâinile îi tremurau. L-am atins pe umăr şi i-am spus:

— Îmi pare rău, doctore Gregori. Aşa cum ai spus, nu eşti nici soldat, nici poliţist. Nu ar trebui să te izbeşti de astfel de lucruri. Dar trebuie să ne ajuţi.

— Da, desigur, spuse cu vocea înăbuşită. M-a privit şi i-am văzut ochii n gri plini de lacrimi. A fost... a fost mai mult decât un simplu coleg. Cum pot să vă ajut, domnule Cavell?

— Vă rog să verificaţi dulapul cu viruşi.

— Bineînţeles, sigur că da. Dulapul cu viruşi. Doamne, dar la ce mă gândeam? Fascinaţia ororii îi atrase privirea în jos, la Baxter şi era evident la ce putea să se gândească. Imediat, imediat.

Se deplasa spre un dulap de lemn cu uşi de sticlă şi încerca să-l deschidă. Trase cu putere de câteva ori, apoi scutură din cap.

— E încuiata. Uşa e încuiata.

— Bun, am zis eu cu nerăbdare. Aveţi cheia, nu?

— Singură cheie. Nimeni nu ar fi putut deschide fără aceasta cheie. Doar dacă ar fi forţat uşa. Dar... uşa e neatinsă.

— Nu fi prost, omule. De ce crezi că a murit Baxter, de gripă? ' Deschide dulapul.

Cu mâinile nesigure, răsuci cheia. Nimeni nu se mai uita acum la Baxter – toţi ochii erau aţintiţi asupra doctorului Gregori. Deschise ambele aripi ale uşii, căuta şi scoase o casetă mică, lunguiaţa. Sălta capacul cutiei şi se holbă în ea. După o clipă, umerii i se lăsară şi acum părea să fi devenit, în mod curios, o cu totul altă persoană, cum stătea cu capul în pământ.

— Au dispărut, şopti. Toate. Au fost luate toate cele nouă.

Şase conţineau toxina botulinică – una probabil că a fost folosită pentru Baxter.

— Şi celelalte? m-am adresat aspru capului plecat. Celelalte trei?

— Virusul Diavolului, spuse el cu înfricoşare. Virusul Diavolului. A dispărut.

CAPITOLUL 4

Sala de mese a cantinei pentru mai marii Institutului Mordon se bucura de reputaţie printre gurmanzii personalului, iar bucătarul şef care pregătise prânzul era în formă: poate că prezenţa la masa a doctorului MacDonald, un coleg al lui Gregori de la laboratorul numărul unu şi preşedintele popotei, avea ceva de-a face cu chestia asta. Indiferent însa de cauze, se părea că eu eram singurul care avea o oarecare pofta de mâncare în ziua aceea. Hardanger a ciugulit puţin din farfurie. Brusc, la mijlocul mesei, s-a scuzat şi când a revenit peste câteva minute era alb la faţa şi dărâmat. M-am gândit că, probabil, vomase. Moartea violenţa nu prea era în ton cu domeniul unui profesor şi cu munca să retrasă de cercetător chimist.

Cei doi specialişti în amprente nu erau acolo. Mai aveau de aşteptat până la masă. Asistaţi de alţi trei detectivi locali recrutaţi prin inspectorul Wylie, ei petrecuseră peste o oră şi jumătate luând amprente în tot laboratorul şi acum verificau şi catalogau rezultatele. mânerul uşii masive de oţel şi zonele din jurul încuietorii cu combinaţie fuseseră atent şterse cu o bucată de bumbac sau pânză – probabil o batistă. Deci nu se putea exclude cu totul posibilitatea unui vizitator din afară.

Inspectorul Martin şi-a făcut apariţia pe la sfârşitul mesei. Până atunci îşi petrecuse timpul luând declaraţii de la cercetătorii şi tehnicienii care, pe moment, neavând acces în blocul „E", nu aveau ce face, dar inspectorul era încă departe de a-şi fi terminat treaba. Fiecare declaraţie a celor chestionaţi în legătură cu activităţile lor din seara precedentă urma să fie supusă unei verificări minuţioase. Nu spuse nimic despre mersul anchetei şi, după cum era de aşteptat, nici Hardanger nu-l întreba nimic.

După masă, l-am însoţit pe Hardanger până la poarta principală. Sergentul care era de serviciu acolo ne-a spus cine

fusese responsabil cu ceasul de pontaj noaptea trecută. După câteva minute a apărut un caporal înalt, blond, cu o privire şmechera, care ne-a salutat băţos.

— Caporalul Norris, domnule. Aţi trimis după mine.

— Da, spuse Hardanger. Ia loc, te rog. Am trimis după dumneata, Norris, să-ţi pun nişte întrebări referitoare la asasinarea doctorului Harold Baxter.

Tactică de şoc era mai profitabilă decât tactica de învăluire. Norris, care era pe punctul de a se aşeza pe scaun, se lăsa să cadă greu, de parcă ar fi fost mulţumit că putea să-şi mute centrul de greutate, apoi îl privi fix pe Hardanger. Ochii i se măreau pe măsură ce şocul îşi făcea efectul, încă nevenindu-i să creadă, iar buzele lui schiţau o grimasă demnă de un actor talentat.)Pe de altă parte, faptul că sângele îi fugise din obraji dovedea cu totul altceva.

— Asasinarea doctorului Baxter? repetă el prosteşte. Doctorul Baxter e mort?

— Ucis, spuse Hardanger aspru. A fost ucis în laboratorul său azi-noapte. Ştim sigur, nu are importanţa cum am aflat, ca doctorul Baxter nu a părăsit institutul noaptea trecută. Dar dumneata L-ai făcut pontajul. *Afirmi* că i-ai făcut pontajul. Dar nu l-ai făcut. Nu puteai să-l faci. Cine ţi-a dat ecusonul lui şi ţi-a spus să-i falsifici semnătura? Ori poate a falsificat-o altcineva. Cât ţi-au dat pentru asta, Norris?

Norris nu-şi luase ochii de la Hardanger în tot acest timp, privindu-l uluit şi fără grai.

Apoi stupoarea făcu loc durităţii lui tipice de băiat din Yorkshire. Se ridică încet în picioare, cu faţa întunecata.

— Uitaţi, domnule, spuse calm, nu ştiu cine sunteţi. Cineva important, cred, inspector de poliţie sau vreunul din tipii de la MI6. Dar vă spun atât. Mai ziceţi o dată asta şi vă zbor capul de pe, umeri.

— Sunt convins că ai face-o, spuse Hardanger, zâmbind deodată. Se întoarse spre mine. Nu e vinovat, nu?

— N-ar putea juca aşa de bine, l-am aprobat eu.

— Sunt de aceeaşi părere. Iartă-mă, Norris. Trebuia să aflu ceva şi încă repede. Anchetez o crimă. Crimele nu sunt o treabă simpatică şi uneori sunt nevoit să recurg la metode care nu sunt nici ele simpatice, înţelegi?

— Da, domnule, răspunse Norris nesigur. Se înmuiase un pic, dar numai un pic. Doctor Baxter. Cum, adică cine...?

— Nu contează asta acum, interveni Hardanger repede. I-ai făcut pontajul la plecare. Uite registrul. Scrie ora optsprezece şi treizeci şi două de minute. Aşa e?

— Dacă aşa spune registrul, domnule, aşa a fost. La ora aceea, ceasul de pontaj lucrează automat.

— Ai luat de la el ecusonul – ecusonul ăsta? şi îi indica obiectul.

— Da, domnule.

— Ai vorbit cumva cu el?

— De fapt, am vorbit cu el, domnule.

— Despre ce?

— Despre vreme şi altele de felul ăsta, domnule. Era întotdeauna foarte prietenos cu noi, gărzile. Şi despre răceala lui. Era foarte răcit. Tuşea şi-şi sufla nasul tot timpul.

— L-ai văzut clar?

— Sigur că da. Sunt paznic aici de un an şi jumătate şi îl cunosc pe doctorul Baxter ca pe maică-mea. Era îmbrăcat ca de obicei... cu mantaua lui cadrilata, pălăria şi ochelarii ăia cu rame groase de baga.

— Ai putea depune mărturie în tribunal? Că era doctorul Baxter, adică?

Ezită, apoi spuse:

— Aş putea. Şi l-au văzut şi cei doi colegi cu care eram de serviciu. Puteţi verifica.

Am verificat, după care ne-am întors în blocul administraţiei. Am spus:

— Chiar ai crezut că Baxter a rămas aici azi-noapte?

— Nu, admise Hardanger. A plecat într-adevăr – şi s-a întors cu cleştele de tăiat sârmă. Fie singur, fie cu altcineva.

Ceea ce, în această perspectivă, îl transforma pe Baxter într-un personaj negativ. Dar se pare că unul şi mai rău s-a descotorosit de el. O fi fost vreo ceartă între tâlhari.

— După tine, semnătura era autentică?

— În măsura în care e posibil. Nimeni nu semnează la fel de două ori. Plec chiar acum la Londra, la General. O verificare completă asupra lui Baxter poate scoate la iveală ceva foarte interesant. Mai ales contactele lui din trecut.

— Va fi o pierdere de vreme. Din punctul de vedere al securităţii, Baxter ocupa scaunul cel mai „fierbinte" din Europa – şeful laboratorului numărul unu de la Mordon. Fiecare pas pe care l-a făcut din ziua când a învăţat să meargă, fiecare cuvânt pe care l-a rostit de atunci, fiecare persoană pe care a cunoscut-o vor fi fost verificate şi ras-verificate de o sută de ori. Baxter e curat. E un peşte prea mare să fi scăpat prin sită verificărilor.

— Tot aşa a fost şi în cazul unui mare număr de indivizi care acum sunt fie internaţi, fie la Moscova, spuse Hardanger sumbru. Acum voi telefona la Londra. Apoi voi discuta cu Wylie, să vedem dacă s-a găsit ceva legat de Bedfordul acela cu care a fugit criminalul. După aceea, mă văd cu Martin şi cu băieţii de la amprente. Vii cu mine?

— Nu. Aş vrea să discut cu paznicii din interior care au fost de gardă azi-noapte şi să mai adulmec pe cont propriu.

Ridică din umeri:

— Nu am nici o autoritate asupra ta, Cavell. Dar dacă se iveşte ceva, mă anunţi, nu? adăugă el bănuitor.

— Mă crezi ţicnit? Cu tipul ăsta care se fâţâie cu Virusul Diavolului în buzunarul de la vestă, îţi imaginezi că o să pornesc un război de unul singur?

M-a aprobat, nu deplin convins, apoi a plecat. În ceasul următor, am stat de vorbă cu gărzile din interiorul institutului, cei care fuseseră de gardă înainte de miezul nopţii şi am aflat chiar ce mă aşteptam să aflu – adică nimic. Îi cunoşteam bine pe toţi şi probabil acesta fusese motivul pentru care

Hardanger mă chemase la Mordon; toţi lucrau la institut de cel puţin trei ani. Declaraţiile lor coincideau şi nici una nu mi-a fost de vreun folos. Cu doi dintre ei am efectuat o verificare minuţioasa a tuturor ferestrelor şi acoperişului blocului „E" şi n-a fost decât o pierdere de vreme.

Nimeni nu-l văzuse pe Gladon din momentul în care vorbise cu locotenentul Wilkinson la poartă, puţin după ora unsprezece seara, până fusese găsit mort. Ceea ce era firesc, pentru că, după ce îşi făcea rondul, Gladon se retrăgea peste noapte în mica lui casă de beton în care stătea singur, la nici o sută de metri depărtare de blocul „E". Aceasta căsuţă se afla vizavi de coridorul lung cu geamuri al blocului unde, din motive de securitate, luminile ardeau zi şi noapte. Nu era nici o şmecherie să-ţi dai seama că Gladon observase ceva ciudat în blocul „E" şi plecase în cercetare. Nu exista nici un alt motiv care să-i justifice prezenţa în preajma laboratorului numărul unu.

M-am dus la poartă şi am cerut registrul cu numele şi motivele tuturor celor care intraseră sau ieşiseră din Mordon în ziua precedentă. Erau câteva sute cu totul, dar cu foarte puţine excepţii, toţi erau angajaţii permanenţi ai institutului. Nu rare erau vizitele unor grupuri speciale – oameni de ştiinţa din ţările Commonwealth-ului sau ale ţarilor NATO ori chiar, din când în când, un grup restrâns de membri ai parlamentului, care puneau întrebări incomode în Camera Comunelor şi veneau la Mordon pentru a vedea cu ochii lor munca de excepţie efectuată acolo pe frontul sănătăţii, pentru combaterea antraxului, poliomielitei, gripei asiatice şi a altor maladii: acestor grupuri, autorităţile de la Mordon la arătau exact ce voiau ele să le arate, iar vizitatorii plecau de obicei la fel de lămuriţi cum veniseră.

Dar în ziua precedentă nu venise nici un grup de vizitatori: fuseseră cu totul paisprezece persoane din afară şi erau furnizori. Le-am copiat numele şi motivul intrării, apoi am plecat.

Am sunat la compania locală care închiria maşini şi am cerut una pentru o perioadă de timp nedeterminată, rugându-i să mi-o aducă şi s-o lase la poarta institutului. Un alt telefon – la Alfringham, la hotelul Waggoner's Rest şi am avut norocul să găsesc o cameră. Ultimul telefon a fost la Londra, unde am vorbit cu Mary. I-am spus să pregătească o valiză pentru mine şi una pentru ea şi să vină cu amândouă la hotel. Era un tren care pleca din gara Paddington şi cu care putea ajunge aici pe la şase şi jumătate.

Plecând de la poartă, am pornit-o în plimbare prin incinta institutului. Aerul era rece şi suflă un vânt tăios de octombrie, dar nu mă grăbeam. Am patrulat încolo şi încoace pe lângă gardul interior, cu capul în pământ, privind atent terenul. Cavell pierdut în gânduri, cel puţin aşa speram să creadă oricine m-ar fi văzut. Aşa mi-a trecut o oră bunicică, vânturându-mă pe lângă aceeaşi porţiune a gardului de vreo jumătate de kilometru şi în final am dat peste ceea ce căutam. Sau aşa am crezut. La următorul tur, m-am oprit să-mi leg şireturile de la pantofi şi n-am mai avut nici un dubiu.

Hardanger era încă în blocul administraţiei. Împreuna cu inspectorul Martin, studiau un lot proaspăt developat de fotografii de amprente.

— Cum merge treaba? mormăi Hardanger.

— Nu merge. Dar la voi?

— Nu sunt amprente pe portofelul lui Gladon, nici pe tabachera, nici pe cutiile de chibrituri, în afară de ale lui, bineînţeles. Nimic interesant pe uşi. Am găsit furgoneta marca Bedford, mai exact, oamenii lui Wylie au găsit o furgonetă Bedford. Un individ pe nume Hendry, un comisionar din Alfringham, care lucrează pe trei din furgonetele respective, a raportat azi după-amiază dispariţia ei. A fost găsită acum vreo oră de un poliţist pe motocicleta în pădurea Hailem. I-am trimis pe băieţii mei să caute urme.

— E o pierdere de vreme.

— Poate. Ştii pădurea Hailem?

O ştiam:

— Cam la jumătatea distanţei dintre Mordon şi Alfringham se bifurca un drum „B" către nord. Cam la trei kilometri în direcţia aceea. Se poate să fi fost niscai păduri pe acolo cândva, dar acum nu mai sunt. În toată zona, dacă găseşti vreo două duzini de copăcei, pe lângă grădini. E ceea ce se cheamă un cartier rezidenţial, select. L-aţi verificat pe tipul ăsta, pe Hendry?

— Da. Zero. Un cetăţean-model, talpa ţarii, şi pe deasupra prieten personal al inspectorului Wylie. Aruncă amândoi la ţinta în echipa birtului lor. Iar asta, spuse Hardanger apăsat, îl face să fie deasupra oricărei suspiciuni.

— Îmi pari cam amărât, i-am spus în timp ce mă uitam la fotografii. Deduc că sunt de la laboratorul numărul unu. Făcute la meserie. mă întreb care din amprente aparţin celui care stă cel mai aproape de locul unde a fost găsit Bedfordul.

Mă privi pe sub sprâncene:

— Mură-n gura, nu?

— Păi nu? S-ar părea că nu-l atinge deloc treaba. Cel care lasă probele chiar la pragul uşii îşi leagă singur funia de gât.

— Sau poate scopul e să credem noi asta. Pe Chessingham asta... Îl cunoşti?

— Cercetător în chimie. Îl cunosc.

— Ai băga mâna în foc pentru el?

— În afacerea asta n-aş băga mâna în foc nici măcar pentru Sfântu' Petru, Dar aş pune la bătaie leafa pe o lună că e curat.

— Eu nu. Acum îi verificăm povestea şi vedem după.

— Vedem după. câte amprente aţi verificat?

— Sunt cincisprezece seturi de amprente în total, din câte am putut constata, dar am identificat numai treisprezece.

Am tăcut o clipă, apoi am dat din cap:

— Cam aşa ziceam şi eu. Dr. Baxter, dr. Gregori, dr. MacDonald, dr. Hartnell, Chessingham. Cei patru tehnicieni ai laboratorului – Verity, Heath, Robinson şi Marsh. Nouă.

Gladon. Unul dintre paznicii de noapte. Şi, bineînţeles, Cliveden şi Weybridge. Le faceţi o verificare?

— Tu ce crezi? spuse Hardanger arţăgos.

— Inclusiv lui Cliveden şi lui Weybridge?

— Lui Cliveden şi lui Weybridge! Hardanger se holba la mine, secondat de Martin. Vorbeşti serios, Cavell?

— Nu-mi arde de glume acum, când un individ se plimba de colo-colo cu Virusul Diavolului în buzunarul de la pantaloni, Hardanger. Nimeni, absolut nimeni, nu e absolvit.

M-a privit lung, dar nu i-am dat atenţie şi am continuat:

— Cele două seturi de amprente neidentificate...

— O să luăm toate amprentele tuturor celor din Mordon până dăm de posesorul lor, spuse Hardanger întunecat.

— Nu e nevoie. E aproape sigur că aparţin unor bărbaţi care se cheamă Bryson şi Chipperfield. Îi cunosc pe amândoi.

— Explică-te.

— Sunt cei doi care se îngrijesc de ferma Alfringham – locul care furnizează toate animalele pentru experimentele de la institut. De obicei apar săptămânal cu un lot de animale – e măricică cifra de afaceri la şeptel. Au adus animale pentru laboratorul unu.

— Spui că-i cunoşti. Cum sunt?

— Tineri, Aşezaţi, muncitori, de încredere. Locuiesc în căsuţe alăturate, la fermă. Căsătoriţi cu nişte fete foarte drăguţe. Nici unul din ei nu e genul care să se amestece în afaceri necurate.

— Garantezi pentru ei?

— Ai auzit ce-am spus despre Sfântul Petru. Nu garantez pentru nimeni şi nimic. Trebuie verificaţi. Merg eu, dacă-ţi convine. La urma urmei, am avantajul că-i cunosc.

— Mergi? Hardanger îmi aruncă iar privirea aceea scrutătoare. Ţi-ar plăcea să vină şi inspectorul Martin cu tine?

— Mi-e egal, l-am asigurat eu.

Nu-mi era, dar eram manierat.

— În cazul acesta, nu e necesar, spuse Hardanger. Uneori,

Hardanger reuşea să fie de-a dreptul antipatic. Raportează tot ce afli. Îţi voi pune la dispoziţie o maşina.

— Am deja una. De la compania de închirieri.

Se încrunta:

— Nu era nevoie. Sunt disponibile o mulţime de maşini ale poliţiei şi armatei. Ştii doar.

— Acum sunt un cetăţean particular. Prefer transportul particular.

Am găsit maşina la poartă. Ca atâtea alte maşini de închiriat, era mult mai uzata decât vârsta pe care o avea. Cel puţin însa rula şi îmi odihneam şi eu picioarele. Piciorul stâng mă durea destul de rău, ca atunci când trebuia să merg mai mult timp. Doi chirurgi eminenţi din Londra îmi descriseseră în nenumărate rânduri avantajul de a-i lăsa să-mi amputeze piciorul stâng şi de a-l înlocui cu o proteză, nu numai identică cu membrul autentic, dar complet nedureroasă. Erau teribil de entuziasmaţi, dar nu era piciorul lor, aşa că preferam să mai ţin de asta cât mai mult timp.

M-am dus la Alfringham, am petrecut acolo cinci minute discutând cu proprietarul localului de dans şi am ajuns la ferma Alfringham chiar la lăsarea serii. Am intrat pe poarta, m-am oprit la prima dintre cele două căsuţe, am coborât din maşina şi am sunat. După a treia încercare am renunţat şi m-am dus, tot cu maşina, la cea de-a doua căsuţă. Acolo aveam să fiu primit. De după perdele se vedeau lumini. M-am proptit în sonerie şi peste câteva clipe s-a deschis uşa. Am clipit din cauza luminii care m-a inundat brusc, apoi l-am recunoscut pe omul din faţa mea.

— Bryson, am spus. Ce mai faci? îmi pare rău că dau buzna aşa, dar teamă-mi e că am un motiv foarte întemeiat.

— Domnul Cavell! Vocea îi trăda fără doar şi poate surpriza, cu atât mai pronunţata cu cât în cameră se făcuse dintr-o dată tăcere. Nu mă aşteptam să vă revăd atât de curând. Am crezut că aţi plecat de prin părţile noastre, aşa am crezut. Ce mai faceţi, domnule?

— Aş vrea să stau de vorbă cu dumneata. Şi cu Chipperfield. Dar nu e acasă.

— E aici. Cu soţia. Ne vizitam unii pe alţii sâmbăta. Şovăi, exact cum aş fi făcut şi eu dacă aş fi fost aşezat la un pahar cu amicii şi mi-ar fi picat un străin pe cap. Ne-ar face plăcere să ne ţineţi companie, domnule.

— O să vă răpesc numai câteva minute.

L-am urmat pe Bryson în livingul puternic iluminat. În şemineu ardea un foc vesel de buşteni şi în jurul lui erau două divanuri scunde şi un scaun sau două. În centru era o masă cu nişte pahare şi sticle pe ea. O scenă domestică odihnitoare.

Un bărbat şi două femei se ridicaseră când Bryson închise uşa în urma mea. Îi ştiam pe toţi trei – Chipperfield, un bărbat înalt, blond, opus total lui Bryson care era solid şi scund; iar nevestele celor doi, una blondă, alta brună, după cum le erau şi bărbaţii, semănau foarte mult – minione, aranjate şi drăguţe, cu ochii căprui, absolut identici. Nu era nimic de mirare în asta – doamna Bryson şi doamna Chipperfield erau surori.

După câteva minute în care am schimbat politeţurile de rigoare şi mi s-a oferit un pahar de băutură, pe care l-am acceptat de dragul piciorului meu dureros, Bryson a spus:

— Cu ce vă putem ajuta, domnule Cavell?

— Încercam să dezlegăm un mister legat de doctorul Baxter, am spus eu încet. S-ar putea să ne fiţi de ajutor. Nu ştiu.

— Doctorul Baxter? Din laboratorul numărul unu? Bryson se uita la cumnatul său. Ted şi cu mine... l-am văzut chiar ieri. Am avut o conversaţie destul de lungă cu dansul. Sper că n-a păţit nimic, nu, domnule?

— A fost ucis azi-noapte, am spus.

Doamna Bryson îşi făcu mâinile ghem la gură şi-şi înăbuşi un ţipat. Sora ei emise un sunet nedesluşit şi rosti:

— Nu, vai, nu!

Dar eu nu pe ele le observăm, ci pe Bryson şi Chipperfield, şi nu era nevoie să fiu detectiv ca să-mi dau seama că vestea le produsese amândurora o surpriză, mai mult – un şoc.

Am continuat:

— A fost omorât seara trecută, înainte de miezul nopţii, în laboratorul lui. Cineva a aruncat asupra lui o pulbere mortală cu viruşi şi probabil că a murit în câteva minute. Şi în mari dureri. Apoi acel cineva l-a găsit pe domnul Gladon aşteptând în faţa laboratorului şi s-a descotorosit şi de el – cu cianură.

Doamna Bryson se ridica în picioare cu faţa albă ca varul, susţinuta de sora ei, arunca neglijent ţigara în cămin şi ieşi din cameră. Auzeam din baie zgomote care indicau că-i era rău.

— Doctorul Baxter şi domnul Gladon morţi? Faţa lui Bryson era aproape la fel de albă ca a soţiei lui. Nu pot să cred.

L-am privit din nou. Sigur că credea. Ascultă zgomotele din baie, apoi spuse cu o doză de reproş mânios, pe cât îi permitea starea de şoc:

— Aţi fi putut să ne anunţaţi aşa, între patru ochi, domnule Cavell. Fără să fie şi femeile de faţa, adică.

— Îmi pare rău, am încercat să-mi arăt regretul. Nu mai sunt eu însumi. Gladon era prietenul meu cel mai bun.

— Aţi făcut-o dinadins, spuse Chipperfield cu dinţii încleştaţi.

De regulă, era un tânăr plăcut şi afabil, dar nici urmă de afabilitate la el în clipa aceea. Continuă, ager:

— Aţi vrut să vedeţi cum primim vestea. Aţi vrut să aflaţi dacă noi avem ceva de-a face cu povestea asta. Nu-i aşa, domnule Cavell?

— Între unsprezece şi douăsprezece, noaptea trecută, am explicat cu precizie, dumneata şi cumnatul dumitale, aici de faţa, aţi luat parte, în Alfringham, la exact cinci dansuri la balul de vineri al tinerilor. De fapt participaţi la bal în fiecare vineri, de ani de zile. Aş putea să vă spun şi denumirile

dansurilor, dar nu merită osteneala. Esenţial este că nici unul dintre voi şi nici soţiile voastre nu a plecat din sală în tot timpul acela. Apoi v-aţi îmbarcat în Land-Rover şi aţi ajuns aici puţin după ora douăsprezece şi douăzeci. Noi am stabilit fără putinţa de tăgadă că ambele crime s-au petrecut între unsprezece şi un sfert şi unsprezece şi patruzeci şi cinci. Aşa ca să lăsăm acuzaţiile astea stupide, Chipperfield. Nu planează nici cea mai mică bănuiala asupra voastră. Dacă nu ar fi aşa, aţi fi amândoi într-o celulă a poliţiei, iar eu n-aş fi aici bându-vă whiskyul. Apropo de whisky...

— Îmi pare rău, domnule Cavell. A fost o prostie din partea mea... adică să zic ce am zis. Uşurarea se citea pe chipul lui Chipperfield când se ridica să-mi mai toarne în pahar. Se vărsă puţin whisky pe covor, dar el nu păru să bage de seamă. Dar dacă ştiţi că noi nu avem nici un amestec, cu ce vă putem ajuta?

— Îmi puteţi relata tot ce s-a întâmplat când aţi fost ieri în blocul „E". Tot. Ce aţi făcut, ce aţi văzut, ce v-a spus doctorul Baxter şi ce i-aţi spus voi lui. Nu omiteţi nimic, nici cel mai mic detaliu.

Mi-au povestit, pe rând, iar eu şedeam acolo privindu-i cu maximă concentrare şi fără să ascult un singur cuvânt din ce-mi spuneau, între timp, au intrat şi cele două femei, doamna Bryson zâmbind spre mine palid, ruşinata, dar nu i-am dat atenţie, eram prea preocupat să joc rolul ascultătorului captivat. La prima ocazie potrivită, mi-am terminat paharul şi m-am ridicat să plec. Doamna Bryson a îngăimat o scuză despre cât de prosteşte se purtase, la rândul meu mi-am cerut şi eu scuzele de rigoare, iar Bryson a spus:

— Îmi pare rău, domnule Cavell, că nu v-am putut ajuta cum trebuie.

— Dar m-aţi ajutat, am spus. Munca poliţiei înseamnă, în mare parte, confirmarea şi eliminarea unor posibilităţi. Aţi eliminat mai multe decât vă puteţi da seama. Regret că am provocat această scenă, ştiu că a fost un şoc pentru familiile

voastre, întrucât sunteţi atât de apropiaţi de Mordon. Apropo de familie, unde vă sunt puştii în seara asta?

— Slavă Domnului, nu sunt aici, răspunse Chipperfield. Sunt la bunica, în Kent – e vacanţa de octombrie, ştiţi, şi se duc la ea mereu în perioada asta.

— Cel mai bun loc pentru ei, în clipa asta, am aprobat eu.

Mi-am cerut scuze din nou, am scurtat politeţurile şi am plecat.

Se întunecase deja. M-am urcat în maşina închiriata, am ieşit pe poarta fermei şi am luat-o la stânga, spre oraşul Alfringham. După vreo patru sute de metri, am intrat pe o alee convenabilă, am stins motorul şi farurile.

Mă durea tare piciorul, aşa că mi-au trebuit cam cincisprezece minute să ajung înapoi la căsuţa lui Bryson. Perdelele fuseseră trase în living, dar neglijent. Puteam vedea tot ce doream să văd, fără probleme. Doamna Bryson şedea pe unul din divanuri, suspinând amarnic, iar soţul ei îşi petrecuse un braţ în jurul gâtului ei; în cealaltă mâna ţinea un pahar de whisky, plin pe trei-sferturi. Chipperfield, cu un pahar asemănător în mână, se uita în gol, în faţa căminului, cu chipul sumbru şi întunecat. Doamna Chipperfield, pe divan, avea faţa îndreptata spre mine. Nu-i putea vedea chipul, doar părul blond strălucind în lumina lămpii, pe când se aplecă deasupra unui obiect pe care îl ţinea în mână. Nu distingeam ce era, dar nici nu era nevoie. Puteam ghici, căci eram în deplină cunoştinţa de cauză. M-am îndepărtat fără zgomot şi m-am dus tacticos la maşina. Mai avea douăzeci de minute până la sosirea trenului de Londra în Alfringham. A trenului – şi a lui Mary.

Mary Cavell era toată viaţa mea. Eram căsătorit numai de două luni cu ea, dar ştiam că aşa va rămâne până la sfârşitul zilelor mele. Toată viaţa mea. E uşor să spui asta, uşor banal şi fără sens şi poate un picuţ ieftin. până când o vedeai. Atunci credeai tot.

Era micuţa, blondă şi frumoasă, cu nişte ochi uluitor de

verzi. Dar nu asta o făcea să fie atât deosebită, puteai să întinzi braţele pe străzile Londrei la orele de vârf şi să culegi o jumătate de duzină de fete, fără nici un efort, toate micuţe şi blonde şi frumoase. Nu era vorba nici măcar de fericirea ei contagioasă, care nu putea lăsa pe nimeni indiferent, sau dragostea ei evidentă pentru o viaţa pe care o trăia cu intensitatea unei păsări colibri de la tropice. Era altceva. Purta în ea o strălucire, pe chip, în ochi, în glas, în tot ce spunea şi făcea, o strălucire care o făcea să fie singura persoană din lume care nu avea nici un duşman, fie el bărbat sau femeie. Exista un singur cuvânt pentru a descrie această calitate – demodatul şi discreditatul termen de bunătate. Ea îi ura pe binefăcători, pe cei pe care îi numea „suflete caritabile", dar propria ei bunătate o învăluia ca un câmp magnetic palpabil, vizibil. Un câmp magnetic care atrăgea automat mult mai mulţi oameni abandonaţi şi respinşi de societate, mult mai multe făpturi distruse fizic sau psihic decât ar putea o persoană oarecare să întâlnească în şapte vieţi. Un bătrân care-şi petrecea ultimele zile somnolând pe o bancă în parc, o pasăre cu aripa frânta – toţi veneau la Mary. Aripile frânte erau specialitatea ei şi abia acum începeam să-mi dau seama de faptul că pentru fiecare aripă frânta pe care o vedeam că o tămăduieşte, exista o alta de care lumea habar nu avea. Şi nu avea decât un singur defect-care o împiedica să fie inuman de perfectă – avea un temperament exploziv care putea să erupă în modul cel mai spectaculos şi însoţit de un limbaj şocant de adecvat situaţiei: dar aceasta numai când vedea pasărea cu aripa ruptă său persoana vinovată de a fi rupt-o.

Era soţia mea şi încă mă întrebam de ce se măritase cu mine. Ar fi putut să aleagă aproape orice bărbat pe care-l cunoscuse, dar mă alesese pe mine. Cred că asta se datora faptului că aveam o aripă frânta. Şenilele tancului german care îmi zdrobiseră piciorul în noroiul Caenului, obuzul care îmi sfârtecase toată partea stângă a feţei – oricum Adonis n-ar fi emis niciodată vreo pretenţie asupra feţei mele – în aşa

fel încât chirurgia plastică era inutilă şi în urma căruia ochiul respectiv abia distingea diferenţa dintre lumină zilei şi întunericul nopţii – toate acestea mă transformaseră într-o pasăre cu aripa frânta.

Trenul a intrat în gară şi am zărit-o sărind cu uşurinţa dintr-un compartiment cam la zece metri de mine, urmată de un individ burtos între două vârste, cu pălărie şi umbrelă, ducând valiza ei, imagine defunctă a marelui magnat care îşi cheltuieşte timpul de lucru mânându-i la treaba pe cei sărmani şi evacuând văduvele şi orfanii. Nu-l mai văzusem niciodată şi sunt sigur că nici Mary. Pur şi simplu avea acest efect asupra oamenilor: cetăţenii cei mai inabordabili se luptau între ei pentru a avea privilegiul de a o ajuta, iar magnatul avea o mutră de luptător.

Mary a luat-o la fugă de-a lungul peronului spre mine, iar eu m-am pregătit pentru şocul impactului. Modul de a saluta al soţiei mele nu se supunea nici unei inhibiţii şi, deşi încă nu mă împăcam cu sprâncenele ridicate a mirare ale pasagerilor uimiţi, începusem să mă obişnuiesc cu gestul. O văzusem ultima dată azi-dimineaţă, dar puteam la fel de bine să fiu iubitul ei pierdut care se întoarce acasă pentru prima oară după o generaţie petrecută în hinterlandul australian. Tocmai o depuneam pe teren solid când se apropie magnatul, puse valizele pe jos, zâmbi larg spre Mary, duse mâna la borul pălăriei, se întoarse, încă zâmbind radios la ea şi se împiedica de un vagonet. când se ridică şi termină cu scuturatul prafului, era tot radios. Duse iar mâna la pălărie şi dispăru.

— Trebuie să fii foarte atentă cum zâmbeşti la prietenii tăi, am spus sever. Ai vrea să-mi petrec restul vieţii trudind ca să pot achita despăgubirile pentru daune? Păi exploatatorul ăla care tocmai a plecat m-ar face să port un singur rând de haine tot restul vieţii.

— Era un om foarte drăguţ, să ştii. Privi în sus spre mine, şi surâsul îi dispăru brusc. Pierre Cavell, eşti obosit, îngrijorat la culme şi te doare piciorul.

— Chipul lui Cavell e o mască, am răspuns. Imposibil să descifrezi gândurile sau sentimentele lui – pe scurt, e impenetrabil. Întreabă pe oricine.

— Şi, pe deasupra, ai băut whisky.

— Lunga noastră despărţire m-a obligat. Vom sta la hotelul Waggoner's Rest, am anunţat-o în timp ce o conduceam la maşina.

— Suna minunat. Acoperişuri de stuf, grinzi de stejar, focul viu la gura sobei. Dar e chiar frig! Abia aştept să ajung!

Am ajuns în cinci minute. Am parcat maşina în faţa unei construcţii moderniste, din sticla strălucitoare şi crom. Mary o privi, se uita la mine, şi spuse:

— Asta e Waggoner's Rest?

— Ai văzut ce spune reclama de neon. Nu mai-sunt la modă closetele în curte şi carii din lemnul patului. Şi au şi încălzire centrală.

Directorul, la ora aceea şi pe post de recepţioner, s-ar fi simţit mai în largul său într-un han din secolul al optsprezecelea. Avea faţa roşie, mâneci scurte şi un miros pătrunzător de bere. Se încrunta la mine, zâmbi la Mary şi chemă un băiat de vreo zece ani, probabil fiul lui, care ne conduse în camera noastră. Era destul de curată, destul de spaţioasa şi dădea spre curtea din spate, pavoazata ca o imitaţie nereuşita a unei berarii continentale. Dar ce era mai important – una din ferestre se deschidea spre veranda care ducea în curte.

Uşa se închise în urma băiatului şi Mary veni lângă mine:

— Ce mai face răul ăla de picior, Pierre? Cinstit.

— Nu foarte bine. (Renunţasem să-i mai spun lui Mary minciuni despre mine – în ceea ce mă privea, era un detector de minciuni.) O să treacă. Aşa face întotdeauna.

— Fotoliul ăla, comanda ea. Şi scăunelul, aşa. În seara asta nu-ţi vei mai folosi piciorul.

— Mi-e teamă că o să fiu nevoit să-l folosesc. Cam multişor. Fir-ar să fie, n-am încotro.

— Ba ai, insista ea. Nu e nevoie să faci totul de unul singur. Sunt o groază de oameni...

— Cred că de data asta nu. Trebuie să ies. De două ori. Vreau ca prima dată să vii cu mine. De asta aveam nevoie de tine aici.

Nu puse nici o întrebare. Ridică receptorul, comanda whisky pentru mine, vin de Xeres pentru ea. Bătrânul în mânecuţe veni cu băutura, gâfâind un pic din cauza scărilor. Mary îi zâmbi şi spuse:

— Putem să luăm cina în cameră, vă rog?

— Cina? Mâneci-scurte se îmbăţoşa indignat, iar faţa lui se înroşi mai tare. În cam Claridges eră? Cina! Hai că mi-a plăcut! Unde credeţi că aţi nimerit – la Claridges? îşi dezlipi privirea din tavan, de unde îl invocase pe Cel de Sus şi se uita din nou la Mary. Deschise gura să grăiască iar, o închise la loc, continua s-o privească şi mi-am dat seama că era pierdut. Claridges, repeta el mecanic, o să... păi să văd ce se poate face. Ţineţi minte, e împotriva regulilor casei, dar... va fi o plăcere pentru mine, doamnă.

După ce a ieşit, am spus:

— Ar trebi să se dea o lege contra celor ca tine. Toarnă nişte whisky. Şi dă-mi telefonul.

Am dat trei telefoane. Primul al Londra, al doilea la inspectorul Wylie şi al treilea la Hardanger. Se afla încă la Mordon. Părea obosit şi iritat, ceea ce nu m-a mirat. Avusese o zi lungă şi nereuşita.

— Cavell? Vocea lui aducea cu un fel de lătrat. Ce ai rezolvat cu cei doi pe care i-ai vizitat? Cei de la fermă.

— Bryson şi Chipperfield? Nu e nimic acolo. Vreo două sute de martori pot jura că nici unul, nici celălalt nu s-a apropiat de Mordon azi-noapte între unsprezece şi douăsprezece.

— Ce tot spui? Două sute...

— Au fost la bal. Ai găsit ceva în declaraţiile suspecţilor din laboratorul numărul unu?

— Te aşteptai să găsesc ceva? răspunse el acru. Crezi tu că asasinul o fi vreun imbecil care nu şi-a asigurat un alibi? Toţi au alibiuri – alibiuri minunate. Continui să cred că putea să fie cineva din exterior.

— Dar Chessingham şi doctorul Hartnell – se susţin declaraţiile lor?

— De ce tocmai ăştia doi?

Acum vocea îi răsuna de-a dreptul spart.

— Mă interesează. Vreau să-i văd în seara asta şi mă întrebam ce au avut de spus.

— Nu anchetezi pe nimeni fără aprobarea mea, Cavell! N-am chef ca oamenii mei să facă gafe...

— N-o să fac gafe. Merg să-i văd, Hardanger. Generalul a spus ca-am mâna liberă, nu-i aşa? Poţi să mă opreşti, desigur, dar asta nu concordă cu ideea mea de a avea mâna liberă. Generalului nu i-ar plăcea chestia asta, Hardanger.

Tăcere. Hardanger se adună. În cele din urmă spuse, pe un ton mai liniştit:

— Mi-ai dat de înţeles că nu-l suspectezi pe Chessingham.

— Vreau să-l văd. Nu numai că e ager şi are spirit de observaţie, dar e deosebit de apropiat de doctorul Hartnell. De fapt, cel care mă interesează e Hartnell. E un cercetător remarcabil, tânăr şi iresponsabil din punct de vedere financiar. Îşi imaginează că dacă e priceput la germeni, e priceput şi la bursă. Acum trei luni, Hartnell şi-a vârât toţi banii lichizi într-o firmă dubioasă care a umplut toate cotidianele naţionale cu reclamele ei. A pierdut tot. Apoi şi-a ipotecat casa, doar cu câteva săptămâni înainte de a pleca eu de la Mordon. Bănuiesc că a pierdut cea mai mare parte şi din banii aceia, încercând să se refacă.

— De ce dracu' nu mi-ai spus asta din capul locului? întreba Hardanger.

— Mi-am amintit dintr-o dată în seara asta.

— Mi-am amintit dintr-o dată... Vocea lui Hardanger se îneca de parcă ar fi fost strangulat. Spuse apoi, gânditor: Nu e

prea simplu? să sărim pe Hartnell? Pentru că îl paşte declararea falimentului?

— Nu ştiu. După cum ţi-am spus, nu e deştept chiar la toate. Trebuie să aflu. Bineînţeles că amândoi au alibiuri, nu?

— Amândoi erau acasă. Familiile lor pot depune mărturie. Vreau să ne întâlnim mai târziu. mă găseşti la primăria din Alfringham.

— Eu sunt la Waggoner's Rest. La câteva minute distanţa. Ai putea trece pe la noi? Pe la zece?

— Pe la voi?

— Mary a sosit azi după-amiază.

— Mary? Era surprins, stânjenit că nu putea intra în amănunte, dar, mai presus de orice, încântat. Unul din motivele pentru care Hardanger nu mă plăcea în mod deosebit era că-i suflasem cea mai bună secretară pe care o avusese vreodată: lucrase cu el trei ani şi dacă se putea spune despre uriaşul acesta că ţinea la cineva ca la lumina ochilor, acel cineva era Mary.

Încheie spunând că vine la zece.

CAPITOLUL 5

Am plecat cu maşina spre pădurea Hailem; Mary şedea lângă mine ciudat de tăcută. La cina îi spusesem toată povestea – toată. N-o mai văzusem speriată înainte. Acum era. Rău de tot. Doi oameni înspăimântaţi într-o maşina.

Am ajuns la casa lui Chessingham pe la opt fără un sfert. Era o construcţie veche, de piatră, cu acoperişul plat, cu ferestre lungi şi înguste şi câteva trepte de piatră care duceau la uşa din faţa, pe deasupra unui fel de şanţ cu apa ce înconjura casa şi lumina subsolul. Pe toate cele patru laturi ale sale, casa era împrejmuita de copaci înalţi, care suspinau în vântul rece al serii, sub ploaia puternică ce începuse să cadă. Locul, ca şi noaptea, erau în ton cu dispoziţia noastră sufletească.

Chessingham auzise maşina şi ne aştepta în capul scării. Era palid şi încordat, dar asta nu conta, oricine era în vreun fel legat de blocul „E" avea toate motivele să fie palid şi încordat în aceea zi.

— Cavell, spuse el. Nu-mi dădu mâna, ci deschise uşa larg, dându-se la o parte să ne facă loc. Am auzit că eşti în Mordon. Totuşi, trebuie să-ţi spun că nu mă aşteptam să te văd la mine. Mi-au pus şi aşa destule întrebări pe ziua de azi.

— E o vizită absolut neoficială, l-am asigurat eu. Soţia mea, Chessingham. când vin cu soţia, las cătuşele acasă.

Nu era nimic de ras. Dădu mâna fără entuziasm cu Mary şi ne conduse într-un salon demodat, cu mobilă greoaie, cu draperii de *t*

catifea care atârnau din tavan până la podea; într-un uriaş cămin deschis • ardea focul. Lângă şemineu şedeau, pe două scaune cu spătar înalt, două persoane. Una dintre ele era o tânără arătoasa de vreo nouăsprezece, douăzeci de ani, zvealtă şi brunetă şi cu ochi căprui ca ai lui Chessingham. Sora lui. Cealaltă era, evident, mama lui, însa mult mai în

vârstă decât mă aşteptam. La o cercetare mai atentă, am băgat în seamă că nu era, de fapt, chiar atât de bătrână, părea doar. Avea părul alb, iar ochii ei aveau acel luciu straniu pe care îl vezi uneori la cei care au ajuns la capătul drumului; îşi ţinea în poala mâinile slabe şi zbârcite, pline de vinişoare albaştrii. Nu era o femeie bătrână – era o femeie bolnavă, foarte bolnavă, îmbătrânita înainte de vreme. Dar şedea foarte dreapta şi chipul ei subţire, aristocratic, ne-a zâmbit când am intrat.

— Domnul şi doamna Cavell, ne prezenta Chessingham. M-ai auzit vorbind de domnul Cavell. Mama mea, sora mea, Stella.

— Bună seara, amândurora. Doamna Chessingham avea genul acela de glas sigur pe el, care nu admite inepţii şi care s-ar fi potrivit de minune cu un salon victorian şi o casă mişunând de servitori. O privi îndelung pe Mary. Din păcate, m-a cam lăsat vederea, dar, Cerule, eşti o fată frumoasă. Vino şi stai lângă mine. Cum Dumnezeu ai reuşit aşa ceva, domnule Cavell?

— Bănuiesc că m-a confundat cu altcineva, am replicat eu.

— Aşa se întâmpla, spuse doamna Chessingham ferm. În ciuda vârstei, ochii-i mai sclipeau jucăuşi. Continuă: E groaznic ce s-a petrecut azi la Mordon, domnule Cavell. Groaznic. Am auzit tot ce a fost. Făcu o pauză, apoi arbora iar acel mic zâmbet: Sper că n-ai venit să-l duci deja pe Eric la închisoare, domnule Cavell. Nici cina nu şi-a luat-o încă, cu toate emoţiile astea.

— Doamna Chessinghamm, singura legătură pe care o are fiul dumneavoastră cu afacerea asta e că are nenorocul să lucreze în laboratorul numărul unu. Iar singurul interes pe care îl avem noi legat de el este să-l eliminăm complet şi definitiv de pe lista suspecţilor. Cu cât îngustam aria cercetărilor, cu atât mai avansam oleacă.

— Nu e nevoie să fie eliminat, spuse doamna Chessingham cu oarecare asprime. Eric nu are nici un

amestec. E o idee ridicolă.

— Desigur. Dumneavoastră o ştiţi, o ştiu şi eu, dar Superintendentul Hardanger, care conduce ancheta, n-o ştie. Toate declaraţiile trebuie verificate, indiferent cât pare de inutilă verificarea. Am avut destul de furcă cu Superintendentul ca să-l conving să vin eu, în locul vreunuia dintre ofiţerii săi.

Am observat că Mary făcuse ochii mari, dar şi-a revenit iute.

— Şi de ce ai făcut asta, domnule Cavell?

Încercam o părere de rău pentru tânărul Chessingham, probabil că se simţea stupid şi incapabil, din clipa în care mama lui preluase astfel comanda.

— Pentru că îl cunosc pe fiul dumneavoastră. Poliţia – nu. Scurtam din capul locului ancheta cu şaptezeci şi cinci la sută. Iar într-un caz cum este acesta, detectivii de la Departamentul Securităţii Naţionale sunt în stare să pună o grămadă de întrebări grosolane şi inutile.

— Nu mă îndoiesc. Cum nu mă îndoiesc nici de faptul că dumneata > poţi fi la fel de nemilos ca oricare altul, dacă se iveşte ocazia. Dar ştiu că de data asta nu vei fi. Oftă şi-şi muta mâinile pe braţele fotoliului. Sper că mă vei scuza. Sunt o femeie bătrână şi bolnavă, aşa că am nişte privilegii – unul dintre ele e să-mi iau cina în pat. Se întoarse zâmbind spre Mary. Aş vrea să vorbesc cu tine, copila mea. Am atât de puţini vizitatori... profit de ei cât pot. Nu vrei să mă ajuţi să urc scara cât timp se ocupa Stella de cină?

când am rămas singuri, Chessingham a spus:

— Scuze pentru mama. Are într-adevăr grijă...

— Cred că e o femeie admirabilă. Nu trebuie să te scuzi. să vorbim despre declaraţia dumitale. Ai afirmat că ai stat acasă toată noaptea. Mama şi sora dumitale o vor confirma, desigur?

— Cu siguranţa, a răspuns el zâmbind. Ar confirma şi dacă aş fi fost acasă şi dacă nu.

— M-ar surprinde contrariul, acum că le-am cunoscut, am consimţit eu. Mama dumitale ar putea spune orice şi ar fi crezută. Sora dumitale, nu. E tânără şi lipsită de experienţa şi un poliţist competent ar face-o să vorbească imediat. Dacă ai vreo legătură cu treaba asta, eşti prea deştept să nu-ţi dai seama, aşa că povestea dumitale trebuie să fie adevărată. Pot ele două să garanteze că ai fost acasă toată noaptea – să zicem, până la vreo unsprezece şi un sfert?

— Nu. Se încrunta. Stella s-a dus la culcare pe la zece şi jumătate. După aceea am stat câteva ore pe acoperiş.

— Observatorul lui Chessingham? Am auzit despre el. Şi nimeni nu poate dovedi că ai fost acolo?

— Nu. Se încruntă iar, gânditor. Contează asta? Nu am nici măcar o bicicletă şi nu sunt mijloace de transport în comun la ora aceea din noapte. Din moment ce eram aici după zece şi jumătate, oricum n-aş fi putut ajunge la Mordon înainte de unsprezece şi un sfert. Ştii, sunt cam şapte kilometrii până acolo.

— Ştii cum a fost crimă? l-am întrebat. Vreau să spun, ai auzit ceva? Ştii că cineva a creat o diversiune pentru a permite altcuiva să taie sarma gardului? Cel care era pe post de momeală a şters-o într-o furgonetă Bedford furată din Alfringham.

— Ceva asemănător mi-a ajuns şi mie la ureche: Poliţia nu a fost foarte comunicativa, dar zvonurile se răspândesc şi aşa.

— Ştiai că furgoneta a fost găsită abandonată la numai o sută cincizeci de metri de casa dumitale?

— O sută cincizeci de metri! Uimirea lui sună autentic. Privi apoi în foc, dus pe gânduri. E rău, bănuiesc.

— Este?

Se gândi o clipă, apoi făcu o grimasă:

— Nu sunt chiar atât de deştept pe cât crezi. Nu e rău, e bine. Dacă aş fi fost eu la volanul furgonetei, ar fi trebuit mai întâi să mă duc s-o iau din Alfringham – şi să plec de aici la

zece şi jumătate. Tot aşa, dacă aş fi fost eu şoferul, e clar că nu m-aş fi putut duce la Mordon – se presupune că urmă să-mi iau tălpăşiţa. În al treilea rând, n-aş fi fost atât de tâmpit încât să parchez furgoneta chiar în pragul casei. În al patrulea rând, nu ştiu să conduc. • – Destul de concludent, aş zice, am aprobat eu.

— Poate fi şi mai concludent, spuse el agitat. Doamne sfinte, parcă nu gândesc azi. Vino sus în observator.

Am urcat scările. Am trecut pe lângă o uşa de la etajul întâi şi am auzit un murmur slab de voci. Doamna Chessingham şi Mary stăteau de vorbă. O scară mobilă ne-a dus până la o chiţimie pătrată construită în centrul acoperişului plat. La un capăt, baraca era acoperită cu placaj, iar la intrare atârna o perdea. La celălalt capăt, se afla un telescop cu reflector surprinzător de mare, montat într-o cupolă de răşină termoplastică.

— Singurul meu hobby, explica Chessingham. Chipul lui, din încordat cum fusese, era acum iluminat de o emoţie plină de nerăbdare şi entuziasm. Fac parte din Asociaţia Britanică a Astronomilor, Secţiunea Jupiter şi sunt corespondent permanent al unor jurnale de astronomie – unele dintre ele se bazează exclusiv pe munca unor amatori ca şi mine şi poţi să mă crezi că nimănui nu i se potriveşte mai puţin calificativul de diletant decât unui astronom amator care a luat microbul odată pentru totdeauna. Nu m-am culcat până pe la două noaptea – am făcut o serie de fotografii pentru *The Astronomical Monthly* cu Pată Roşie de pe Jupiter şi satelitul Io eclipsându-şi propria umbra. Zâmbea acum cu toată faţa, de uşurare. Iată scrisoarea prin care mi se cer aceste fotografii – au fost mulţumiţi şi de alte materiale pe care le-am trimis.

Am aruncat o privire asupra scrisorii. Sigur că trebuia să fie autentică.

— Am,un set de şase fotografii. Nu că le-am făcut eu, dar sunt o frumuseţe. O să ţi le arăt.

Dispăru după perdeaua care bănuiam că era intrarea în

camera obscură şi reapăru cu un teanc de fotografii evident foarte proaspete.

Le-am luat. Mi se păreau groaznice, pur şi simplu un conglomerat de puncte cenuşii şi dungi pe un fundal întunecat format din particule.

— Nu sunt rele, ce zici?

— Nu, nu sunt rele. I-am spus apoi brusc: Ar putea cineva să determine când au fost făcute fotografiile?

— De asta te-am şi adus aici, sus. Du-le la observatorul din Greenwich, roagă-i să stabilească cu precizie latitudinea şi longitudinea casei mele şi ei vor putea spune în treizeci de secunde când a fost făcută fiecare fotografie. Hai, ia-le.

— Mulţumesc, nu. I-am înapoiat fotografiile şi i-am zâmbit. Îmi dau seama când mi-am irosit timpul – şi am irosit deja mult. Trimite-le la *Astronomical Monthly* cu complimentele mele.

Le-am găsit pe Mary şi pe Stella stând de vorbă lângă şemineu. câteva politeţuri, refuzul de a bea un pahar şi iată-ne iar la drum. Am dat la maximum maneta pentru încălzire, dar efectul a fost nul. Probabil că era pusă de frumuseţe. Era cumplit de frig şi ploua torenţial. Speram să se mai potolească ploaia. Am întrebat-o pe Mary:

— Ce ai aflat?

— Urăsc chestia asta, se avânta ea. O urăsc. Înseamnă să te bagi pe sub pielea oamenilor. Minciunile... minciunile pe care le-am spus acestei bătrâne simpatice, cum e doamna Chessingham. Şi fetei ăleia drăguţe. când mă gândesc că am lucrat atâţia ani pentru superintendent şi nu mi-am dat seama...

— Ştiu, am spus. Dar cui pe cui se scoate. Gândeşte-te la acest dublu asasinat. Gândeşte-te la omul care stă cu Virusul Diavolului în buzunar. Gândeşte-te...

— Îmi pare rău. Zău, îmi pare rău. E poate numai faptul că n-am fost croită să fiu... ei, n-are importanţa. N-am aflat multe. Au o fată în casa – de asta a şi fost cină atât de repede

gata după ce a ieşit Stella. Stella locuieşte în casa – fratele ei insistă, insista ca ea să stea tot timpul acasă, s-o îngrijească pe mama ei. Am înţeles de la Stella ca mama ei e într-adevăr bolnavă. Poate să se ducă dintr-o clipă într-alta, deşi doctorul i-a spus că o climă mai caldă, în Grecia sau Spania, i-ar prelungi viaţa cu zece ani. O combinaţie mai deosebită de astm cu o afecţiune cardiacă. Dar mama ei nu vrea să plece, spune că prefera să moară în Wiltshire decât să vegeteze în Alicante. Ceva de genul ăsta. Cam asta e tot.

Era suficient. Mai mult decât suficient. Nu spuneam nimic, mă gândeam că poate chirurgii care ţineau să-mi dea un picior nou aveau dreptate. Mary spuse dintr-o dată:

— Şi tu? Ai aflat ceva?

I-am relatat ce se întâmplase. La sfârşit spuse:

— Te-am auzit când i-ai sus Superintendentului ca de fapt voiai să-l vezi pe Chessingham ca să afli de la el despre doctorul Hartnell. Ce ai aflat?

— Nimic. Nici nu l-am întrebat măcar.

— Nu l-ai întrebat. De ce oare? "

I-am spus de ce.

Doctorul Hartnell şi soţia lui – copii nu aveau – erau acasă. Amândoi o cunoşteau pe Mary – ne întâlniserăm o dată, într-o vizită de curtoazie, în scurta perioadă cât Mary stătuse cu mine la Mordon, când mai lucram acolo, dar era clar că nu considerau vizita actuala drept una de curtoazie. Toţi cei pe care-i întâlneam erau nervoşi şi foarte suspicioşi. Nu puteam să-i acuz. Eu însumi aş fi fost nervos dacă m-aş fi gândit că vine cineva la mine încercând să-mi agăţe doua crime de gât.

Mi-am recitat textul cum că vizita mea era doar o formalitate şi că îi scuteam de o experienţa neplăcută venind în persoană, în loc să-l las pe vreunul dintre ofiţerii lui Hardanger să facă ancheta. Nu mă preocupau activităţile lor din prima parte a serii. I-am întrebat despre ce au făcut mai târziu şi mi-au spus: la nouă şi jumătate se aşezaseră la televizor, să vadă „Cavalerii de Aur", o versiune pentru TV a

unei piese de succes care tocmai îşi încheiase o lungă stagiune la Londra.

— Aţi văzut-o? interveni Mary. Şi eu. Pierre ieşise aseară cu un prieten de afaceri şi am dat drumul la televizor. A fost minunat.

Au discutat un timp despre piesa. Ştiam că Mary o văzuse şi mai ştiam că încerca să afle dacă o văzuseră într-adevăr şi ei; era clar că o văzuseră. După câtva timp am întrebat:

— când s-a terminat?

— Pe la unsprezece.

— Şi apoi?

— O cină frugala şi fuga în pat, răspunse Hartnell.

— Pe la cât – unsprezece şi un sfert?

— Da, cel mai târziu.

— Păi atunci mă declar satisfăcut.

Am auzit-o pe Mary dregându-şi glasul şi am privit-o ca din întâmplare. Îşi ţinea uşor mâinile în poală, cu vârfurile degetelor unite. Ştiam ce înseamnă asta – Hartnell minţea. Nu pricepeam, dar aveam o încredere oarbă în judecată ei.

M-am uitat la ceas. Cerusem să fiu chemat la telefon la ora opt treizeci şi exact atâta era. Inspectorul Wylie s-a dovedit punctual, căci a sunat telefonul. Hartnell a răspuns, apoi mi-a întins receptorul:

— E pentru dumneata, Cavell. Cred că de la poliţie.

Am vorbit ţinând receptorul o idee mai departe de ureche. Wylie era dotat cu o voce puternică, iar eu îl rugasem să vorbească clar şi tare. Aşa a făcut:

— Cavell? A, mi-ai spus că o să fii pe acolo, aşa se face că am încercat să dau de tine. E o urgenţa. O chestie neplăcută la Hailem Junction. Legată de Mordon, dacă nu mă înşel. Ceva foarte neplăcut. Ai putea să te deplasezi acolo imediat?

— De îndată ce pot. Unde-i Hailem Junction?

— La nici un kilometru de unde eşti acum. În capătul străzii, o iei la dreapta şi treci pe lângă Green Man. Acolo e.

Am închis, m-am ridicat şi am ezitat.

— Era inspectorul Wylie. S-a întâmplat ceva la Hailem Junction. Aş putea oare să o las pe Mary cu voi câteva minute? Inspectorul zicea că e o chestie neplăcută...

— Bineînţeles. Acum ca alibiul îi fusese acceptat, doctorul Hartnell era aproape jovial. Avem noi grijă de ea, bătrâne.

Am parcat maşina cam la două sute de metri de capătul străzii, am scos lanterna din torpedou şi m-am întors la casa lui Hartnell. O privire rapidă prin fereastra luminată m-a convins că din partea aceea nu aveam de ce mă teme. Hartnell turna băutura în pahare şi toţi trei păreau prinşi într-o conversaţie animată, cum se întâmpla de obicei când a dispărut încordarea. Ştiam că mă pot bizui pe Mary că-i va ţine de vorbă oricât va fi nevoie. Am remarcat că doamna Hartnell şedea tot pe scaunul pe care îl ocupa la venirea noastră, nici nu se ridicase să ne întâmpine. Poate că o dureau picioarele – ciorapii medicinali nu sunt chiar atât de invizibili pe cât le place fabricanţilor să creadă.

Garajul era încuiat cu un lacăt greu, dar meşterul care contribuise la o mică parte din pregătirea mea şi a multor altora, în trecutul meu îndepărtat, ar fi râs de el. Eu n-am râs, nu eram maistru lăcătuş, cu toate acestea l-am deschis în mai puţin de două minute. Abia m-am tăiat pe ici, pe colo.

Într-un anumit punct al aventurilor sale nefaste în lumea bursei, Hartnell se văzuse obligat să-şi vândă maşina şi acum singurul sau mijloc de transport era un scuter Vespa şi ştiam că foloseşte autobuzul pentru a se putea duce şi veni de la Mordon. Scuterul era bine întreţinut şi părea a fi spălat de curând, dar pe mine nu mă interesau părţile curate, ci cele murdare. Am examinat scuterul cu atenţie şi în cele din urmă am râcâit nişte noroi uscat de sub aripa din faţa şi l-am pus într-o pungă de plastic pe care am sigilat-o. Alte două minute le-am petrecut cercetând garajul, apoi am ieşit şi l-am încuiat.

O privire rapidă prin fereastra livingului mi i-a înfăţişat pe cei trei şezând în jurul focului, bând şi discutând. M-am îndreptat atunci spre şopronul din spatele garajului. Alt lacăt.

În locul unde mă aflam acum era imposibil să fiu văzut din casă, aşa că am profitat de ocazie să mă uit bine la lacăt. L-am smuls şi am intrat.

Şopronul avea numai o suprafaţa de doi metri pe unu şi jumătate şi în zece secunde am găsit ce căutam. Nici nu încercase nimeni să ascundă ceva. Am mai folosit vreo două pungi de plastic, am încuiat uşa şi m-am întors la maşina. La scurt timp după asta, am parcat pe aleea din faţa casei lui Hartnell. Chiar el a venit să deschidă.

— Văd că nu ţi-a luat prea mult timp, Cavell, spuse el vesel, conducându-mă în vestiar. Ce a fost... Zâmbetul îi îngheţa pe buze când mă privi mai atent. A fost ceva... e ceva în neregulă?

— Cred că da, am răspuns cu răceală. Foarte în neregulă. Ai dat de bucluc, doctore Hartnell. Şi mi se pare mie că e un bucluc mare de tot. Ai fi dispus să-mi povesteşti?

— Bucluc? Faţa i se încorda, dar în ochi îi licări teama. Ce dracu' spui, Cavell?

— Las-o baltă, am spus. Dacă tu nu pui preţ pe timpul tău, eu, da. Şi tocmai din cauză că refuz să-mi irosesc timpul, n-am de gând să caut vorbe politicoase şi meşteşugite ca să mă exprim. Ca să fiu scurt şi la obiect, Hartnell, eşti un mincinos înnăscut.

— Ai mers cam departe, naiba să te ia, Cavell.

Era palid, îşi ţinea pumnii strânşi şi în mod vădit cântarea ideea de a se năpusti asupra mea, ceea ce, luând în considerare că era şi medic, şi cu vreo douăzeci de kilograme mai slab decât mine, ştia şi el că ar fi fost o acţiune contraproductivă. Nu permit nimănui să-mi vorbească în felul acesta.

— Va trebui să le-o permiţi procurorilor de la Old Bailey[2], aşa că ar fi bine să te obişnuieşti. În caz că ai văzut „Cavalerii de Aur" seara trecută, după cum afirmi, ar fi trebuit să-ţi

[2] Old Bailey – Principala curte cu juri din Londra, înlocuită în 1906 prin „Central Criminal Court" (n.tr.)

instalezi televizorul pe ghidonul scuterului. Poliţistul care te-a zărit trecând prin Hailem noaptea trecută târziu n-a pomenit de nici un televizor.

— Te asigur, Cavell, că nu am nici cea mai vagă idee...

— Mă scârbeşti, am spus dezgustat. Pot să iert minciuna, dar la un om de calibrul tău nu pot ierta prostia. M-am uitat la Mary: Cum e cu piesa asta, „Cavalerii de Aur"?

Îşi înălţă umerii, stânjenită şi îndurerata.

— Toate emisiunile TV au fost afectate azi-noapte de descărcările electrice din sudul Angliei. Piesa s-a întrerupt de trei ori şi s-a terminat doar pe la douăsprezece fără douăzeci.

— Da' aveţi un televizor fantastic, i-am zis lui Hartnell. M-am dus la un raft de ziare şi am extras un exemplar din „Radio Times", dar, înainte de a-l deschide, se auzi vocea tremurătoare a soţiei lui Hartnell:

— Nu te mai deranja, domnule Cavell. Seara trecută s-a reluat piesa de duminică după-amiaza. Noi am văzut piesa duminica. Se întoarse spre soţul ei: Hai, Tom, nu faci decât să-ţi înrăutăţeşti situaţia.

Hartnell o privi trist, se întoarse apoi şi se lăsă greoi pe un scaun, dând paharul pe gât din câteva înghiţituri mari. Mie nu mi-a oferit nimic, dar n-am mai adăugat şi lipsa de ospitalitate la celelalte păcate pe care le avea, nu era timpul potrivit pentru aşa ceva.

— Am ieşit din casa azi-noapte, spuse el. Am plecat după zece şi jumătate. Am primit un telefon de la cineva care mă ruga să-l întâlnesc în Alfringham.

— Cine era acela?

— Nu contează. Nu l-am văzut – nu era acolo când am ajuns eu.

— N-o fi fost vechiul nostru amic Tuffnell, zis Zece-la-sută, de la Tuffnell şi Hambury, Consilieri Juridici?

Mă privi lung:

— Tuffnell – îl cunoşti pe Tuffnell?

— Anticul birou de consultanţa juridică al lui Tuffnell şi

Hambury e o veche cunoştinţa a poliţiei din douăsprezece comitate. Ei se intitulează „consilieri juridici". Oricine îşi poate lua titulatura asta. Nu există aşa ceva, deci tigrii juridici de buna-credinţă nu pot intenta acţiune împotriva lor. Singurele cunoştinţe legale ale lui Tuffnell provin din ocaziile destul de frecvenţe când a compărut în faţa Curţii cu Juri, îndeobşte sub acuzaţia de luare de mită şi corupţie. Sunt printre cei mai cunoscuţi cămătari din ţara şi, după toate indiciile, cei mai hrăpăreţi.

— Dar... cum de ai ghicit?

— Nu am ghicit că era vorba de Tuffnell. A fost o certitudine.

Numai cineva care are un ascendent puternic asupra ta putea să te scoată din casă la ora aceea din noapte, iar Tuffnell are acest ascendent. Nu numai că are ipoteca asupra casei tale, dar mai deţine şi o poliţa de mâna pentru încă cinci sute de lire.

— Cine ţi-a spus? întreba Hartnell în şoapta.

— Nimeni. Am descoperit eu. Doar nu-ţi imaginezi că eşti angajat la laboratorul cu cel mai mare grad de securitate din Marea Britanie fără să se ştie totul despre tine. Ştim mai multe despre trecutul tău decât ştii tu însuţi. Este purul adevăr. Deci, Tuffnell a fost, nu?

Hartnell încuviinţă:

— Mi-a spus că voia să ne întâlnim la unsprezece fix. Normal, am protestat, dar a zis că dacă nu fac ce mi se spune, nu numai că mă va priva de dreptul de a plaţi ipotecă, dar mă va aduce şi în faţa curţii pentru dedarea falimentului, din cauza celor cinci sute de lire.

Am clătinat din cap:

— Voi, oamenii de ştiinţa, sunteţi toţi la fel. În clipa în care ieşiţi dintre cei patru pereţi ai laboratorului, ar trebui să fiţi închişi. O persoană care îţi dă bani cu împrumut o face pe propriul său risc, aşa că nu are un temei legal. Deci, n-a venit?

— Nu. L-am aşteptat un sfert de oră, după care m-am dus la el acasă, – o vilă uriaşa, cu terenuri de tenis, piscină şi tot tacâmul. Hartnell zâmbi amar. M-am gândit că poate a greşit locul de întâlnire.

Nu era acasă. Nu era nimeni acasă. M-am înapoiat la biroul din Alfringham, am mai aşteptat puţin, după care m-am întors acasă. să fi fost cam miezul nopţii.

— Te-a văzut cineva? Ai văzut pe cineva? Există cineva care poate să-ţi susţină declaraţia?

— Nimeni. Absolut nimeni. Era seara târziu şi drumurile erau pustii r era teribil de frig. Făcu o pauză, apoi se lumina faţa.

Poliţistul acela – el m-a văzut.

La ultimele cuvinte, păru că ezită.

— Dacă te-a văzut în Hailem, puteai la fel de bine să schimbi direcţia spre Mordon, am spus eu cu un oftat. În afară de asta, n-a fost nici un poliţist. Nu numai tu spui minciuni. Ţi-e clar în ce necaz ai intrat, Hartnell? O convorbire telefonică pentru care avem doar cuvântul tău şi nici urmă de cel care susţii că te-a sunat. Vreo douăzeci şi cinci de kilometri pe scuter, plus opririle normale într-un orăşel aglomerat

— Şi nu te-a zărit ţipenie de om. În ultimul rând, eşti iremediabil înglodat în datorii – atât de iremediabil, încât eşti în stare de orice. Chiar să intri prin efracţie în institut, dacă stimulentele financiare sunt destul de mari.

Rămase tăcut preţ de o clipă, apoi se ridica în picioare:

— Sunt absolut nevinovat, Cavell. Dar îmi dau seama ce se petrece

— Nu sunt chiar atât de tâmpit. Deci ceea ce mă aşteaptă este să fiu, cum se zice, ţinut în stare de arest?

— Ce credeţi, doamna Hartnell?

Îmi adresa un surâs palid şi neliniştit şi spuse cu şovăială:

— Nu cred. Eu... eu nu ştiu cum vorbeşte un ofiţer de poliţie cu o persoană pe care e pe cale să o aresteze pentru crimă, dar dumneata nu vorbeşti aşa cum cred că ar face-o

un asemenea poliţist.

Rostii sec:

» – Poate că dumneata ar trebui să lucrezi în laboratorul numărul unu în locul soţului dumitale. Hartnell, alibiul tău este indescriptibil de slab. Nici un om normal nu l-ar accepta, ceea ce înseamnă că nu sunt un om normal. Eu îl accept.

Hartnell oftă din rărunchi, uşurat, dar soţia lui spuse, îmbinând în mod ciudat ezitarea cu şiretenia:

— Poate fi o cursă. L-ai putea considera pe Tom vinovat şi l-ai atrage într-o...

— Doamna Hartnell, cu tot respectul, sunteţi completamente neştiutoare în privinţa faptelor care se petrec în pustietatea comitatului Wiltshire. Soţul dumneavoastră îşi poate imagina că nu l-a văzut nimeni, dar vă pot garanta că drumul dintre casa dumneavoastră şi Alfringham e intens populat între orele zece treizeci şi unsprezece seara – perechi de îndrăgostiţi, domni care se duc la casele lor de la birt, bându-şi pe drum ultimele picături din sticlă, pregătindu-se pentru izbucnirea de mânie a soaţei, doamne mai mult sau mai puţin bătrâne, care se uita pe furiş prin crăpătură perdelelor. Până mâine la prânz, cu o echipă de detectivi aş găsi vreo douăzeci de astfel de oameni – pun rămăşag că cel puţin zece cetăţeni ai oraşului l-au văzut pe doctorul Hartnell aşteptând în faţa biroului lui Tuffnell. Nici nu-mi propun să-i găsesc.

Doamna Hartnell spuse încetişor:

— E sincer, Tom.

— Sunt sincer. Cineva încearcă să arunce bănuiala asupra dumitale, Hartnell. Îţi cer să stai acasă în următoarele două zile – aranjez eu la institut. În acest răstimp, nu vei vorbi cu nimeni, absolut cu nimeni. Fă-o pe bolnavul, dacă trebuie, dar nu vorbi cu nimeni. Absenţa ta de la muncă, indispoziţia ta, vor fi considerate stranii în aceste împrejurări şi vor face pe cineva să creadă că bănuielile noastre sunt îndreptate asupra ta. Înţelegi?

— Total. Regret că m-am purtat atât de stupid, Cavell, dar...

— Nici eu n-am fost foarte amabil. Noapte bună.

În maşina, Mary spuse gânditoare:

— Ce se întâmplă oare cu legendara duritate a lui Cavell?

— Nu ştiu. Poate-mi spui tu.

— Nu era nevoie să-i zici că nu e suspectat. După ce ţi-a spus povestea lui, puteai să taci şi să-l laşi să-şi vadă de treabă. Un astfel de om ar fi incapabil să ascundă faptul că era îngrijorat de moarte şi asta s-ar fi potrivit cu planul tău de a-l lăsa pa adevăratul asasin să creadă că suntem totuşi pe urmele lui Hartnell. Dar n-ai putut s-o faci, aşa-i?

— Nu eram aşa înainte de căsătorie. Sunt un om distrus. În afară de asta, dacă Hartnell ar şti într-adevăr ce probe am împotriva lui, ar lua-o razna.

Rămase un timp tăcută. Şedea în stânga mea şi nu-i văd pe cei care stau în stânga mea, dar ştiam că mă priveşte cu atenţie. Apoi spuse:

— Nu înţeleg.

— Pe bancheta din spate am trei pungi de plastic. Într-una din ele este o probă de noroi roşu, uscat. Hartnell merge invariabil cu autobuzul la institut, dar am găsit noroiul ăsta deosebit, un fel de argila roşcata, sub aripa din faţa a scuterului lui – şi singurul loc pe o rază de câţiva kilometri în jur unde se găseşte argila asta e pe un câmp apropiat de poarta principală a institutului. În a doua pungă e un ciocan pe care l-am găsit în şopronul lui de scule – pare curat, dar fac pariu că vreo două fire cenuşii de blană, lipite de mâner provin de la prietenul nostru canin, Rollo, care a primit o lovitură zdravănă noaptea trecută. A treia pungă conţine un cleşte greu, din material izolant. A fost curăţat perfect, dar o comparaţie făcută la microscopul electronic între câteva zgârieturi de pe cleşte şi capetele rupte ale sârmei ghimpate de la Mordon ar duce la nişte concluzii foarte interesante.

— Ai găsit tu toate astea? şopti ea.

— Am găsit toate astea. Sunt aproape un geniu, aş zice.

— Ţi-e teribil de frică, nu-i aşa? întreba Mary.

N-am răspuns, iar ea a continuat:

— Şi cu toate astea mai crezi că nu e vinovat? Vreau şa zic, cineva face toate astea...

— Hartnell e nevinovat. De crimă, cel puţin. Noaptea trecută, cineva i-a smuls lacătul de la şopron. Sunt urme evidente, dacă ştii ce cauţi...

— Atunci de ce ai luat...

Din două motive: pentru că sunt pe insula asta unii poliţişti care au fost îndoctrinaţi atât de rigid cu ideea că doi şi cu doi fac patru, încât nu s-ar gândi de două ori până să treacă peste Old Bailey şi să-l târască pe Hartnell la cel mai apropiat stejar. Argila roşie, ciocanul şi cleştele, împreună cu plimbărica nocturnă a lui Paul Revere[3] – toate la un loc îl condamna.

— Dar... dar ai spus tu însuţi ca, dacă a ieşit azi-noapte, trebuie să fi fost martori...

— Praf în ochi. L-am făcut pe doctorul Hartnell mincinos înnăscut, dar e foarte departe de mine. Noaptea toate pisicile sunt negre. În întuneric, orice motociclist cu o haină groasă pe el, casca de protecţie şi ochelari seamănă foarte bine cu oricare alt motociclist cu o haină groasă, casca de protecţie şi ochelari. Dar m-am gândit că nu câştig nimic dacă îi sperii de moarte pe Hartnell şi pe soţia sa: dacă aş fi câştigat ceva, n-aş fi ezitat. Pentru că există un dement care se plimba de colo-colo cu Virusul Diavolului la el. Pe lângă asta, vreau ca Hartnell să nu fie speriat.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Nu ştiu exact, am recunoscut eu. Hartnell n-ar omorî o muscă. Dar Hartnell e amestecat într-o treabă cât se poate de tulbure.

---

[3] Paul Revere - patriot american(1735-1818), care a călărit toată noaptea de 8 aprilie 1775, pentru a-i avertiza pe coloniştii din Massachusett despre venirea trupelor britanice (n.tr.)

— Ce te face să spui aşa ceva? Ai afirmat că e curat. De ce...

— Ţi-am spus că nu ştiu, i-am răspuns iritat. Numeşte-l presentiment, ceva ce s-a înfiripat în subconştient şi nu s-a materializat încă într-o idee recognoscibilă. Oricum, al doilea motiv pentru care am sustras probele A, B şi C este că cel care le-a plasat la Hartnell ca să arunce suspiciunea asupra lui şi l-a pus apoi pe drumuri de pomană va fi de acum el însuşi puţintel speriat. Fie ca poliţia îl absolvă pe Hartnell, fie că îl ridica, respectivul va şti pe ce picior dansează. Dar dacă Hartnell sta acasă în acest mod misterios şi inexplicabil, iar poliţia nu face nici o menţiune despre probele A, B şi C, criminalul se va tot întreba ce au de gând copoii. Nesiguranţa împiedica acţiunea, iar împiedicarea acţiunii înseamnă că noi câştigăm timp. Avem nevoie de tot timpul din lume.

— Ai o gândire meschină şi diabolică, Pierre Cavell, spuse Mary în cele din urmă, dar cred că dacă nu aş fi vinovată de o crimă, deşi toate mărturiile ar dovedi fără putinţa de tăgadă vinovăţia mea, aş ţine cu tot dinadinsul să faci tu ancheta şi nimeni altcineva. Pe aceeaşi linie, dacă aş fi vinovată de o crimă şi nu ar exista nici o posibilitate să se găsească dovezi împotriva mea, mi-aş dori ca investigaţia s-o facă oricare altul, cu excepţia ta. Cel puţin aşa spune tata şi el ştie ce spune. Ştiu că-l vei găsi pe omul acela, Pierre.

Ar fi fost bine să am măcar o părticică din convingerea ei. Dar eram departe de aşa ceva. Nu eram sigur de nimic, absolut de nimic, în afară de faptul că Hartnell nu era un îngeraş nevinovat, cum nu era nici soţia lui şi de faptul că piciorul mă durea îngrozitor. Nu aşteptam restul serii cu plăcere.

Am ajuns la Waggoner's Rest chiar înainte de ora zece. Hardanger ne aştepta într-un colţ pustiu al foaierului împreuna cu un necunoscut în costum închis la culoare, care se dovedi apoi a fi un stenograf al poliţiei. Superintendentul studia nişte hârtii şi din când în când se uita încruntat în zare,

dar chipul lui supărat se lumina de plăcere la vederea noastră. Mai degrabă, a lui Mary. Îi era realmente dragă şi i se părea de neînţeles faptul că mă luase pe mine.

I-am lăsat să discute câteva minute, studiind faţa lui Mary şi ascultându-i vocea şi dorindu-mi pentru a suta oară să am la mine un magnetofon şi un film ca să înregistrez cadenţele vocii ei suave şi fascinantul joc de expresii de pe chipul ei, pentru ziua în care poate asta ar fi fost tot ce mi-ar fi rămas de la ea. Apoi mi-am dres glasul, să le reamintesc că eram şi eu pe acolo. Hardanger mă privi, acţiona un buton interior şi zâmbetul îi dispăru.

Mă întreba:

— S-a ivit ceva deosebit?

— Într-un fel. Ciocanul care l-a doborât pe alsacian, cleştele cu care s-a tăiat sârmă şi aparenta dovada că motoreta lui Hartnell s-a aflat noaptea trecută în zona institutului.

Nici măcar nu clipi din ochi. Spuse:

— Hai sus, în cameră.

Am plecat şi, odată ajunşi acolo, Hardanger i s-a adresat omului care îl însoţea:

— Johnson, carnetul.

Iar mie mi-a spus s-o iau de la început. I-am relatat exact tot ce se întâmplase în noaptea aceea, omiţând doar ce aflase Mary de la mama şi sora lui Chessingham. La sfârşit, Hardanger zise:

— Eşti sigur că i s-a făcut aceasta înscenare lui Hartnell?

— Aşa pare, nu?

— Nu ţi-a trecut prin minte că ar putea fi un joc dublu? ca Hartnell a plasat toate obiectele dinadins?

— Ba da. Dar nu prea e posibil. Îl cunosc pe Hartnell. când îl scoţi din domeniul lui e nepractic, nervos, instabil şi un măgar – nu prea are ingredientele tipice ale criminalului nemilos şi calculat. Şi nici nu i-ar trece prin minte să-şi smulgă propriul lacăt. De fapt, nu contează. I-am spus să stea

acasă zilele astea. Tipul care a furat toxina botulinică şi Virusul Diavolului a făcut-o cu un scop. Inspectorul Wylie e nerăbdător să se pună pe treabă. Lasă-l să-şi mobilizeze oamenii, să stea de paza douăzeci şi patru de ore pe zi la casa lui Hartnell şi să aibă grijă să nu iasă. Hartnell, chiar dacă e vinovat, n-ar fi atât de nebun să ţină viruşii în casă. Dacă i-a dus în altă parte şi nu poate ajungă la ei, avem o grijă mai puţin. Vreau, de asemenea, să se facă o verificare a presupusei lui excursii nocturne cu motoretă.

— Se va instala paza şi se va face verificarea, promise Hardanger. Chessingham ţi-a dat vreun indiciu despre Hartnell?

— Nimic folositor. E vorba numai de presupunerile mele. Hartnell e singurul angajat din laboratorul numărul unu despre care ştiam că poate fi şantajat sau constrâns. Poanta e că mai ştie şi altcineva. Acest altcineva ştia şi ca Tuffnell nu era acasă. Acel celălalt e cel pe care-l vrem. Cum a aflat acesta?

— Cum ai aflat tu? întreba Hardanger.

— Tuffnell mi-a spus-o cu gura lui. Am fost aici timp de o săptămână acum câteva luni pentru a-l ajuta pe Derry să verifice un nou lot de cercetători. L-am rugat să-mi dea numele tuturor angajaţilor de la Mordon care apelau la el pentru un ajutor financiar. Hartnell e numai unul din doisprezece.

— L-ai rugat sau i-ai pretins să ţi le dea?

— I-am pretins.

— Ştii că e ilegal, spuse Hardanger apăsat. Pe ce bază?

— Pe baza ca dacă nu mi le dădea, aveam destule informaţii ca să-l pun după gratii pentru mulţi ani de acum încolo.

— Aveai acele informaţii?

— Nu. Dar un tip alunecos ca Tuffnell are întotdeauna multe de ascuns. Aşa că a colaborat. Poate că Tuffnell a vorbit despre Hartnell. Sau partenerul lui, Hambury.

— Dar ceilalţi membri ai personalului sau?

— Nu exista. Nici măcar o dactilografă. Într-o asemenea afacere nu te poţi încrede nici în propria ta mamă. În afară de cei doi, mai ştiau Cliveden, poate Weybridge, Gladon şi cu mine. Şi, desigur, Easton Derry. Nimeni altcineva nu avea acces la dosarele personale din Mordon. Derry şi Gladon s-au dus. Dar Cliveden?

— E ridicol. A participat la o şedinţa a Ministerului de Război până târziu după miezul nopţii trecute. În Londra.

— Ce vezi atât de ridicol în faptul că Cliveden deţinea o informaţie şi că putea s-o paseze altcuiva? Hardanger nu spuse nimic, iar eu am continuat: Şi Weybridge? Ce făcea el la ora zero noaptea trecută?

— Dormea.

— Cine ţi-a spus? El? Hardanger încuviinţa, la care eu am adăugat: Ai vreo confirmare?

Hardanger păru stânjenit:

— Sta singur în blocul ofiţerilor. E văduv şi are doar o ordonanţa care vede de el.

— Asta e ceva. Celelalte verificări?

— Încă şapte oameni, spuse Hardanger. Unul dintre ei, după cum ai anticipat, era un paznic de noapte. Era acolo numai de două zile, iar transferul a fost pentru el însuşi o surpriză. A fost trimis de la regimentul sau să înlocuiască un paznic bolnav. Doctorul Gregori a stat acasă toată noaptea – locuieşte într-un fel de pensiune de prim rang la marginea oraşului Alfringham şi cel puţin cinci oameni pot jura că era încă acolo mult după miezul nopţii. Asta îl scoate din cauza. Doctorul MacDonald era acasă cu nişte prieteni. Foarte respectabili. Au jucat cărţi. Doi dintre tehnicieni, Verity şi Heath, au fost la balul din Alfringham. Par să fie curaţi. Ceilalţi doi, Robinson şi Marsh, au avut fiecare întâlnire cu prietene lor. Cinema, cafenea, apoi înapoi la casele lor.

— Deci n-ai dat de nici o urmă?

— De nici una.

— Dar cei doi tehnicieni şi prietenele lor? întreba Mary. Robinson şi Marsh – ei îşi asigură unul altuia alibiurile. Şi a fost folosită o fată ca acoperire.

— Nu e nici o problemă, am intervenit eu. Individul responsabil de această afacere e mult prea isteţ pentru a comite eroarea elementară de a se baza pe alibiuri reciproce. Dacă vreuna dintre fete e străină de locurile astea, ar putea exista o posibilitate. Dar dacă Robinson şi Marsh nu şi-au schimbat prietenele de la ultima verificare, e vorba doar de două localnice fără nici un amestec. Superintendent Hardanger ar fi scos de la ele adevărul în maximum cinci minute. Probabil în două.

— Exact în două, aproba Hardanger. Nimic, nici în direcţia asta. Am trimis toată încălţămintea lor la laborator pentru analiza – argila aceea fină, roşcata, pătrunde în cele mai minuscule crăpături şi ar fi o probă irefutabila, dar a fost doar o chestiune de rutină. N-o să iasă nimic din asta. Ai nevoie de copii ale declaraţiilor şi rapoartelor martorilor?

— Te rog. Ce vei face în continuare?

— Dar tu? pară Hardanger.

— Eu i-aş chestiona pe Tuffnell, Hambury, Cliveden şi pe Weybridge, ca să aflu dacă au vorbit vreodată cu cineva despre dificultăţile financiare ale lui Hartnell. Apoi aş vorbi – separat, desigur cu Gregori, MacDonald, Hartnell, Chessingham, Cliveden, Weybridge şi cu cei patru tehnicieni despre relaţiile lor sociale cu ceilalţi. Cu totul întâmplător, s-ar putea pune şi întrebarea dacă s-au vizitat vreodată între ei acasă. Şi aş pune o echipă de specialişti să ia cât de multe amprente din casele lor, în acelaşi timp. Nu vei avea dificultăţi cu autorizaţia de amprentare. Dacă X susţine că nu a fost niciodată în casa lui Y şi se găsesc amprente care dovedesc că X minte, păi atunci cineva va fi nevoit să dea niscaiva explicaţii.

— Te referi şi la casa generalului Cliveden şi a colonelului Weybridge? întreba Hardanger întunecat.

— Nu mă interesează cine se va simţi rănit în amorul propriu. Nu este timpul să ne gândim la mândrii rănite.

— E cam hazardat, spuse Hardanger. Criminalii care au ceva de ascuns, mai cu seamă legătura dintre ei, nu s-ar întâlni niciodată în casele lor.

— Îţi poţi permite să ignori această posibilitate?

— Probabil că nu, spuse Hardanger. Probabil că nu. Douăzeci de minute după plecarea lor cu pungile de plastic cu tot, m-am căţărat pe fereastră, am coborât prin verandă, mi-am luat maşina de unde o parcasem, pe o stradă laterală, şi am pornit-o spre Londra.

CAPITOLUL 6

Era exact două şi jumătate când am fost introdus în biblioteca Generalului în apartamentul său din West End. Generalul m-a întâmpinat într-un halat roşu, matlasat, şi mi-a făcut semn să iau loc. Nu se culcase – halatul nu însemna nimic, îl purta întotdeauna în casă.

Constituţia lui fizică era pe potriva celor o sută optzeci şi şase centimetri înălţime şi, deşi trecuse de şaptezeci de ani, spatele îi era la fel de drept, tenul la fel de proaspăt şi ochii la fel de limpezi ca ai unuia cu treizeci de ani mai tânăr. Avea părul cărunt, mustaţa uşor încărunţita frumos aranjată, ochii tot cenuşii şi avea mintea cea mai strălucită din câte îmi fusese dat să cunosc. Mi-era clar că îl surprinsesem într-un proces intens de concentrare şi că nu era deloc mulţumit de concluzia la care ajunsese.

— Ei, Cavell. Vorba îi era tăioasă, incisivă, vag milităroasa. Ai încurcat grozav treburile.

— Da, sir. Era singurul om din lume care merita din partea mea titulatura „sir".

— Unul din agenţii mei cei mai buni, Neil Gladon, a murit. Un altul tot atât de bun, Easton Derry, a murit şi el probabil, deşi deocamdată e dat dispărut. Doctorul Baxter, un mare om de ştiinţa şi un mare patriot – şi câtă nevoie avem de ambele – e mort. Din vina cui, Cavell?

— A mea, am răspuns uitându-mă după un pahar convenabil. Aş dori să beau ceva, sir.

— Rare sunt ocaziile când nu-ţi doreşti să bei, spuse cu voce acră, apoi, o idee mai puţin acru: Iarăşi piciorul?

— Puţin. Îmi cer scuze pentru ora aceasta târzie, sir. Era esenţial să vin. Cum doriţi să vă relatez povestea?

— Direct, repede şi de la început.

— Hardanger a apărut pe la ora nouă dimineaţa. A trimis pe un oarecare inspector Martin deghizat în nu ştiu cine ca să-

mi testeze mai întâi loialitatea. Bănuiesc că a fost ideea dumneavoastră. M-aţi fi putut preveni.

— Am încercat, spuse nerăbdător. Era prea târziu. Vestea despre moartea lui Gladon a ajuns la generalul Cliveden şi la Hardanger înainte de a ajunge la mine; te-am sunat, dar şi telefonul de acasă şi cel de la birou erau deranjate.

— Hardanger a aranjat asta, am explicat. Oricum, am trecut testul. Hardanger a fost mulţumit şi mi-a cerut să merg la Mordon. A spus că v-a sugerat ideea şi că aţi avut reţineri. Cred că v-a dat ceva bătaie de cap să-i sugeraţi ceva lui Hardanger dându-i impresia că a fost propria lui idee.

— Da. Nu-l subestima pe Hardanger. E un poliţist remarcabil. Nu are nici o bănuială? Eşti sigur?

— Ca totul a fost un aranjament? ca dumneavoastră aţi manevrat să fiu scos din Direcţia Securităţii Naţionale, să fiu trimis la Mordon şi apoi să fiu scos şi de acolo? Nu are nici o suspiciune. Garantez.

— Bun. Povestea.

Nu am irosit cuvintele. Acesta era unul din primele lucruri pe care le învaţă un agent despre General – să nu folosească niciodată cuvinte în plus. În zece minute înţelegea toate faptele relevante şi nu uita nici unul din ele.

— Coincide aproape cuvânt cu cuvânt cu ce a raportat Hardanger şi mi-a parvenit prin canalele oficiale, comentă el. Am spus „aproape". Un poliţist bun se concentrează numai asupra faptelor relevante. Concluziile tale, Cavell?

— Ce se aude cu investigaţia care am cerut să se facă în Kent, sir?

— Nimic.

Am mai înghiţit nişte whisky. Simţeam nevoia.

— Hardanger bănuieşte că doctorul Baxter e un caz de escroc escrocat, am spus eu. Asta o ştiţi de-acum – a dat un telefon să se facă o verificare a doctorului Baxter. Bănuieşte că Baxter, însoţit de o altă persoană, a intrat cu forţa în Mordon şi că hoţii s-au certat, rezultatul fiind că Baxter a

murit de mâna complicelui sau, o acţiune care poate a intervenit pe loc sau a fost premeditată. Ceea ce nu ştie Hardanger e ca doctorul Baxter a fost acela care i-a raportat primul lui Easton Derry, direct şi între patru ochi, că mici cantităţi de viruşi rari şi preţioşi continuau să dispară de la Mordon şi a cerut să se facă o anchetă; nu ştie nici ca, la cererea noastră, Baxter a făcut să fiu mutat de la institut, ca să pot continua investigaţiile din Londra, sub paravanul biroului meu de detectiv particular. Hardanger greşeşte în ambele supoziţii. Doctorul Baxter nu a intrat cu forţa la Mordon în noaptea aceea pentru simplul motiv că nici măcar n-a plecat de acolo. Omul care se afla în spatele acestei crime – un om care lucrează într-o organizaţie deosebit de puternică – a furat copiii lui Bryson şi ai lui Chipperfield, administratorii fermei. Faptul că puştii nu sunt unde afirma părinţii lor, adică la bunica lor din Kent, e singura dovadă de care am nevoie. Lui Bryson şi lui Chipperfield li s-a dat o alternativă – colaborarea sau moartea copiilor. Au ales colaborarea. Au adus cuşti cu animale la laboratorul numărul unu în după-amiaza crimelor. Sunt clienţi vechi – gărzilor nici nu le-ar fi dat prin minte să inspecteze cuştile. În două dintre cuşti se aflau doi bărbaţi deghizaţi cu pricepere ca să semene cu doctorul Baxter şi cu cineva pe care-l vom numi X. Au fost introduse opt cuşti în după-amiaza aceea, iar Bryson şi Chipperfield au procedat ca de obicei – pentru a nu tulbura munca în laborator, au dus întâi toate cuştile şi le-au lăsat pe coridor, apoi le-au cărat înăuntru. Aceasta dovedeşte că existau detalii foarte amănunţite din interior. În timp ce cuştile erau acolo, unul dintre bărbaţii ascunşi în ele, cel deghizat că X, s-a furişat în vestiarul de alături, folosit de cercetătorii şi tehnicienii laboratorului. S-a ascuns, probabil, într-un dulap. Celălalt, cel deghizat în Baxter, a fost dus în încăperea unde se ţin animalele. Acolo sunt o mulţime de locuri unde putea să se ascundă.

Am sorbit din pahar şi am continuat:

— Investigaţiile ne-au arătat ca cercetătorii şi tehnicienii au plecat unul câte unul în seara aceea, cum fac de obicei. Unul dintre ei, X, găseşte un moment când vestiarul e gol şi îl schimbă pe impostor, căruia îi dă ecusonul sau. Fostul X iese acum pe poarta principală, predând ecusonul şi falsificând semnătura. Era o seară deosebit de întunecata, iar el era doar unul din sutele de angajaţi care se scurgeau pe poartă. Era în siguranţa. X se duce în laborator când se limpezeşte atmosfera şi îl ţine pe Baxter sub ameninţarea armei. Mult mai probabil e ca asta o făcuse deja cel care se travestise în Baxter. Nu contează, însa. Baxter era întotdeauna ultimul la plecare, avea în sarcina fixarea combinaţiei, aşa că l-au prins. În final, impostorul „B" pleacă şi preda la poarta ecusonul lui Baxter. Bineînţeles că X nu poate să ia viruşii, să-l lichideze pe Baxter şi să o şteargă. Din punctul de vedere al gărzii de la poartă, X a şi plecat. Nu îmi poate ieşi încă o dată. Ştie că nu poate să dispară până nu se încheie rondurile de verificare de la ora unsprezece seara. Aşteaptă până atunci, ia viruşii, îl loveşte pe Baxter în cap cu patul armei şi pleacă, aruncând o fiolă cu viruşi asupra doctorului care îşi pierduse cunoştinţa. Trebuia să-l omoare pe Baxter, pentru că Baxter îl cunoştea. Şi nu ştia ce ştim noi, anume că, noapte de noapte, Gladon ţinea sub observaţie coridorul blocului „E" cu binoclul, dar e foarte probabil că avea o asemenea bănuială. Nu este omul care să lase ceva la voia întâmplării. Îşi dă seama că acesta e singurul impediment care-i poate răsturna planurile. Şi aici intervine bomboană cu cianură. când Gladon apare, după ce X încuiase uşa, X îl îmbrobodeşte în vreun fel pe Gladon ca să accepte bomboană. Evident, îl cunoştea bine pe Gladon, care îl cunoaşte bine şi el.

Generalul îşi mângâie mustaţa gânditor:

— Ingenios, ce-i al lui, e al lui. În esenţa, ar trebui să ai dreptate. Dar ceva nu se potriveşte în schema cu cianură. Nu se potriveşte deloc. Gladon căuta pe cineva care fură din culturile de viruşi şi trebuie să fi bănuit că X e acela. Pur şi

simplu nu-l văd pe Gladon luând o caramea de la el. În afară de asta, X avea o armă, probabil cu amortizor. De ce n-a folosit-o? De ce cianura?

— Nu ştiu, sir.

Îmi venea să adaug că n-am fost la faţa locului.

— Cum ai ajuns la explicaţia asta?

— Pornind de la câine, sir. Gâtul îi era sfâşiat de sârmă ghimpată. Mi se părea logic să fie sânge pe sârmă ghimpată. Era. Mi-a luat o oră ca să-l găsesc. Pe sârmă din interior. Nu a intrat nimeni cu forţa la Mordon: A ieşit cu forţa.

— De ce nu a descoperit asta Hardanger?

— Nu avea nici un motiv să suspecteze ce suspectam eu. Eu ştiam că Baxter nu a intrat cu forţa şi o discuţie cu garda de la poartă a relevat faptul că Baxter îşi acoperise faţa cu o batistă şi ca la plecare vorbea pe nas din cauza unei răceli. Asta mi-a fost de ajuns. Totuşi, oamenii lui Hardanger au examinat gardurile de sârmă. Le-a luat cam o oră gardul exterior, apoi l-au examinat şi pe cel interior.

— Şi n-au găsit nimic?

— Nu era nimic de găsit, îndepărtasem eu sângele.

— Eşti un diavol fără scrupule.

— Da, sir. (îmi plăcuse remarca lui.) Apoi o vizită la Bryson şi Chipperfield. Două personaje aşezate, de încredere, care sugeau ca nişte bureţi la cinci şi jumătate după-masa şi vărsau băutura când îşi turnau în pahare. Doamna Bryson scotea fum ca un coş de fabrică, deşi nu a fumat în viaţa ei. O atmosferă generală de disperare tăcută şi tăinuita. Dar cu toate acestea foarte evidentă.

— Suspecţi?

— Generalul Cliveden şi colonelul Weybridge. Cliveden era la Londra la ora crimei, dar deşi a fost numai de două-trei ori la Mordon de când a preluat postul, sunt două lucruri împotriva lui. Are acces la dosarele personale şi poate că era la curent cu situaţia materială grea a lui Hartnell – şi a fost ciudat ca un soldat atât de curajos ca el nu s-a oferit să intre

în laborator în locul meu. Era domeniul lui, nu al meu – el e şef la Mordon.

— Cele două cuvinte – „curajos" şi „soldat" nu sunt neapărat sinonime, spuse Generalul sec. Adu-ţi aminte că e medic, nu ofiţer de carieră..

— Asta aşa e. Îmi mai amintesc însa şi de faptul că două dintre puţinele decoraţii „Victoria Cross"[4] acordate vreodată au fost date unor medici. Nu are importanţa. Aceleaşi doua argumente sunt valabile şi pentru Weybridge, plus doi factori suplimentari – anume că locuieşte în incinta institutului şi că nu are un alibi. Gregori, pentru că a fost prea insistent în argumentaţia – după mine, insuficient fondata – de a se sigila locul pentru întotdeauna. Dar insistenţa în sine, fiind atât de evidentă, poate îndepărta suspiciunea, ca şi faptul că dulapul cu viruşi a fost deschis cu o cheie – iar Gregori deţinea, după cum s-a crezut, singură cheie. Ce ştim noi de fapt despre Gregori, sir?

— Tot. Fiecare pas pe care l-a făcut de când s-a născut. Dat fiind că nu e cetăţean britanic, verificarea lui a fost de două ori mai minuţioasa decât de obicei. Asta, din partea noastră. Înainte de a veni aici, a efectuat cercetări ultra-secrete la Torino pentru guvernul italian, aşa că îţi poţi imagina prin câte verificări a trecut pe la ei. E absolut curat.

— Ceea ce mă face să cred că nu e cazul să ne pierdem vremea cu el. Singura dificultate e că, judecând după dosarele precedente, toţi ceilalţi par să fie şi ei curaţi. Oricum, aceştia sunt primii trei suspecţi – şi cred că Hardanger începe să intre la idei în legătură cu unul sau chiar mai mulţi dintre ei.

— Ideile îi vin de la tine, nu?

— Nu-mi place deloc chestia asta, sir. Nu-mi place, pentru că Hardanger e cum nu se poate mai devotat şi e împotriva bunului simţ să operez pe la spatele lui. Nu-mi place să spun

[4] Victoria Cross – decoraţie decernată pentru fapte deosebite de curaj pe câmpul de luptă (n.tr.)

sau să fac lucruri care înseamnă de fapt să-l induc în eroare şi să-l înşel. Şi nu-mi place şi pentru că Hardanger este într-adevăr foarte inteligent şi îmi trebuie aproape tot atât de mult timp sa-l ţin la distanţa, cât îmi trebuie ca să-i ofer suficiente rezultate ale investigaţiei cazului în sine.

— Să nu-ţi imaginezi că mie îmi place, spuse Generalul cu greutate. Dar aşa trebuie să facem. Suntem puşi în faţa unor oameni inteligenţi şi hotărâţi, ale căror arme principale sunt discreţia, şiretenia şi...

— Şi violenţa.

— Bun. Deci, discreţia, şiretenia şi violenţa. Trebuie să-i întâlnim şi să-i distrugem pe terenul ales de ei înşişi. Sunt obligat să recurg la cea mai eficace arma care-mi pica în mână. Nu cunosc pe nimeni care să poată sau care ar încerca să te instruiască în oricare dintre aceste domenii. Discreţie. Şiretenie. Violenţa.

— Nu am fost foarte şiret până acum.

— N-ai fost, admise Generalul. Pe de altă parte, când ţi-am spus că ai încurcat lucrurile, nu am fost foarte corect. Iniţiativa aparţine invariabil criminalului. Oricum ar fi, ce contează este ca tu eşti esenţialmente un singuratic, un om-orchestra, pe când Hardanger este esenţialmente omul unei organizaţii. Organizaţia înseamnă autoritate, dispersia concentrării, tocirea iniţiativei şi diluarea discreţiei; fiecare din ele scade în raport cu şansele finale ale succesului. Cu toate acestea, organizaţia îţi este indispensabilă: ea efectuează munca în teren şi anchetă de rutină pe care ţi-ar fi imposibil s-o faci singur şi distrage atenţia şi suspiciunea care te-ar înconjura; atâta timp cât Hardanger, în cunoştinţa de cauză sau nu, îl conduce pe ucigaş sau pe ucigaşi în direcţia cerută de anchetă, ei bine, asta-i ce dorim de la el.

— N-o să-i placă atunci când va afla, sir.

— Dacă va afla, Cavell. Iar asta e problema mea. Alţi suspecţi?

— Cei patru tehnicieni. Aproape imposibil. Toţi au fost

văzuţi în mişcare în timpul serii, la o oră sau alta şi dacă admitem că ucigaşul a rămas ascuns în laborator între ora şase şi unsprezece, asta îi scoate pe ei din cauza. În ceea ce priveşte crimele: Hardanger face o verificare a deplasărilor lor nocturne minut cu minut – unul dintre ei poate să fi fost o momeală. Dar o mie mulţi alţi oameni ar fi putut juca rolul acesta – momeala nu trebuie neapărat să aibă vreo legătură cu laboratorul numărul unu. Hartnell pare să fie curat – alibiul lui e atât de şubred, încât trebuie să fie autentic – cu toate astea, am senzaţia ca, se petrece ceva ciudat acolo şi o să-i mai fac o vizită. Apoi mai e Chessingham – un foarte mare semn de întrebare. Ca cercetător chimist asistent, salariul lui nu e mare scofală – dar se pare că îşi poate permite o locuinţa mare, o fată în casă şi să o ţină pe soră-sa acasă ca s-o îngrijească pe mama lor. Fata în casă a venit acum două luni. Mama lui, în treacăt fie zis, sta foarte prost cu sănătatea. Doctorul spune că o climă mai caldă i-ar prelungi viaţa cu câţiva ani. Ea susţine că nu vrea să plece, dar probabil că nu vrea să-l pună într-o situaţie dificilă pe fiul ei, despre care ştie că nu poate sa-şi permită această călătorie. Poate Chessingham ar vrea să aibă aceşti bani, s-o trimită în străinătate. Sunt sigur, de fapt. Alcătuiesc o familie foarte unită. Nu-l vreau pe Hardanger la cazul ăsta. Puteţi aranja să se verifice contul din banca al lui Chessingham, să fie supravegheată corespondenţa pe care o trimite şi o primeşte, să luăm legătura cu autorităţile locale ca să aflăm dacă i s-a eliberat vreodată un permis de conducere; cu unitatea militară la care şi-a efectuat serviciul, să aflăm dacă a condus vreodată un vehicul şi, în sfârşit, să verificăm pe la toţi cămătarii din localitate dacă Chessingham e trecut în registrele lor. E sigur că nu e înregistrat la Tuffnell şi Hambury, cei mai mari rechini din zonă, dar sunt mulţi alţii pe o rază de treizeci de kilometri

— Şi Chessingham se ţine pe lângă casă. S-ar putea să împrumute bani prin poşta de la vreo firmă din Londra.

— Asta-i tot ce vrei?

Generalul era deosebit de ironic.

— Cred că e esenţial, sir.

— Chiar aşa? Cum rămâne cu alibiul sau excelent – fotografiile cu rotaţia lui Jupiter sau ce-o fi fost – care garanta prezenţa lui acasă mai mult sau mai puţin la secundă. Nu-l crezi?

— Cred că fotografiile acelea ar arăta cu precizie când au fost făcute. Nu cred neapărat ca Chessingham era acolo când au fost făcute. Nu este numai un ales om de ştiinţa, ci şi un tip deosebit de îndemânatic. Şi-a construit cu mâinile lui aparatul de fotografiat, radioul şi televizorul. Şi-a construit propriul telescop reflector, pentru care a cizelat lentilele manual. N-ar fi nici o filozofie pentru Chessingham să inventeze un mecanism care să facă fotografii la intervale programate în prealabil. Sau putea altcineva să le facă în locul lui, cât timp era plecat. Sau chiar ca fotografiile să fi fost făcute în altă parte, cu o marjă de timp adecvată pentru diferenţa de longitudine, creând acelaşi efect. Şi Chessingham e un individ prea inteligent să nu-şi fi dat seama de la bun început ce alibi îi pot oferi fotografiile – totuşi, s-a prefăcut că şi-a amintit numai în timp ce discutam cu el.. S-a gândit, probabil, că mi-ar fi sărit în ochi dacă totul ar fi fost pregătit în detaliu dinainte.

— N-ai avea încredere nici măcar în Sfântul Petru, nu-i aşa, Cavell?

— Aş putea să am încredere în el, cu condiţia să fi existat suficienţi martori independenţi care să-i susţină alibiul. Un lux pe care nu mi-l pot permite este acela de a oferi cuiva prezumţia nevinovăţiei. Ştiţi asta, sir. Iar Chessingham nu are dreptul la aceasta prezumţie. Şi nici Hartnell.

— Hm. mă privi pe sub sprâncenele-i stufoase, cărunte şi rosti parcă fără legătură: Easton Derry a dispărut pentru că jucat prea periculos. mă întreb ce îmi ascunzi, Cavell?

— Ce va face să spuneţi una ca asta, sir?

— Dumnezeu ştie, e o prostie să te întreb. De parcă mi-ai spune! îşi turna whisky, dar puse paharul pe placa şemineului fără să bea din el. Ce se ascunde în spatele acestei poveşti, băiete?

— Şantaj. De un gen sau altul. Amicul nostru cu Virusul Diavolului şi virusul de botulină în buzunarul de la pantaloni are arma cea mai eficace de şantaj din istorie. Probabil că vrea bani – foarte mulţi bani. Dacă guvernul vrea să-şi recapete viruşii, o să-l coste o avere. Un şantaj suplimentar este dacă guvernul nu face acest pas, tipul va vinde viruşii unei puteri străine. Aşa sper eu, cel puţin. Teama mea 'e că nu avem de-a face cu un infractor, ci cu un dement. Nu-mi spuneţi că un dement n-ar fi putut organiza toate astea – unii nebuni sunt sclipitori. Dacă e vorba de un nebun, poate fi membrul organizaţiei „Omenirea trebuie să pună capăt războiului sau războiul va pune capăt omenirii", în cazul acesta, ameninţarea ar fi mai redusă – ştiţi motto-ul „Anglia trebuie să desfiinţeze institutul Mordon, sau eu voi desfiinţa Anglia". Ceva de felul ăsta. Probabil că deja a trimis o scrisoare unuia din marile cotidiane naţionale în care le spune că e în posesia viruşilor şi ce intenţionează să facă cu ei.

Generalul îşi ridică paharul şi privi îndelung în el, cu atenţia concentrată a unui prezicător căutând răspuns în globul de cristal.

— Ce te face să crezi asta? mă refer la scrisoare.

— E obligat s-o facă, sir. Presiunea e esenţa şantajului. Amicul cu viruşii are nevoie de publicitate. O populaţie îngrozita – şi câtă dreptate ar avea să fie aşa – ar exercita o presiune atât de cumplita asupra guvernului, încât acesta ar trebui fie să accepte orice pretenţie, fie să demisioneze imediat.

— Unde erai în seara asta între zece fără cinci şi zece? întreba el brusc.

— Unde eram... L-am privit îndelung, susţinându-i privirea fixată asupra mea, apoi am continuat: la hotelul Waggoner's

Rest, în
Alfringham. Discutam cu Mary, cu Hardanger şi cu un poliţist în civil, numit Johnson.
— Îmbătrânesc sau mă senilizez, sau şi una şi alta. Generalul îşi scutură capul cu iritare, apoi luă o coală de hârtie de pe placa şemineului şi mi-o dădu. Citeşte asta, Pierre. Apelativul „Pierre" era de rău augur: şi era, într-adevăr foarte rău. Cum nu se poate mai rău. Foaia conţinea o corespondenţa de la Reuter, mesajul era imprimat cu majuscule.
„Omenirea trebuie să pună capăt războiului sau războiul va pune capăt omenirii" – începea textul imprimat. „Este acum în puterea mea să lichidez cea mai îngrozitoare formă de război cunoscută vreodată de omenire – războiul bacteriologic. Am în posesia mea opt fiole de toxina botulinică pe care le-am luat de la Institutul de Cercetări Mordon, de lângă Alfringham, Wiltshire, cu douăzeci şi patru de ore în urmă. Regret că noaptea trecută au fost ucişi doi oameni, dar durerea mea nu e copleşitoare: ce înseamnă două vieţi omeneşti când în joc este însăşi existenţa speciei umane?
Conţinutul unei singure capsule, dispersat în mod corespunzător, ar putea distruge orice formă de viaţa din Anglia. Voi lupta împotriva focului cu focul şi voi distruge răul prin forţele răului. Mordon trebuie să înceteze de a mai exista. Acea citadelă a lui Anticrist trebuie rasă de pe faţa pământului, să nu mai rămână piatra peste piatra. Ordon ca toate experenţele de la Mordon să înceteze de îndată şi toate construcţiile în care se efectuează lucrul răului să fie dinamitate şi făcute una cu pământul.
Veţi confirma primirea şi respectarea prezentei în buletinul de ştiri B.B.C. de la ora nouă, mâine dimineaţa.
Dacă nu voi fi luat în serios, voi fi obligat să iau măsuri ale căror efecte nici nu îndrăznesc să mi le imaginez. Dar acele măsuri eu le voi lua. Este dorinţa Aceluia mai mare decât toţi ca războiul să înceteze pentru totdeauna pe pământ, iar eu

sunt instrumentul ales de EL.

Omenirea trebuie salvată de Omenire."

Am recitit mesajul şi am pus coala pe masă. Asta era o chestie autentică – nimeni în afara Mordonului nu ştia că fuseseră sustrase opt fiole. Generalul spuse:

— Ei? Ei?

— Un nebun, am spus. Complet sărit de pe fix. Şi vedeţi ce stil elegant are!

— Dumnezeule, Cavell! Chipul Generalului devenise grav, ochii lui de culoarea oţelului sclipeau de mânie. Ai în faţa un mesaj de felul acesta şi singurul lucru pe care îl faci e... O remarcă puerila...

— Ce aţi vrea să fac, sir? Să-mi pun cenuşa în cap? Sigur, e groaznic, dar ne aşteptam la asta, sau la ceva asemănător. E momentul să ne folosim creierul, nu inima.

— Ai dreptate, oftă el. Sigur că ai dreptate. Iar previziunea ta a fost al naibii de exactă.

— Mesajul a venit de la Alfringham prin telefon? între zece fără cinci şi zece seara?

— Îmi cer scuze şi pentru asta. Încep să mă suspectez şi pe mine însumi. Mesajul a fost trimis la Agenţia Reuter, la Londra. Dictat rar. Cei de la Reuter au crezut că e o păcăleală, dar au verificat totuşi la Alfringham. Încă nu s-a dat oficial publicităţii ştirea despre furt şi asasinate – stupizenie tipică a armatei, întrucât jumătate din Wiltshire, ca şi presa de scandal, aflase despre crime cu mult timp înainte. Agenţia Reuter a primit un răspuns negativ, dar reacţia la întrebările lor i-a convins că dăduseră peste o afacere teribilă. Poţi să crezi sau nu, dar timp de peste două ore au tot discutat dacă să se dea sau nu publicităţii acest mesaj. Decizia să nu fie dat publicităţii a venit de sus de tot. Au anunţat Scotland Yard-ul, care m-a anunţat pe mine. Deci crezi că e vorba de un ţicnit?

— I-o fi sărit vreo doagă, dar tot restul maşinăriei lui mintale funcţionează ca uns. Ştie că are nevoie de publicitate pentru a produce suficientă panica şi a exercita presiune, iar

pentru a spori panica, lasă impresia că nu ştie că trei dintre fiolele aflate în posesia lui conţin Virusul Diavolului. Dacă populaţia ar crede într-adevăr ca tipul e în posesia Virusului Diavolului şi că l-ar putea folosi din greşeala, ar începe toţi să ţipe să i se dea tot ce cere, atâta timp cât returnează virusul.

— S-ar putea să nu ştie de Virusul Diavolului. (Nu-l mai văzusem niciodată pe General astfel: şovăitor şi nesigur pe sub o mască de sumbră îngrijorare.) Nu putem avea certitudinea că ştie.

— Ba eu am această certitudine. Ştie. Indiferent cine este, ştie. Aveţi de gând să nu comunicaţi nimic presei?

— Mai câştigăm timp. Are nevoie de publicitate, după cum ai spus.

— Dar fărădelegile comise? Intrarea prin efracţie, asasinatele?

— Vor apărea mâine în toate ziarele din ţara – zvonurile au început să circule. Corespondenţilor locali din comitatul Wiltshire li s-au furnizat deja informaţiile seara devreme. După asta n-am mai putut face nimic.

— Reacţia cetăţenilor va fi interesantă. Mi-am terminat whisky-ul şi m-am ridicat. Voi reveni, sir.

— Ce ai de gând să faci?

— Am să vă spun, sir. Ar trebui să încep cu Bryson şi Chipperfield, dar ar fi o pierdere de vreme. Nu vor vorbi, vor fi prea înspăimântaţi pentru viaţa copiilor lor şi, pe lângă asta, sunt convins că nu i-au văzut nici pe omul care a dat ordinele, nici pe cei care i-au introdus în institut. Am de gând să o iau de la capăt cu cei care lucrează în laboratorul numărul unu. Voi suna la Cliveden şi Weybridge. Aluziile mele sumbre vor avea scopul de a stârni o reacţie. Apoi îi vizitez pe Chessingham, Hartnell, MacDonald, Gregori şi pe tehnicieni. Nu voi face nici pe şmecherul, nici pe isteţul. Nu vreau decât să-i sperii, sugerând că ştiu mai multe decât ştiu de fapt. Singurul lucru de care am nevoie este să-mi construiesc bază pentru o bănuială cât de mica legată de oricare din ei şi îl şi

umflu şi-l duc într-o celulă izolată şi-l fac bucăţi-bucăţele până aflu tot adevărul.

— Ce se întâmplă dacă greşeşti asupra lui?

Generalul părea să se uite fix la un punct în spatele meu.

— Il adun la loc. Dacă pot, am adăugat indiferent.

— N-am operat niciodată în felul acesta, Cavell.

— Dar nici n-am avut de-a face cu un dement care are puterea de a ne şterge de pe faţa pământului.

— Da, asta aşa e, a admis el scuturând din cap. Cine va fi primul obiect al atenţiei tale?

— Doctorul MacDonald.

— MacDonald? De ce MacDonald?

— Nu vi se pare curios, sir, că dintre toate „dramatis personae", singurul asupra căruia nu planează nici măcar o umbră de bănuială e doctorul MacDonald? Mie asta mi se pare foarte interesant. Poate că a uitat să însceneze o cursă pentru el însuşi, ocupat cum era să întindă curse tuturor celorlalţi, semănând suspiciune în jurul lor. Trăim într-o lume deosebit de murdară şi îi suspectez automat pe cei puri ca neaua.

Generalul mă privi lung, în tăcere, apoi se uita la ceas:

— Ai mai putea prinde câteva ore de somn la întoarcere.

— O să dorm destul când o să recuperez Virusul Diavolului.

— Numai atunci vei putea să dormi liniştit, Cavell, spuse el pe un ton foarte sec.

— Nu-mi va lua mult timp, sir. vă promit. Virusul Diavolului se va întoarce la Mordon în decurs de treizeci şi şase de ore.

— Treizeci şi şase de ore. Urmă o lungă pauză de gândire. Dacă mi-ar spune asta altcineva, i-aş râde în faţa. Am învăţat că nu e cazul cu tine. Totuşi – treizeci şi şase de ore! îşi clătină capul: Generalul fusese crescut la şcoala veche şi era prea politicos ca să-mi spună că eram un prost, un lăudăros sau un mincinos, ori toate trei la olaltă.

Deci, Virusul Diavolului. Dar criminalul?

— Numai recuperarea viruşilor contează. Mi se pare mai puţin important dacă ucigaşul e ucis la rândul lui sau e predat poliţiei. N-are decât să se păzească.

— Mai mult mă îngrijorează că nu te păzeşti tu însuţi. Ai foarte mare grijă, Cavell – îţi va cădea greu ce-ţi spun, dar s-ar putea să fie un om mai deştept şi mai periculos decât tine. Întinse mâna şi mă atinse uşor sub umărul stâng. Presupun că iei Hanyatti-ul cu tine şi noaptea, în pat. Ştii că nu te-am autorizat să-l foloseşti.

— Îl aţintesc asupra oamenilor doar ca să-i sperii, sir.

— A le provoca un infarct nu e tot una cu a-i speria. Nu te mai reţin, băiete. Ce face Mary?

— Bine, sir. va trimite toată dragostea ei.

— Sigur că din Alfringham. Pentru moment păru să uite că eram poate singurul sau subordonat care nu se chircea sub privirea lui scrutătoare, de-aceea mă privi cu maximă gravitate: Nu cred că-mi place ideea ca fiica mea – singurul meu copil – să fie amestecată în povestea asta.

— Aveam nevoie -*am nevoie şi acum – de cineva de încredere. Mary este aceea. Vă cunoaşteţi fiica la fel de bine ca şi mine; urăşte meseria asta în care lucrăm, dar cu cât o urăşte mai mult, cu atât îmi este mai greu s-o ţin la distanţa. Spune că n-ar trebui să fiu lăsat singur pe-afară. Oricum, ar fi venit din proprie iniţiativa în Alfringham în douăzeci şi patru de ore.

Generalul mă privi scurt, dădu aprobator din cap şi mă conduse la uşa.

CAPITOLUL 7

Doctorul MacDonald era un bărbat solid, cu o construcţie masivă, avea sub cincizeci de ani şi o faţa tăbăcită de vânt, cu acel aer fals dur, pe care îl întâlneşti adesea printre boiernaşii de ţara fără ocupaţie, care îşi petrec o groază de vreme în aer liber, de regulă călărind cai mari şi vânând vulpi mici. Părul lui era de culoarea nisipului, sprâncenele şi mustaţa în ton, iar faţa-i netedă, rotofeie şi stacojie indică faptul că-i plăcea mâncarea, că avea un beci bine aprovizionat, că folosea o lamă Gillette în fiecare dimineaţa şi că inima începuse să-i obosească. În felul lui arogant şi durduliu, MacDonald era un tip destul de arătos şi impresionant, dar în momentul acesta nu era chiar în forma lui cea mai bună. Şi cine oare ar fi, când ar trebui să-şi alunge somnul din pleoape şi să întâmpine un vizitator la ora şase şi un sfert dimineaţa, înainte chiar de ivirea zorilor, într-o zi de octombrie neagră ca smoala, ploioasa şi afurisit de rece.

„Să întâmpine" nu era poate cuvântul potrivit.

— Ce dracu' cauţi la mine în toiul nopţii să-mi dărâmi uşa? au fost vorbele cu care m-a primit MacDonald. Şi-a strâns mai bine halatul pe corpul grăsuliu şi a reuşit să-şi dezlipească un ochi suficient de mult ca să mă identifice în lumina chioară care venea de pe veranda din spatele lui. Cavell! Ce naiba înseamnă asta?

— Îmi pare rău, MacDonald. (Politeţe. Întoarcerea celuilalt obraz.) Ştiu, e o oră nepotrivită. Dar trebuie să vorbesc cu dumneata. E cât se poate de urgent.

— La naiba, nimic nu poate fi atât de urgent ca să scoţi omul din pat la ora asta din noapte, spuse el cu furie. Le-am spus deja celor de la poliţie tot ce ştiu. Dacă e vorba de altceva, ne vedem la Mordon.

Regret, Cavell. Noapte bună! Sau bună dimineaţa! Făcu un pas mare în spate şi îmi trânti uşa în nas.

Alţi obraji nu mai aveam de întors. Cu talpa piciorului drept, am prins uşa înainte de a se-încuia şi am împins-o. Violent. Transferul brusc al greutăţii nu prea i-a priit piciorului meu bolnav, dar ce să mai vorbesc de ce a păţit cotul drept al lui MacDonald, care a primit izbitura uşii în plin; când am intrat, se ţinea de cot cu mâna stângă şi dânsa ca un derviş, acompaniat de un limbaj adecvat ocaziei; abandonase frumosul sau accent aristocratic în favoarea graiului aspru, scoţian. Pentru ce avea de spus, acesta din urmă era mult mai impresionant. Trecură câteva secunde până să-şi dea seama că stăteam în faţa lui.

— Ieşi imediat! urlă el, cu faţa schimonosită de răutate. afară din casa mea, imediat, mai...

Începu să facă aluzii la străbunii mei, dar i-am tăiat-o scurt:

— Au murit doi oameni, MacDonald. Un nebun se afla în libertate, având puterea de a-i multiplica pe cei doi la două milioane. Confortul dumitale nu are ce căuta aici. Vreau răspunsuri la nişte întrebări şi le vreau acum.

— Tu vrei răspunsuri? Şi cine eşti tu să vrei ceva? Buzele lui groase exprimau şi dispreţ şi durere, iar accentul de Oxford revenise. Ştiu tot despre tine, Cavell. Ai fost dat afară de la Mordon fiindcă nu ţi-ai putut ţine gura aia sparta. Eşti doar un aşa-numit detectiv particular, dar presupun că te-ai gândit că o să ciuguleşti ceva mai de soi decât micile cazuri de divorţ în care se specializează cei de teapa ta. Dumnezeu ştie cum ai reuşit să intri în afacerea asta, dar în ce mă priveşte, poţi să şi ieşi din ea pe loc. Nu eşti îndrituit să mă întrebi nimic pe mine. Nu eşti de la poliţie. Unde-ţi sunt documentele? Arata-mi-le.

Nu făcea nici cel mai mic efort să-şi ascundă grimasă batjocoritoare faţa de mine, iar dispreţul din glasul lui era cât se poate de evident.

Nu aveam nici un document pe care să i-l arăt, aşa că, în schimb, i-am arătat Hanyatti-ul. Se putea să fie de ajuns,

ameninţările deşarte sunt de obicei o faţada care nu ascunde nimic. Dar n-a fost de ajuns. Poate că MacDonald era mai tare decât crezusem.

— Doamne Dumnezeule! râse el, şi nu-i suna nici un clopoţel de argint în voce. Era un ras neplăcut. Arme, la ora şase dimineaţa! Ce mai urmează? Prostii melodramatice. Te-am ghicit, Cavell, crede-mă. Un singur telefon dat superintendentului Hardanger o să te aranjeze, micul şi ieftinul meu domn detectiv particular. Cu excepţia profesiunii sale, nu prea dădea dovadă de mare precizie: poate că eram ieftin, dar eram cu câteva degete bune mai înalt decât el şi cel puţin la fel de solid.

Telefonul se afla pe o masă de lângă mine. A făcut doi paşi spre telefon, iar eu, un pas spre el. Gura revolverului i s-a înfipt chiar sub stern şi m-am dat la o parte când s-a îndoit din şale şi a căzut pe jos. Aparent, era o faptă brutală, sălbatică, complet nejustificata şi nu-mi făcea nici o plăcere, dar şi mai puţina plăcere îmi făcea ideea unui nebun care era în posesia Virusului Diavolului. Trebuia să folosesc fiecare secundă pe care o aveam la dispoziţie. La un moment dat, când totul se va fi terminat, aveam să-mi cer scuze de la MacDonald. Dar nu acum.

Se tăvăli pe jos, ţinându-se de stomac cu ambele mâini şi icnind de durere la fiecare inspiraţie. Se mai potoli apoi şi se ridică cu greutate în picioare, ţinându-se în continuare de stomac, respirând foarte repede şi superficial, de parcă îi lipsea oxigenul. Avea faţa cenuşie şi umflată, iar ochii injectaţi reflectau ceva care semăna foarte bine cu ură. Îl înţelegeam foarte bine.

— Ei, până aici ţi-a fost, Cavell, spuse el gâfâind şi inspirând cu dificultate. De data asta ai mers prea departe. Atac nemotivat...

Se opri, tresărind, când zări automatul Hanyatti îndreptat spre capul lui. Îşi ridică amândouă braţele apărându-se instinctiv şi gemu de durere când cu mâna liberă i-am mai dat

una în plex. De data asta avu nevoie de mai mult timp să-şi revină şi când, în cele din urmă, se ridica tremurând de pe jos, arata rău de tot. Ochii continuau să-i ardă de ură, dar acum am mai văzut şi altceva în ei – teama. Din doi paşi am fost lângă el, ridicând automatul. MacDonald se dădu înapoi cu doi paşi şi se prăbuşi pe un divan de care se izbi în retragere. Era furios, uluit şi înfricoşat că aş putea să-l lovesc iar. Dar faţa lui exprima ura pentru amândoi – pentru mine, căci făceam ce făceam, pentru el însuşi, întrucât ştia că va face ce îi voi spune. MacDonald nu era pregătit să vorbească, dar urmă totuşi să vorbească şi o ştiam amândoi.

— Unde erai în noaptea în care au fost ucişi Baxter şi Gladon? l-am întrebat stând în picioare, cu pistolul pregătit.

— Declaraţia mea se afla la Hardanger, răspunse el întunecat. Acasă. Am jucat bridge cu trei prieteni. până aproape de miezul nopţii.

— Ce prieteni?

— Un fost coleg cercetător, acum,pensionar, medicul din localitate şi vicarul. Te satisface, Cavell?

Poate că începea să-şi recapete curajul.

— Nimeni nu e mai îndemânatic la crime decât medicii. Iar cât despre preoţi, mulţi au fost răspopiţi. Mi-am aruncat ochii la covorul neted, fumuriu, care acoperea toată podeaua: dacă şi-ar pierde cineva acul de cravată cu diamante pe covorul acela pufos, ar trebui să aducă un câine de vânătoare să i-l găsească. l-am spus fără nici o inflexiune deosebită: Elegant covor, doctore. Numai piesa asta costă pe puţin cinci sute de lire.

— Faci pe deşteptul, Cavell, sau eşti insolent?

Chiar că îi revenea curajul. Nu puteam decât să sper că nu va fi atât de prost să şi-l recupereze integral.

— Draperii grele, de mătase, continuai. Mobilă de epocă. Candelabru de cristal autentic. O casă mare şi pun pariu că tot restul e înzestrat pe măsură. Cam costisitor. De unde îţi vin banii, doctore? Joci biliard? Sau eşti expert la bingo?

Preţ de o clipă îmi făcu impresia că vrea să-mi spună să-mi văd de lungul nasului, aşa că am ridicat iar automatul, nu foarte sus, suficient însa ca să se răzgândească. Spuse încordat:

— Sunt celibatar şi nu am pe nimeni de întreţinut. Îmi pot permite să-mi satisfac toate gusturile.

— Norocosule. Unde erai ieri seară între nouă şi unsprezece?

Se încrunta şi răspunse:

— Acasă.

— Eşti sigur?

— Sigur că sunt sigur.

În aparenţa, hotărâse ca indignarea băţoasă era cea mai bună apărare.

— Martori?

— Am fost singur..

— Toată noaptea?

— Toată noaptea. Menajera mea vine în fiecare dimineaţa la **bpt.**

— Asta s-ar putea să fie cam incomod pentru tine, mă refer la faptul că nu ai martori pentru noaptea trecută.

— Ce dracu' vrei să spui?

Părea realmente surprins.

— G să afli destul de curând. Nu ai maşina, nu, doctore?

— Întâmplător, am.

— Dar vii la Mordon cu autobuzul armatei.

— Prefer aşa. Nu te priveşte.

— Adevărat. Ce maşina ai?

— O maşina sport.

— Ce marca de maşina sport?

— Un Bentley Continental.

— Un Continental. O maşina sport. L-am privit fix, dar în zadar. Cercetă cu atenţie covorul, poate chiar pierduse un ac de cravată cu diamante. Gusturile tale la maşini se potrivesc cu cele pentru covoare.

— E o maşina veche. La a doua mână.

— când ai cumpărat-o?

Ridică ochii brusc:

— Acum două luni şi jumătate. Cercetă iar covorul. Poate acum trei luni.

— O maşina veche, zici. cât de veche?

— Are patru ani.

— Patru ani. Un Continental de patru ani nu se vinde pe nasturi. Se vinde cam la cinci mii de lire. De unde ai avut cinci mii de lire acum trei luni?

— Nu am avut. Am plătit pe loc o mie de lire. Restul, în trei ani. Aşa îşi cumpără cei mai mulţi oameni maşina.

— O schemă de credit extins, pentru conservarea capitalului. Asta e pentru oameni ca tine. Pentru cei ca mine, se numeşte a cumpăra în rate. să vedem chitanţa de rate.

O aduse; o privire fugară mă convinse că spusese adevărul. L-am întrebat:

— Ce salariu ai, doctore MacDonald?

— Puţin peste două mii de lire. Guvernul nu e generos.

Nu mai era nici ameninţător, nici indignat. mă întrebam din ce cauză.

— Deci după achitarea impozitelor şi cheltuielilor de întreţinere era imposibil să-ţi rămână o mie de lire la sfârşitul anului. În trei ani, trei mii de lire. Totuşi, potrivit acestei chitanţe, vei avea de plătit aproape patru mii şi jumătate, soldul plus dobânda, în trei ani. Cum îţi propui să rezolvi această imposibilitate matematică?

— Am două poliţe de asigurare care vor fi scadente la anul. Ţi le aduc şi pe acestea.

— Nu te osteni. Spune-mi, doctore, din ce cauză eşti atât de îngrijorat, atât de nervos?

— Nu sunt îngrijorat.

— Nu minţi!

— Bun, deci mint. Sunt îngrijorat. Sunt nervos. Întrebările pe care mi le-ai pus ar enerva pe oricine.

Poate că aici avea dreptate. Spusei:

— De ce te-ar enerva întrebările mele, doctore?

— De ce? Mai întrebi de ce! mă privi furios, apoi lasă iar privirea în pământ. Pentru că nu-mi place cum pui întrebările. Nu-mi place ce încerci să dovedeşti. La fel ar simţi oricine în locul meu.

— Ce anume încerc să dovedesc?

— Nu ştiu. Îşi scutură capul, fără să se uite la mine. Încerci să dovedeşti că trăiesc peste posibilităţile mele materiale. Nu este aşa. Nu ştiu ce încerci să dovedeşti.

Am spus:

— Doctore, în dimineaţa asta îţi araţi adevărata origine scoţiana şi, să nu-ţi fie cu supărare, miroşi a whisky. Prezinţi toate simptomele cuiva care a stat îndelung de vorbă cu sticla azi-noapte şi acum plăteşte distracţia, iar doi pumni în plexul solar nu ţi-au făcut viaţa mai roz. Nostim este ca în dosarele noastre se consemnează că eşti un băutor de ocazie. Nu eşti alcoolic. Dar azi-noapte ai fost de unul singur, iar un băutor de ocazie nu bea de unul singur. De asta se şi numeşte băutor de ocazie. Totuşi, azi-noapte ai băut de unul singur şi ai băut mult, doctore. Mă întreb care să fie cauza. Îngrijorarea, poate? Erai îngrijorat chiar înainte de a veni Cavell cu întrebările lui incomode?!

— De regulă beau un pahar înainte de culcare, răspunse în defensivă. Continuă să privească cu atenţie covorul, dar nu în căutarea acului de cravată, ci ca să-şi ascundă expresia feţei. Asta nu înseamnă că sunt alcoolic. Ce contează un pahar înainte de culcare?

— Sau două, am consimţit eu. Atunci însa când un păhărel se transformă într-o sticlă aproape întreaga, nu mai e un păhărel pur şi simplu. Am privit în jur prin camera şi l-am întrebat: Unde e bucătăria?

— Ce vrei...

— La dracu', n-am timp de pierdut!

— În partea aia.

Am ieşit din încăpere şi m-am pomenit într-una din monstruozităţile acelea strălucitoare, din oţel inoxidabil, proiectate să fie săli de operaţie şi cărora li s-a schimbat destinaţia în ultima clipă. Şi aici se vedea urma banilor, iar pe chiuvetă sclipitoare, alte dovezi ca doctorul MacDonald luase un păhărel supradimensionat noaptea trecută. O sticlă de whisky, goală mai mult de jumătate şi lângă ea dopul de metal. O scrumieră murdară, plină de chiştoace strivite. M-am întors pentru că am auzit un zgomot în spatele meu. MacDonald stătea în pragul uşii.

— Bun, spuse obosit, am băut. Două, trei ore. Nu sunt obişnuit cu aşa ceva, Cavell. Nu sunt poliţist. Nu sunt nici soldat. Două asasinate oribile, înfiorătoare.

Se cutremură: dacă juca teatru, o făcea în mod strălucit.

— Baxter a fost prietenul meu cel mai bun de ani de zile. Şi de ce, mă rog, a fost el ucis? De unde ştiu eu ca ucigaşul nu şi-a fixat deja următoarea victimă? Şi eu ştiu cu adevărat de ce e Virusul Diavolului în stare. Doamne, omule, am avut motive să fiu îngrijorat. Îngrijorat de moarte.

— Aveai motive, am consimţit. Ai şi acum – deşi sunt foarte aproape de el. De criminal. Şi poate că el e pe urmele tale – e bine să nu uiţi asta.

— Drac împieliţat şi fără inimă ce eşti! gemu el. Pentru numele lui Dumnezeu, pleacă şi lasă-mă în pace.

— Plec. Încuie bine uşile, doctore.

— O să mai auzi despre chestia asta, Cavell. Acum că-mi anunţasem intenţia de a pleca şi Hanyatti-ul nu mai era la vedere, îşi recăpătase curajul. O să vedem noi dacă mai eşti tipul dat dracului când o să fii citat la tribunal pentru acuzaţia de atac armat.

— Termina cu prostiile, i-am răspuns scurt. Nu te-am atins nici măcar cu un deget. N-ai nici un semn pe corp. E numai cuvântul tău contra cuvântului meu. Dacă aş fi în locul tău, aş crede în cuvântul meu în orice împrejurare.

Am plecat. Am zărit clădirea robustă a garajului care

probabil găzduia Bentley-ul, dar nu am mai pierdut nici o clipă cu el. când cineva are nevoie de o maşina modestă, discretă, fără probleme, pentru o misiune discretă şi fără probleme, nu se plimba într-un Bentley Continental de împrumut.

M-am oprit la o cabină telefonică şi sub pretextul că aveam nevoie de adresa lui Gregori, am dat două telefoane inutile, lui Weybridge întâi, care nu putea, după cum bine ştiam, să mă ajute, şi lui Cliveden, care putea să mă ajute şi a şi făcut-o. Amândoi erau cam cu capsa pusă că i-am trezit cu noaptea în cap, dar ambii s-au liniştit când le-am spus că aveam nevoie de această informaţie de îndată, întrucât ajunsesem într-un punct critic al investigaţiei, care îmi putea permite să închei cazul până seara. Ambii au încercat să mă chestioneze asupra mersului cercetărilor, dar nu le-am spus nimic. Nu mi-a trebuit o deosebită fineţe pentru asta, căci nu aveam chiar nimic de spus.

La ora şapte şi un sfert sunam la uşa casei doctorului Gregori: mai precis, a casei în care locuia, o pensiune de calitate, condusă de o văduvă şi cele două fiice ale ei. În faţa casei era parcat un Fiat 2100 bleumarin. Maşina lui Gregori. Era încă întuneric-beznă, frig şi umed. Mă simţeam foarte obosit şi piciorul mă durea rău, aşa că îmi era greu să mă concentrez la ce aveam de făcut.

Uşa se deschise şi o femeie grăsuţă, cu părul cărunt, trecută de cincizeci de ani, cerceta întunericul de afară. Probabil că era chiar proprietăreasa, doamna Whithorn, faimoasă pentru veselia şi seninătatea ei, pentru catastrofala ei lipsă de punctualitate şi ordine, dar a cărei pensiune era cea mai căutată în zona: reputaţia ei de bucătăreasa era de invidiat.

— Cine să fie la ora asta, dis-de-dimineaţă? Vocea ei trăda o exasperare nu lipsită de bunăvoinţă. Sper că nu e iar poliţia!

— Ba mă tem că da, doamna Whithorn. Mă cheamă Cavell. Aş vrea să vorbesc cu doctorul Gregori, vă rog.

— Sărmanul doctor Gregori! A avut deja destul de suferit

de pe urma domniilor voastre. Dar cred că ar fi mai bine să intraţi, totuşi. Mă duc să văd dacă s-a sculat cumva.

— Spuneţi-mi doar unde e camera lui şi o găsesc şi singur. Vă rog, doamna Whithorn.

Ezită un pic, apoi îmi spuse fără tragere de inimă unde-l găsesc. Cinci metri înainte pe holul cel mare, un coridor şi mă aflam în faţa uşii lui – avea numele scris pe uşa. Am bătut şi am aşteptat.

N-am avut mult de aşteptat. Gregori se sculase probabil, deşi de puţin timp. Purta un halat de un ruginiu decolorat peste pijama şi chipul lui oacheş părea şi mai oacheş – încă nu avusese timp să se bărbierească.

— Cavell, spuse el. Nu pot spune că mă întâmpina cu foarte multă căldură – de obicei, când oamenii primesc vizita matinala a reprezentanţilor legii nu sunt într-o dispoziţie foarte amiabilă, dar cel puţin, spre deosebire de MacDonald, era politicos. Intră. Şi ia loc. Pari epuizat.

Mă simţeam epuizat. M-am aşezat uşurel pe scaunul pe care mi l-a oferit şi m-am uitat în jur. În ceea ce priveşte mobilierul, Gregori nu era la fel de înzestrat ca MacDonald, dar probabil că nici nu era mobila lui. Camera în care mă aflam era mobilată ca un mic birou – dormitorul trebuia să fie după uşa din celălalt capăt al încăperii. Un covor uzat, dar încă utilizabil, două fotolii în ton cu covorul, un perete complet acoperit cu corpuri de bibliotecă, o masă grea de stejar cu un scaun rotativ, o maşina de scris, alături de teancuri de hârtii – cam asta era tot. Căminul de piatră păstra rămăşiţele focului din noaptea trecută, acoperit de o cenuşa albicioasă, că resturile lemnului de fag.

Camera, deşi rece, era destul de îmbâcsita – evident Gregori nu cedase încă nebuniei britanice de a se deschide ferestrele pe orice vreme şi în orice condiţii; mi se părea că plutea în aer un miros ciudat, dar atât de slab, încât nu-l puteam identifica.

— vă pot fi de folos cu ceva, domnule Cavell? mă îmboldi

Gregori.

— Doar investigaţii de rutină, doctore Gregori, am spus pe un ton lejer. E o oră necivilizată, ştiu, dar credem că timpul nu e de partea noastră.

— Nu v-aţi culcat azi-noapte? întreba el, iscoditor.

— Încă nu. Am fost ocupat – am făcut vizite. Mi-e teamă că orele pe care le aleg pentru vizitele mele nu mă fac să fiu prea popular. Acum vin de la doctorul MacDonald şi cred că n-a fost deloc mulţumit că l-am scos din pat.

— Nu? Doctorul MacDonald, spuse Gregori, alegându-şi cuvintele, este un om cam nervos.

— Vă împăcaţi bine cu el? Sunteţi în termeni amicali?

— Colegiali, mai exact. Îi respect munca. De ce, domnule Cavell?

— Curiozitate incurabilă. Spuneţi-mi, doctore, aveţi un alibi pentru noaptea trecută?

— Desigur, zise el părând uluit. I-am spus domnului Hardanger în persoană. De la opt până aproape de miezul nopţii am fost la petrecerea zilei de naştere a fiicei doamnei Whithorn...

— Îmi pare rău, l-am întrerupt. Azi-noapte, nu noaptea dinainte.

— Aha. mă privi neliniştit. Au mai fost... doar n-au mai fost alte crime?!

— N-au mai fost, l-am asigurat. Ei, doctore?

— Azi-noapte? Ridică din umeri şi zâmbi palid. Un alibi? Dacă aş fi ştiut că mi se va cere un alibi, n-aş fi ezitat să-mi asigur unul. La ce oră, mai exact, domnule Cavell?

— să zicem între nouă treizeci şi zece treizeci.

— Din păcate, n-am nici un alibi. Am fost aici, la mine în cameră, am lucrat toată noaptea la cartea pe care o scriu. Ergoterapie, aşa aş putea s-o numesc, domnule Cavell, după experienţa teribilă de ieri. Făcu o pauză, apoi spuse scuzându-se: ei, nu chiar toată noaptea. Cam după cină, de pe la opt, până la unsprezece. Având în vedere împrejurările,

a fost o noapte bună – trei pagini întregi. Zâmbi iar, în alt mod: Pentru genul acesta de carte, domnule Cavell, o pagină pe oră reprezintă o muncă excelentă.

— Şi ce fel de carte scrieţi?

— De chimie anorganică. Clătină din cap şi adăugă cu părere de rău: E puţin probabil că cetăţenii vor lua cu asalt librăriile ca s-o cumpere. Publicul meu cititor este realmente limitat ca număr.

— Aceea e cartea? am întrebat, indicând teancul de hârtii de pe birou.

— Da. Am început-o la Torino, nici nu vreau să mă mai gândesc cu caţi ani în urmă. Puteţi s-o examinaţi, dacă vreţi, domnule Cavell. Deşi cred că n-o să vă spună prea multe. În afară de caracterul destul de specializat al subiectului, e în italiană – limba pe care o prefer când scriu.

Nu i-am spus că ştiam italiana aproape la fel de bine cum ştia el engleza. În loc de asta, l-am întrebat:

— Scrieţi direct în maşina?

— Dar desigur. Scrisul meu de mână este tipic pentru un om de ştiinţa – aproape indescifrabil. Dar staţi o clipă! îşi trecu gânditor mâna peste bărbia albăstruie şi nebărbierita: Maşina de scris. Poate a auzit-o cineva.

— De asta am întrebat. Credeţi că e posibil?

— Nu ştiu. Camerele au fost alese special din cauză că scriu la maşina – ca să nu-i deranjez pe ceilalţi locatari, nu? Nu sunt alte dormitoare nici deasupra, nici în vecinătatea camerelor mele. Ia staţi, da, da, sunt aproape sigur că am auzit un program la televizor în camera alăturată. Cel puţin, se corectă el, cred că l-am auzit. Alături se află ceea ce doamna Whithorn numeşte cam pompos sala de vizionare, dar am impresia că nu prea e vizitată, în afara doamnei Whithorn şi a fetelor ei, şi asta nu foarte frecvent. Dar sunt sigur că am auzit ceva. Adică, aproape sigur. S-o întrebam?

Am întrebat-o. Ne-am dus la bucătărie, unde doamna Whithorn şi una din fiicele ei pregăteau micul dejun. Aroma

şuncii prăjite mă făcu să-mi dau seama că piciorul meu stâng era într-un hal fără hal.

Ne-am lămurit pe loc. Un film de cinemateca, care durase o oră, fusese urmărit integral la TV de doamna Whithorn şi două dintre cele trei fiice ale ei.. Filmul începuse la zece fix şi pe când au trecut prin faţa doctorului Gregori, îndreptându-se spre sala de vizionare, şi după ce se instalaseră la televizor, l-au auzit bătând la maşina. Nu foarte tare, nu supărător, dar perfect audibil. Doamna Whithorn chiar făcuse remarca la ora aceea că era păcat de domnul Gregori că avea atât de puţin timp pentru recreere şi relaxare, dar ştia că doctorul era nerăbdător să recupereze timpul pierdut la petrecerea fiicei ei, prima seară liberă pe care şi-o luase în ultimele săptămâni.

Doctorul Gregori nu încerca să-şi ascundă satisfacţia.

— Sunt foarte îndatorat acestui film vechi de aseară. Şi dumneavoastră, doamna Whithorn. Îmi zâmbi. Vi s-au spulberat bănuielile, domnule Cavell?

— N-am avut bănuieli nici o clipă, doctore, dar asta e munca poliţistului – să elimine şi cea mai mică posibilitate.

Doctorul Gregori mă însoţi până la uşa. afară era încă întuneric, încă frig, încă foarte umed. Ploaia ricoşa de pe macadam. Tocmai mă întrebam cum să aduc vorba despre ceea ce devenise acum trucul meu standard – anume progresul remarcabil pe care-l făceam, când Gregori însuşi mă întreba deodată:

— Nu vă întreb ca să-mi dezvăluiţi nici un secret profesional, domnule Cavell, dar, ce credeţi, exista vreo speranţa să-l găsiţi pe diavolul acesta? Aţi făcut vreun progres în această direcţie?

— Mai mare decât aş fi crezut cu putinţa cu o jumătate de zi în urmă. Mersul anchetei mă face să cred că urmăresc pista potrivită. Şi sunt destul de avansat. Aş putea spune asta, dacă n-aş avea impresia că mă aflu în faţa unui zid.

— Zidurile pot fi escaladate, domnule Cavell.

— Aşa este. Şi acesta va fi escaladat. Am făcut o mică

pauză. Nici nu ştiu dacă e bine că am zis ce am zis. Dar sunt sigur că veţi păstra acest secret.

M-a asigurat cât a putut el de ferm că aşa va face şi ne-am despărţit. La un kilometru mai departe, m-am oprit la prima cabină telefonică şi am sunat la Londra.

— Ai dormit, Cavell? m-a salutat Generalul.

— Nu, sir.

— Nu face nimic. Nici eu. Am fost foarte ocupat să devin antipatic scoţând oamenii din pat în toiul nopţii.

— Nu mai antipatic decât mine, sir.

— Te cred. Vreun rezultat?

— Nimic special. Dar dumneavoastră?

— Chessingham. Nu exista nici un document care să ateste că i s-ar fi eliberat vreun permis de conducere civil. Sigur că nu e ceva absolut – se prea poate să fi primit un permis în altă parte decât în ţara, deşi ar fi cam neobişnuit. În ceea ce priveşte dosarul de serviciu din armată, e destul de straniu că a fost în RASC[5], Corpul de Serviciu al Armatei Britanice.

— În RASC? Atunci e posibil să fi avut un permis de conducere. Aţi aflat ceva de acolo, domnule?

— Singurul lucru pe care am putut să-l stabilesc legat de cariera militară a lui Chessingham, spuse Generalul pe un ton sec, e că a fost într-adevăr în armată. Rotiţele Ministerului de Război se învârtesc întotdeauna extrem de încet, dar în toiul nopţii par să se oprească cu totul. Poate vom afla ceva pe la prânz. Ceea ce am obţinut totuşi sunt câteva cifre foarte interesante, furnizate de directorul băncii lui Chessingham, acum o jumătate de oră.

Mi-a dictat cifrele şi a închis telefonul. M-am urcat din nou în maşina, obosit de-a binelea şi m-am îndreptat spre casa lui Chessingham. Am ajuns la el într-un sfert de oră. În lumina obscură a zorilor, casa pătrăţoasă, cu subsolul ei adânc, părea şi mai întunecata şi ameninţătoare, iar starea mea fizică nu

[5] RASC – The Royal Army Service Corps (n.tr.)

era de natura să-mi schimbe cât de cât impresia. Plescăind prin apa care şiroia pe treptele roase de deasupra şanţului, am urcat şi am sunat la uşa.

Apăru Stella Chessingham. Era curat şi atrăgător îmbrăcată într-o rochie de casa înflorata; avea părul proaspăt periat, faţa palidă, iar ochii-i căprui arătau obosiţi. Nu a părut încântată când i-am spus că voiam să-l văd pe fratele ei.

— Ar fi mai bine să intraţi, atunci, spuse ea cu reţinere. Mama mai e încă în pat. Eric îşi ia micul dejun.

Aşa era. Şi din nou şunca şi ouă. Piciorul meu stâng dădu semne de slăbiciune. Chessingham se ridica la intrarea mea şi spuse nervos:

— Bună dimineaţa, domnule Cavell.

Nu i-am răspuns la salut. I-am aruncat uitătura aceea impersonală pe care numai poliţiştii şi şefii de sala au voie s-o folosească şi am spus:

— Mai trebuie să-ţi pun câteva întrebări, Chessingham. N-am dormit toată noaptea şi n-am chef de ocolişuri. Răspunsuri directe la întrebări directe. Investigaţiile noastre de azi-noapte au deschis o cale foarte interesantă pentru ancheta şi pista principală ne-a condus chiar aici. Am privit-o pe sora lui. Domnişoara Chessingham, nu doresc să vă tulbur inutil. Ar fi mai bine dacă l-aş ancheta pe fratele dumneavoastră între patru ochi.

Mă privi cu ochii mari, îşi linse buzele cu nervozitate, aprobă din cap şi dădu să iasă. Chessingham spuse:

— Rămâi, Stela. Nu am nimic de ascuns faţa de nimeni. Sora mea ştie totul despre mine, domnule Cavell.

— N-aş fi atât de sigur de asta, am spus pe un ton potrivit cu privirea. Dacă doriţi, domnişoara, puteţi să rămâneţi. Vă rog să vă amintiţi după aceea că v-am rugat să ieşiţi.

Amândoi erau acum foarte palizi şi înspăimântaţi. Capacitatea mea de a speria oamenii mi-ar fi dat posibilitatea în orice moment să obţin o slujbă la orice poliţie secretă central-europeana. Am spus:

— Ce ai făcut azi-noapte, Chessingham? să zicem, pe la ora zece?

— Azi-noapte? Clipi din ochi. Pentru ce trebuie să dau socoteală de ce am făcut azi-noapte?

— Întrebările le pun eu. Răspunde, te rog.

— Eu... păi, am fost acasă. Cu Stella şi cu mama.

— Toată noaptea?

— Bineînţeles.

— Nu exista „bineînţeles". Nici un oaspete, nimeni din afară care să poată depune mărturie că ai stat acasă?

— Numai Stella şi mama.

— Numai domnişoara Chessingham. Pe la ora zece, mama dumitale ar fi trebuit să fie în pat.

— Da, în pat, uitasem.

— Nu mă mir. Uitarea e punctul dumitale forte. Ai uitat să-mi spui ieri că ai fost în RASC.

— RASC? se aşeza din nou la masă, dar nu ca să mănânce – din micile mişcări ale braţelor sale îmi dădeam seama că îşi ţinea una din mâini cu cealaltă. Da, aşa este. De unde ştii?

— Mi-a spus o păsărică. Aceeaşi păsărică mi-a spus că te-a văzut conducând o maşina militară. (Forţam nota, dar nu aveam încotro. Timpul nu era de partea noastră.) Mi-ai spus că nu ştii să conduci.

— Nu ştiu. Aruncă o privire rapidă spre sora sa, apoi iar la mine. E o greşeala la mijloc. Cineva face o greşeala.

— Acela eşti tu, Chessingham, dacă continui să negi. Ce spui dacă până diseară îţi aduc patru martori diferiţi care pot jura că te-au văzut conducând?

— Poate că am încercat o dată, de două ori. Nu – nu sunt sigur. Nu am permis de conducere.

— Mă scârbeşti, am spus dezgustat. Vorbeşti şi te porţi ca un imbecil. Nu eşti un imbecil, Chessingham. Încetează să baţi câmpii şi să te porţi ca un tâmpit. Ştii să conduci. Recunoaşte. Domnişoara Chessingham, fratele dumneavoastră ştie să conducă, nu-i aşa?

— Las-o pe Stella în pace. Vocea lui Chessingham suna strident, faţa îi era palidă. Fir-ai al naibii, ai dreptate, ştiu să conduc – într-un anume fel.

— Cred că te-ai socotit foarte isteţ când ai abandonat furgoneta Bedford acum două nopţi în faţa casei tale. Ai presupus că poliţia nu ar crede pe nimeni capabil să facă ceva atât de evident, nu?

— Nici măcar nu m-am apropiat de furgoneta aia, veni răspunsul lui ca un strigăt. Jur! Jur că nu m-am apropiat de furgoneta aia. M-am speriat când ai venit seara trecută şi am spus tot ce mi-a trecut prin minte ca să... ca să-mi dovedesc nevinovăţia.

— Nevinovăţia! Am râs, cu râsul acela neplăcut de poliţist. Fotografiile cu Jupiter, pe care *afirmi* că le-ai făcut. Cum le-ai făcut? Nu cumva ţi le-a făcut altcineva? Sau ai construit un aparat care a făcut automat fotografiile, în timp ce erai la Mordon?

— Pentru numele lui Dumnezeu, despre ce vorbeşti? Parcă înnebunise. Un aparat? Ce dracu' de aparat? Percheziţionează casa de sus până jos şi vezi dacă găseşti...

— Nu fi aşa naiv, l-am întrerupt eu. E probabil îngropat undeva, în adâncul pădurii, oriunde pe o rază de şaptezeci de kilometri în jur.

— Domnule Cavell! Stella Chessingham stătea în faţa mea, cu mâinile atât de încleştate încât tremurau, cu o expresie înnebunita pe chip. Faceţi o greşeala îngrozitoare! Eric nu are nimic de-a face cu... cu orice ar fi asta. Cu crima asta. Nimic, vă spun eu! Eu ştiu!

— Ai fost dumneata cu el după zece şi jumătate acum două nopţi? în observatorul lui? Dacă n-ai fost, domnişoara, nu ai cum să ştii.

— Îl ştiu pe Eric! Ştiu că e absolut incapabil de...

— Mărturiile asupra caracterului său nu mă interesează, am spus răspicat. Şi dacă tot ştii atât de multe, poţi să-mi explici cum de s-au depus o mie de lire în contul din banca al

fratelui dumitale în ultimele patru luni? Cinci sute de lire pe trei iulie şi tot atât pe trei octombrie. Poţi să-mi explici?

Se priviră cu o groază nedisimulată. când Chessingham reuşi să vorbească, la a doua sau a treia încercare, glasul îi suna răguşit şi tremurător.

— E o înscenare! Cineva încearcă să arunce vina pe mine.

— Taci şi vorbeşte coerent, i-am spus plictisit. De unde provin banii, Chessingham?

Tăcu o clipă înainte de a răspunde, înfrânt.

— De la unchiul George.

Vorbise aproape în şoapta şi îşi aţinti privirea înspăimântată în tavan.

— Frumos din partea unchiului George, am rostit apăsat. Cine este el?

— Fratele mamei. Vocea îi era tot scăzută. Oaia neagră a familiei, se pare. Spunea că n-a avut nici o vină în delictele de care a fost acuzat, dar că probele au fost atât de evident împotriva lui, încât a trebuit să fugă din ţara.

L-am privit furios. După o noapte nedormită, minciunile cu care eram tratat la ora opt dimineaţa nu-mi cădeau prea bine.

— Despre ce e vorba? Ce crime?

— Nu ştiu. Chessingham părea disperat. Nu l-am văzut niciodată... mi-a telefonat de două ori la Mordon. Mama nu a vorbit niciodată despre el; până de curând, nici nu ştiam de existenţa lui.

— Ştiai şi dumneata despre asta? am întrebat-o pe Stella.

— Sigur că ştiam.

— Şi mama?

— Nu, bineînţeles că nu, spuse Chessingham. Ţi-am spus că mama nici măcar nu ne-a pomenit de existenţa lui. Nu ştiu de ce anume a fost acuzat, dar trebuie să fi fost ceva foarte grav. Mi-a spus că dacă mama ar şti de unde vin banii, ar zice că sunt bani murdari şi i-ar refuza. Noi – Stella şi cu mine – vrem s-o trimitem în străinătate pentru tratament şi banii aceia ne vor fi de folos.

— O să-ţi fie de folos când vei urca treptele de la Old Bailey, am spus cu brutalitate. Unde s-a născut mama dumitale?

— În Alfringham. Îmi răspunsese Stella, Chessingham părea incapabil să vorbească.

— Numele ei de fată?

— Jane Barcley.

— Unde e telefonul? Aş vrea să dau un telefon.

M-am dus în hol, de unde l-am sunat pe General. Am revenit în sufragerie după aproape un sfert de oră. Dădeau impresia că nu se mişcaseră din locul unde îi lăsasem.

— Doamne, dar tare mai sunteţi isteţi, am spus gânditor. Desigur, nu v-a trecut prin cap să daţi o fugă până la Somerset House. Ce rost ar fi avut? Unchiul George n-a existat niciodată. Mama voastră nu a avut nici un frate. Nu că asta ar fi vreo noutate pentru voi. Hai, Chessingham, ai avut suficient timp să găseşti o altă explicaţie. Ai fost foarte prost inspirat, să născoceşti istoria asta ca să justifici cele o mie de lire.

Nu-i venea nimic în minte. mă privi lung, pierdut, se uita la sora-sa, apoi lasă privirea în pământ. L-am încurajat:

— Păi, nu-i nici o grabă. Vei avea câteva săptămâni bune să te tot gândeşti la o variantă mai bună. Între timp, vreau s-o văd pe mama ta.

— N-o băga pe mama în treaba asta, dracu' să te ia. Chessingham se ridicase în picioare cu atâta violenţa, încât răsturnă scaunul. Mama mea e o femeie bătrână şi bolnavă. Las-o în pace, m-ai auzit, Cavell?

M-am întors spre Stella:

— Te rog să mergi şi să-i spui mamei dumitale că urc la ea.

Chessingham se îndrepta spre mine, dar interveni Stella:

— Te rog, Eric, nu. Îmi aruncă o privire menită să mă hipnotizeze şi spuse cu amărăciune: Nu vezi că domnul Cavell îşi impune întotdeauna voinţa?

Mi-am impus voinţa. Întrevederea cu doamna Chessingham nu mi-a luat mai mult de zece minute. N-au fost cele mai plăcute minute din viaţa mea, pot spune.

Când am coborât, Chessingham şi sora lui aşteptau în hol. Stella veni către mine, ochii ei mari şi întunecaţi parcă mai mari pe faţa-i pământie şi înfricoşata şi-mi spuse disperată:

— Faceţi o greşeala îngrozitoare, domnule Cavell, o greşeala îngrozitoare. Eric e fratele meu. Îl cunosc, îl cunosc. Vă jur că e absolut nevinovat în toată afacerea asta.

— Va avea prilejul s-o dovedească. Existau momente în viaţa mea când nu-mi era prea greu să mă urăsc pe mine însumi şi acesta era unul dintre ele. Chessingham, ar fi bine să-ţi faci o valiză; ia-ţi destule lucruri pentru câteva zile, cel puţin.

— Mă iei cu dumneata? întreba resemnat, cu glas pierit.

— Nu am nici un mandat sau vreo autorizaţie pentru asta. Dar nu te teme, va veni cineva cu el. să nu faci prostia să încerci să fugi. Nici un şoarece n-ar putea trece prin cordonul care înconjoară casa.

— Un... un cordon? mă privi fix. Vrei să spui că sunt poliţişti în jur...

— Crezi că te puteam lăsa să iei primul avion ca să fugi din ţara? l-am întrebat. Că scumpul tău unchi George?

Era o replică bună pentru ieşirea din scena şi am folosit-o.

Familia Hartnell aveau să fie următorii – şi ultimii – pe lista vizitelor mele înainte de micul dejun din acea dimineaţa. În drum spre ei, m-am oprit la o cabină telefonică a Asociaţiei Automobiliştilor, aflată într-un refugiu pustiu şi înconjurat de copaci, am descuiat cabină şi am chemat Waggoner's Rest. Mary a răspuns în cele din urmă la telefon şi, după ce m-a întrebat cum mă simţeam şi i-am spus că bine iar ea mi-a spus că sunt un mincinos, am înştiinţat-o ca voi ajunge la hotel imediat după nouă; i-am spus să aibă micul dejun pregătit şi să-l roage pe Hardanger să treacă pe la noi, dacă poate.

Am ieşit din cabina telefonică şi, cu toate că maşina mea se afla doar la câţiva metri depărtare, m-am grăbit să ajung la ea – ploaia metalică şi rece continua să cadă în rafale. Cu toată graba mea, m-am oprit totuşi în portiera întredeschisa şi m-am uitat la un individ care venea drept spre mine. De la o distanţa mai mică de cincizeci de metri, aducea foarte bine cu un cetăţean între două vârste, bine îmbrăcat, cu haină de ploaie şi pălărie moale, dar dincolo de acestea orice asemănare cu o fiinţa omenească normală înceta. Îşi croia drum prin şanţul plin de apă sărind pe piciorul drept, cu braţele întinse în faţa să-şi ţină echilibrul şi dând cu piciorul într-o conservă ruginită. La fiecare combinaţie de săritură şi şut, ţâşnea în aer un cheag nămolos.

CAPITOLUL 8

M-aş exprima inexact dacă aş spune că „m-am trezit". Termenul respectiv înseamnă o trecere destul de rapidă şi hotărâtă de la starea de inconştienţa la cea de veghe, dar nu pot defini ce mi se întâmpla ca o trecere rapidă, sau hotărâtă, în zona crepusculară care le separa. La un moment dat, eram vag conştient că zăceam pe ceva tare şi umed, pentru că în momentul imediat următor să nu-mi mai dau seama de nimic. Nu pot şti cât a trecut între intervalele de vagă stare de veghe, dar chiar dacă aş avea posibilitatea să aflu, pe atunci mintea îmi era prea înceţoşata ca să facă o apreciere cât de cât aproximativă. Treptat, perioadele de veghe au devenit tot mai lungi, până când, în final, întunericul a dispărut, deşi nu-mi dădeam seama dacă asta înseamnă o îmbunătăţire a stării mele, ceva oportun, deoarece, o dată cu redobândirea cunoştinţei, venea şi o durere care-mi strângea capul, gâtul şi partea dreaptă a pieptului într-o menghină imensă, ceva uriaş, care în mod inexorabil mă zdrobea tot mai mult. Mă simţeam ca un bob de grâu măcinat de combină.

Cu greutate, am deschis ochiul drept – cel bun – şi l-am rotit până am localizat sursa acelei lumini difuze. Era o fereastră cu gratii în partea de sus a peretelui, chiar sub tavan. mă aflam într-un soi de beci, asemănător cu subsolul semi-îngropat al casei lui Chessingham.

Nu mă înşelasem cu privire la duritatea pardoselii. Nici cu privire la umezeală. Beton aspru, nefinisat, acoperit cu pânze subţiri de apă, iar cel care mă târâse acolo avusese grijă să mă azvârle exact în centrul celei mai mari dintre băltoace.

Zăceam întins pe jos, pe mâna dreaptă şi o parte a spatelui, cu braţele strânse la spate, într-o poziţie neînchipuit de încordata şi incomodă. M-am întrebat în mod nedesluşit de ce îmi alesesem această poziţie nefirească şi mi-am dat

seama în clipa când am încercat să mi-o schimb. Cineva făcuse o treabă deosebit de eficienta legându-mi mâinile la spate, iar amorţeala din antebraţ m-a făcut să ghicesc că se folosise de întreaga sa greutate ca să lege nodurile.

Am încercat să-mi strâng picioarele sub corp şi să mă salt în poziţie şezândă, dar am descoperit că nu mi le puteam aduna. Pur şi simplu nu puteam să le mişc. Folosind imobilitatea lor ca pârghie am reuşit în final să mă ridic în şezut. Am aşteptat până când fulgerele care îmi dansau în faţa ochilor au pălit, apoi au dispărut, după care am privit în lungul picioarelor. Nu numai că îmi fuseseră legate gleznele, dar erau fixate de o vergea metalică pusă deasupra unui rezervor de vin care ocupa, practic, toată lungimea zidului de sub fereastră. Şi nu numai că eram legat, ci se folosise pentru asta un cordon plastic de PVC. Dacă aş fi avut nevoie de vreo confirmare că era treaba de profesionist, acum o aveam. Gorilă să fi fost şi n-aş fi putut rupe PVC-ul; nodurile se puteau tăia numai cu un cleşte zdravăn; degetele singure ar fi fost neputincioase.

Încet, cu grijă, căci orice mişcare bruscă mi-ar fi dislocat căpăţâna, am privit în jurul meu. Era un beci ca toate beciurile – fără caracter şi gol – fereastra, uşa închisa, rezervorul de vin şi cu mine. Putea să fie şi mai rău. Nu turna nimeni apa înăuntru să mă înece, nimeni nu inunda incinta închisa cu un gaz mortal, nu tu şerpi, nu tu păianjeni veninoşi. Doar beciul şi cu mine. Destul de rău, totuşi.

Cu smucitură, m-am tras în faţa, către rezervorul de vin şi am încercat să rup sârmă care mă lega de el, trăgând brusc picioarele înapoi cât am putut de tare, dar tot ce am obţinut a fost o nouă durere adăugată cotei exagerate pe care o sufeream deja. M-am luptat să-mi eliberez mâinile, ştiind, înainte de a purcede, că era o pierdere de vreme, aşa că am renunţat imediat. mă întrebam cât timp voi rezista până să mor de foame sau de sete.

Ia-o încetişor, mi-am zis. Gândeşte-te cum să ieşi din asta,

Cavell. Aşa mă gândeam, cu capul care mă durea rău, dar nu prea ajungeam la nici un rezultat; singurele lucruri la care mă puteam gândi erau durerea şi neputinţa.

Atunci am văzut automatul Hanyatti. Am clipit, am scuturat din cap şi am privit din nou, cu precauţie. Fără nici o îndoiala, era pistolul, cu ţeava abia vizibilă la trei-patru degete sub reverul din stânga al hainei. L-am privit fix, dar n-a dispărut. Ca prin ceaţa, mă gândeam cum de omul – oamenii, desigur – care mă târâseră până aici îl trecuseră cu vederea şi mi-am dat seama treptat că pur şi simplu nu-l căutaseră. În Anglia, poliţiştii nu sunt înarmaţi. Eram – mai mult sau mai puţin – un poliţist. Deci nu eram înarmat.

Mi-am înălţat umărul stâng şi am întins gâtul cât am putut în jos, spre stânga, împingând simultan reverul la o parte cu faţa. La a treia încercare am atins ţeava cu dinţii, dar alunecau pe suprafaţa rotunjită a ţevii când m-am străduit s-o apuc şi să trag arma din tocul ei. Am repetat manevra de patru ori şi după a patra încercare am renunţat. În orice altă împrejurare, contorsionarea aceea nefirească şi forţata a gâtului ar fi fost, oricum, destul de incomodă; adăugata însa la efectele briceagului, sigurul rezultat al manevrei a fost ca beciul parcă se învârtea cu mine. În acelaşi timp, răsucirea gâtului mi-a provocat o durere ascuţita şi pătrunzătoare în partea dreaptă a pieptului; mă gândeam, trist, dacă nu cumva mi se rupsese vreo coastă şi acum îmi penetra plămânul. În starea în care mă aflam, eram gata să cred orice.

După o scurtă perioadă de odihnă, m-am răsucit astfel încât să stau în genunchi. M-am aplecat mult în faţa, cu capul atingând aproape pardoseala de beton, ca să măresc forţa de gravitaţie şi revolverul să cadă din toc. Nu se întâmplă nimic. Am încercat iarăşi, dar violenţa mişcării m-a făcut să cad cu faţa în jos. când, în cele din urmă, mi s-a limpezit capul, am repetat manevra şi de data asta revolverul a alunecat din toc şi a căzut cu un zăngănit pe pardoseala de beton.

În semiobscuritatea beciului, în genunchi, am examinat

din ochi arma, neliniştit. Un individ cu înclinări sadice ar fi zis că e o glumă bună să golească arma şi să o pună la loc în toc. Dar n-am avut de-a face cu un umorist. Indicatorul de încărcare înregistra cifra nouă. Încărcătorul era plin.

M-am răsucit pe jos, am apucat Hanyatti-ul cu mâinile legate, le-am trecut peste siguranţa şi am tras spre dreapta, pe cât îmi îngăduia umărul stâng, în poziţia nefirească în care eram. Arma se încurca în cutele jachetei, dar m-am încordat şi am împins până când am zărit cam trei degete din ţeava revolverului apărând lângă mine. M-am îndoit din genunchi şi, cu o smucitură, am reuşit să-mi aduc picioarele cam la treizeci de centimetri de gura armei.

Preţ de o clipă, am luat în considerare ideea de a încerca să trag un glonte prin cordonul care-mi lega gleznele. Dar numai preţ de o clipă. Buffalo Bill ar fi putut să o facă, dar Buffalo Bill vedea cu ambii ochi şi eram sigur că nici el n-ar fi reuşit vreuna din performanţele sale de trăgător de elită în semiobscuritate, cu mâinile amorţite şi legate la spate. Şansele erau de o mie la una ca rezultatul final al încercării să fie o anticipare a ceea ce ambii chirurgi din Londra voiau – anume să-mi aputeze piciorul stâng. M-am hotărât să mă concentrez asupra celor aproximativ cincizeci de centimetri de cordon, răsucit din patru fire de PVC, care îmi lega picioarele de rezervorul plin.

Am ochit cât am putut eu mai exact şi am acţionat trăgaciul. Trei lucruri s-au împlinit, instantaneu şi simultan. Reculul plus poziţia nefirească în care ţineam arma mi-au dat senzaţia că mi-am fracturat policele drept; reverberaţia sunetului în spaţiul acela închis avu un efect la fel de neplăcut asupra timpanelor mele; şi am simţit o pală de aer care-mi răvăşi părul, în clipa în care glonţul îmi trecu pe la câţiva milimetri de cap, gata să pună punct problemelor mele o dată pentru totdeauna. Şi s-a mai întâmplat un al patrulea lucru: am ratat.

Peste două secunde am tras din nou. Fără ezitare. Dacă la

etaj se afla un dulău de paza făcându-şi siesta, acum ar urma să năvălească în jos pe scări, să vadă cine îi prăpădea frumuseţea de casă. Şi nu numai atât: ştiam că dacă stăteam să mă gândesc care ar fi probabilitatea ca glonţul să ricoşeze de data asta cu jumătate de deget mai jos, n-aş mai ajunge să apăs pe trăgaci.

Iarăşi tunetul exploziei foarte aproape de mine şi senzaţia precisă că degetul meu se rupsese de-a binelea. Dar nici că-mi pasă. Cordonul care mă lega de rezervorul de vin era elegant tăiat în două. Nici Buffalo Bill n-ar fi făcut o treabă mai bună.

M-am răsucit, am apucat unul din suporţii rezervorului cu mâinile complet amorţite, m-am ridicat clătinându-mă şi m-am rezemat cu cotul de un raft; stăteam acolo aşteptând, cu privirea aţintita asupra uşii. Oricine ar fi venit jos să cerceteze cazul, ar fi trebuit să treacă prin uşa, deci, ca ţinta, un bărbat cam de un metru optzeci îmi punea o problemă mult mai simplă decât un cordon de cincizeci de centimetri.

Am stat aşa un minut întreg, nemişcat, dacă nu puneam la socoteală faptul că-mi tremurau picioarele şi ca auzul era afectat la culme de ecoul gloanţelor. Nimic. Am riscat şi m-am apropiat ţopăind de centrul beciului, am privit furiş pe geamul înalt, pentru cazul în care gardianul meu s-ar fi jucat cu mine ca şoarecele cu pisica. Din nou nimic. Din alte două sărituri, mă aflam la uşa, încercând mânerul cu cotul. Era încuiata.

M-am rezemat cu spatele de uşa, am căutat zăvorul cu gura revolverului şi am tras. La o doua împuşcătură, uşa ceda brusc sub greutatea mea – faptul că nu am controlat balamalele uşii să văd dacă se deschide în afară sau înăuntru spune multe despre starea mea de spirit din acel moment – şi am căzut cât eram de lung în coridorul de beton de dincolo de uşa. Dacă mă aştepta cineva acolo cu intenţia şi speranţa de a mă altoi,' nu putea găsi un prilej mai potrivit.

Nu m-a altoit nimeni, pentru că nu era nimeni acolo. Ameţit şi epuizat, m-am ridicat cu greutate în picioare, am

descoperit un comutator şi l-am apăsat cu umărul. Becul golaş care atârna de un fir scurt deasupra capului meu nu se aprinse. Putea să fie un bec neconectat, sau poate că se arsese siguranţa, dar bănuiala mea era că nu era deloc curent: aerul din beci avea un miros de statut şi igrasie, tipic pentru o casă părăsită.

câteva trepte roase urcau în întuneric. Am sărit pe primele două, m-am clătinat ca o sfârlează, pe punctul de a-mi pierde echilibrul, dar m-am răsucit iute şi am reuşit să mă aşez. Odată aşezat, mi-am dat seama că era recomandabil şi prudent să-mi păstrez centrul de greutate cât mai jos, aşa că am ajuns sus, pe ultima treaptă, săltându-mă din şezut şi împingându-mă cu tălpile.

Uşa din capul scărilor era şi ea încuiata, dar nu-mi punea probleme şi, oricum, mai aveam cinci gloanţe. Zăvorul ceda la prima împuşcătură şi am ajuns într-un antreu.

Antreul, înalt, lung şi îngust, ilustra ceea ce agenţii imobiliari numesc eufemistic o abundenţa de grinzi aparente – în tot locul, bârne negre, urâte, de stejar cioplit. câte o uşa pe fiecare latură, ambele închise, o uşa cu glasvand în capătul opus, o altă lângă mine, ducând după toate aparenţele în partea din spate a casei; o scară deasupra capului şi un parchet grosolan pe jos, acoperit din belşug cu praf în care se zăreau nişte urme neregulate de paşi venind dinspre uşa cu glasvand până în locul unde stăteam eu. Coridorul se distingea printr-o trăsătura minunată: era complet pustiu. Acum ştiam că eram singur. Dar nu ştiam pentru cât timp. Nu era recomandabil să pierd nici o secundă.

Voiam să păstrez urmele de paşi intacte pe coridor, aşa că m-am întors către uşa de lângă mine. Întâmplător, era descuiată. Am dat de un alt gang care ducea spre regiunile domestice ale casei – cămara de alimente, cea pentru vase, un oficiu. O casă de modă veche, şi încă una mare.

Am dat o raită prin toată casa, deschizând toate bufetele şi sertarele, dar îmi irosisem timpul. Nici un indiciu ca foştii

proprietari ar fi abandonat casa în mare grabă, dimpotrivă, adunaseră totul cu grijă înainte de a pleca. Nu lăsaseră nici măcar un ac, deşi acesta nu mi-ar fi fost de mare folos ca să tai cu el cordonul care îmi ţinea mâinile şi gleznele legate.

Uşa de afară a bucătăriei era descuiată. Am deschis-o şi am ţopăit afară, în ploaia care continua să cadă torenţial. Am privit în jur – puteam să fiu oriunde. Un pogon de grădina neîngrijita, împrejmuita de un gard viu înalt de peste doi metri care nu mai văzuse foarfeca grădinarului de ani de zile şi nişte pini şi chiparoşi uzi şi fremătători sub cerul întunecat şi mustind de ploaie. Wuthering Heights era un loc vesel în comparaţie cu acesta.

Nu departe se aflau două construcţii, una din ele destul de mare pentru a fi un garaj, cealaltă cam jumătate din dimensiunile primei. M-am îndreptat ţopăind spre cea de-a doua, pentru simplul motiv că era mai aproape. Uşa se legăna pe nişte balamale stricate şi scârţâi disperată când m-am rezemat cu umărul de lemnul ei crăpat.

Era şopron care evident servise ca atelier – pe o latură, sub geamul murdar, era un banc masiv pe care era încă montată o menghină ruginită. Dacă nu era prea ruginita şi dacă puteam găsi vreo unealtă de tăiat pe care s-o fixez în menghină, mi-ar fi fost, într-adevăr, de mare folos. Numai că, din câte se vedea, nu exista nici un fel de unealtă de tăiat, de fapt nici urmă de vreo unealtă. Ca şi în casă, la fel şi aici: la plecare, proprietarii fuseseră mai mult decât meticuloşi când îşi luaseră cu ei bunurile mobile şi avutul. Pereţii fuseseră complet despuiaţi.

Lăsaseră un singur lucru şi asta pentru că era cu totul nefolositor – o cutie pătrată de furnir, pe jumătate plină de gunoaie şi surcele. Cu ajutorul unui vreasc am reuşit să înclin cutia şi să-i răstorn conţinutul pe jos. Am răscolit cu băţul prin grămada de obiecte disparate – bucăţi de lemn, şuruburi ruginite, bucatele de metal încovoiat, cuie îndoite – şi, mai ales, o lamă de ferăstrău, foarte veche şi ruginită.

A durat zece minute până să potrivesc lama în menghina – mâinile îmi erau atât de amorţite încât le simţeam paralizate şi inutile – şi alte zece minute ca să tai cu lama cordonul de PVC cu care îmi fuseseră legate încheieturile mâinilor. Mi-ar fi trebuit mult mai puţin timp pentru asta, dar, având mâinile la spate, nu vedeam ce fac, aşa că eram nevoit să lucrez cu atenţie – puteam să-mi tai vreo arteră sau vreun tendon la fel de uşor cum tăiam cordonul şi nu mi-aş fi dat seama de diferenţa, cu mâinile acelea lipsite de viaţa.

Arătau cam lipsite de viaţa şi după ce am desfăcut şi ultimul fir de PVC şi le-am adus în faţa să le examinez. Se umflaseră peste măsură, pielea albastru-purpurie era netedă ca o pernă, iar din palme şi din degete îmi curgea sânge. Speram ca rugina învechita, depusă în straturi pe lama ferăstrăului cu care mă tăiasem, nu-mi va provoca în final o septicemie.

Am stat aşezat pe cutia răsturnată vreo cinci minute, înjurând de mama focului pe când petele purpurii de pe mâini începură să dispară încet şi circulaţia se restabili cu o durere aproape insuportabilă, rafinată, de parcă mii de cârlige mi-ar fi sfâşiat carnea. când, în cele din urmă, am avut puterea să ţin în mâini lama ferăstrăului, am tăiat cordonul de PVC de la glezne, înjurând tot atât de colorat, iar sângele începu să circule aproape normal şi în picioare. Am ridicat cămaşa să văd ce aveam în dreapta pieptului, dar la fel de repede şi fără menajamente am tras-o la loc şi am vârât poalele cămăşii sub cureaua pantalonilor. O inspecţie prelungită m-ar fi făcut să mă simt şi mai rău: cele câteva porţiuni care nu erau acoperite de cruste de sânge închegat, cruste care se formaseră aproape pe toată partea aceea a corpului, prezentau nişte umflături groteşti, care se coloraseră deja în toate nuanţele curcubeului. M-am gândit, posac, ce ar fi fost dacă tipul care mă folosise ca minge de fotbal şi-ar fi ales pentru antrenament partea mea stângă – şi-ar fi rupt toate degetele de la picioare în Hanyatti. Foarte bine că se

întâmplase aşa.

Ţineam pistolul în mână când am ieşit din şopron, dar de fapt nu credeam că va trebui să recurg la el. Nu m-am mai apropiat de casa – ştiam că n-aş găsi decât urmele de paşi, iar asta era treaba experţilor lui Hardanger. Din faţa casei pornea un peron străjuit de pini şiroind de apă; am pornit-o şontâc-şontâc pe aleea năpădită e buruieni. Eram sigur că dădea într-un drum oarecare.

După câţiva paşi, m-am oprit, încercând să-mi folosesc puţinele resurse mintale care-mi rămăseseră. Poate că individul care mă altoise şi mă legase voise să se ştie că am fost temporar scos din scenă: date fiind cele ce cunoşteam, la fel de bine se putea întâmpla şi contrariul. Dacă nu voia să se ştie, atunci nu şi-ar fi permis să-mi lase maşina unde se aflase iniţial, ci ar fi dus-o în altă parte. Unde? Ce era mai simplu şi mai logic decât să ascundă maşina lui Cavell acolo unde îl ascunsese pe Cavell însuşi? M-am întors în garaj.

Maşina era acolo. M-am urcat, m-am lăsat greu pe perne, am stat aşa câteva minute, apoi am coborât cu tot atâta greutate. Dacă cineva gândea că nu era în avantajul lui să se ştie că eram scos din uz, atunci tot aşa de bine putea fi în avantajul meu ca acel cineva să nu ştie că eram din nou la datorie. Cum ar putea fi asta în avantajul meu nu puteam nici măcar încerca să ghicesc în acel moment, creierul îmi era atât de înceţoşat de slăbiciune şi epuizare şi de bătaia pe care o încasasem, încât nu eram capabil să judec corect. Ştiam doar că, într-un mod vag, subconştientul îmi spunea că s-ar putea să fie în favoarea mea, iar dacă luăm în calcul starea în care mă aflam şi lipsa vreunui progres în ancheta pe care o efectuam, aveam sigur nevoie de orice avantaj pe care-l puteam obţine. Maşina m-ar da de gol. Am pornit-o pe jos. • >»• ■

Peronul ducea la un drumeag care nu era altceva decât un şanţ plin de apă şi noroi vâscos. Am luat-o la dreapta, pentru bunul motiv că în stânga se ridica un dâmb înalt, abrupt şi,

după vreo douăzeci de minute, am ajuns la un drum lateral cu un stâlp pe care scris „Netley Common: 3 kilometri". Ştiam că Netley Common se afla pe şoseaua principală Londra-Alfringham, cam la cincisprezece kilometri de Alfringham, ceea ce însemna că fusesem dus la cel puţin zece kilometri depărtare de cabina Asociaţiei Automobiliştilori unde fusesem scos din funcţie. M-am întrebat de ce oare, dar poate că aceea era singură casă părăsită prevăzută cu beci pe o rază de zece kilometri.

Cei peste trei kilometri până la Netley i-am parcurs în mai mult de o oră, în parte din cauza stării mele fizice şi în parte pentru că am tot sărit în boschete şi m-am ascuns la adăpostul copacilor de câte ori trecea vreun biciclist sau o maşina. Localitatea Netley Common am ocolit-o simplu, luând-o peste câmp – pustiu în dimineaţa aceea friguroasă şi ploioasă de octombrie – şi am ajuns în cele din urmă la şosea, unde m-am întins pe o rană într-un şanţ ascuns după nişte boschete. Aveam senzaţia că sunt o păpuşă îmbibata de apă care se desface pe la cusături. Eram atât de epuizat, încât mi se părea că nici pieptul nu mă mai doare. Eram îngheţat ca o masă de disecţie şi tremuram ca o marionetă în mâinile uni păpuşar frenetic; îmbătrâneam.

Peste douăzeci de minute îmbătrânisem şi mai tare. Chiar în momentele sale de glorie, circulaţia în părţile rurale ale comitatului Wiltshire nu se ridica niciodată la cotele din Piccadilly, dar cu toate astea acum părea să fie cu totul inexistentă. În tot acel timp, au trecut pe lângă mine doar trei maşini şi un autobuz, iar pentru că erau pline sau aproape pline, oricum nu-mi erau de nici un folos. Ce-mi trebuia mie era un camion cu un singur ocupant, sau, dacă nu se putea, o maşina cu. şoferul-ei şi atât, deşi nu era greu să-ţi imaginezi reacţia cuiva singur în maşina la vederea unei sălbăticiuni ca mine, aducând cu un ocnaş evadat sau cu un nebun scăpat din cămaşa de forţa.

Următoarea maşina care venea avea doi ocupanţi, dar n-

am ezitat. Am recunoscut Wolseley-ul mare, negru, rulând tacticos, cu mult înainte de a vedea uniformele bărbaţilor din maşina. Au oprit elegant şi un sergent solid, corpolent, uşurat şi îngrijorat în acelaşi timp, coborî şi mă ajuta să mă ridic când ajunsei cu greu sus. Era astfel construit încât putea duce greutăţi, aşa că l-am lăsat să o preia şi pe a mea.

— Domnul Cavell? spuse el cercetându-mi faţa cu atenţie. Sunteţi chiar domnul Cavell?

Simţeam eu că mă schimbasem destul de mult în ultimele ore, dar nu într-atât încât să nu recunosc că eu eram acela.

— Slavă Domnului. Vreo şase maşini ale poliţiei şi nu ştiu câte efective militare au pornit să vă caute în ultimele două ore. mă ajută cu solicitudine să mă urc pe bancheta din spate. Uşurel, domnule.

— Chiar aşa. Mi-am aranjat organismul zdrobit, murat şi plin de apă într-un colţ. Mi-e teamă că bancheta asta n-o să mai arate niciodată ca lumea, sergent.

— Nu vă faceţi griji, domnule – mai sunt destule acolo de unde vine asta, spuse el vesel. Se urcă lângă sergentul de poliţie de la volan şi luă microfonul pe când maşina se punea în mişcare. Soţia dumneavoastră aşteaptă la secţia de poliţie cu inspectorul Wylie.

— O clipă, am spus repede. Nu vreau nici un fel de agitaţie în jurul lui Cavell revenit printre cei vii, sergent. O luăm încet. Nu vreau să merg nicăieri unde pot fi recunoscut. Cunoşti vreun loc unde pot să mă instalez fără să fiu văzut?

Se întoarse spre mine şi spuse rar:

— Nu înţelege

Eram pe punctul de a-i spune că nu mă interesa câtuşi de puţin dacă înţelegea sau nu, dar n-ar fi fost corect. Aşa că am spus:

— E foarte important, sergent. Aşa cred eu, cel puţin. Cunoşti vreo ascunzătoare?

— Să vedem. E greu, domnule "Cavell...

— Casa mea de la ţara, domnule sergent, propuse şoferul.

Ştiţi că Jean e plecată la mama ei. Domnul Cavell ar putea sta acolo.

— E linişte, are telefon, e aproape de Alfringham? am întrebat.

— Toate trei, domnule.

— Perfect. Mulţumesc. Sergent, te rog vorbeşte cu inspectorul dumitale. Între patru ochi. Roagă-l să vină la căsuţă cu soţia mea cât se poate de repede. Şi cu superintendentul Hardanger, dacă e liber. Şi aveţi cumva, la poliţia din Alfringham, un doctor de încredere? Cineva care să ştie să-şi ţină gura?

— Avem, spuse privindu-mă cu atenţie. Un doctor?

Am încuviinţat şi mi-am ridicat jacheta. Ploaia dimineţii mă murase până la piele, iar sângele care cursese din răni, acum mai diluat, îmi colorase toată cămaşa într-o nuanţa maroniu-roşcata puţin plăcută la vedere. Sergentul îmi aruncă o scurtă privire, se întoarse şi-i spuse molcom şoferului:

— Hai, Rollie, băiete. Totdeauna ai vrut să fii ca Moss, acum e momentul. Dar ia-ţi dracului degetul de pe sirena.

Apoi se întinse după microfon şi începu să vorbească pe un ton scăzut şi grăbit.

— Nu merg la spitalul ăla nenorocit şi cu asta, basta, am spus iritat. Acum că aveam câteva sandviciuri cu şunca şi o cinzeacă de whisky la bord, începusem să-mi revin la eu-ul meu antipatic. Regret, doctore, dar asta-i situaţia.

— Regret şi eu. Doctorul care se aplecă peste mine în pat în căsuţa poliţistului era un om îngrijit, metodic şi precis, cu o voce îngrijita, metodica şi precisă. Din păcate, nu vă pot obliga să vă duceţi. Dacă aş putea să vă oblig, aş face-o, pentru că sunteţi un bolnav care necesita un examen radiologie urgent şi îngrijire de specialitate. Aveţi două coaste care par fisurate şi una care e sigur fracturată. Nu mă pot pronunţa cât este de grav şi de periculos. Nu am raze X în ochi.

— Nici o problemă, l-am asigurat eu. Aşa cum m-aţi

bandajat acum nu întrezăresc nici o posibilitate că vreuna din coaste să-mi străpungă plămânii sau să-mi iasă prin piele.

— Dacă nu cedaţi tentaţiei de a face exerciţii intense de gimnastică, răspunse el sec, nu exista posibilitatea să vă iasă vreo coastă prin piele. Ceea ce mă preocupă este riscul de a face o pneumonie – oase rupte plus epuizarea, neplăcerile la care aţi fost supus şi umezeală pe care aţi îndurat-o oferă terenul cel mai propice pentru aşa ceva. Pneumonia plus coastele rupte vă pot pune într-o situaţie extrem de supărătoare. Cimitirele sunt pline de oameni care ar fi putut să confirme prin mărturia lor ce vă spun eu acum.

— Mai spuneţi-mi o glumă, am spus acru.

Mă ignora şi se uita la Mary, care şedea nemişcata şi palidă la picioarele patului.

• – Doamna Cavell, verificaţi respiraţia, pulsul, temperatura din oră în oră. Dacă creşte pulsul, temperatura, sau respiraţia se îngreunează, vă rog să mă anunţaţi de urgenţa. Aveţi numărul meu. Şi, în sfârşit, trebuie să-i avertizez pe domnii prezenţi aici – îi indică pe Hardanger şi Wylie – că dacă domnul Cavell se da jos din pat în următoarele şaptezeci şi două de ore, eu refuz să mă consider responsabil din punct de vedere medical de starea sănătăţii sale.

Îşi luă geanta şi plecă. Cum se închise uşa în urma lui, îmi aruncai picioarele din pat şi începui să-mi trag pe mine o cămaşă curată. Aveam dureri, dar nu cât mă aşteptasem. Nici Mary, nici Hardanger nu spuseră nimic, iar Wylie, văzând că nu au de gând să vorbească, rosti:

— Vrei să te omori, Cavell? Ai auzit ce a spus doctorul Whitelaw. De ce nu încercaţi să-l opriţi, domnule superintendent?

— E sărit de pe fix, îi explica Hardanger. Notează, inspectore, că nici măcar soţia lui nu încearcă să-l oprească. Exista în viaţa anumite lucruri pentru care nu merită să-ţi iroseşti timpul, iar a-l face pe Cavell să judece ca lumea e

unul dintre ele. mă străfulgeră cu privirea. Vasăzică, ai făcut iar pe lupul singuratic, nu-i aşa? Şi vezi ce s-a întâmplat. Uită-te în ce chestie sângeroasă te-ai băgat. În sensul propriu al cuvântului. Uită-te şi tu. Şi n-ai aflat nimic. când oare vei înţelege că singura noastră speranţa este lucrul în echipă? La dracu' cu metodele tale a la d'Artagnan, Cavell. Sistem, metodă, rutina, cooperare – astea sunt singurele arme împotriva crimei organizate. Şi o ştii şi tu, fir-ar să fie!

— O ştiu, am consimţit. Oameni răbdători, instruiţi, trudind sub o conducere răbdătoare, instruită. Sigur, sunt cu voi. Dar nu în cazul ăsta. Aici nu e loc pentru răbdare. Oamenii răbdători au nevoie de timp, iar noi nu avem timp. Ai dat dispoziţii pentru supravegherea casei în care am fost sechestrat şi pentru examinarea urmelor de paşi?

Încuviinţa cu un gest:

— Acum, povestea ta. Să nu mai pierdem timpul.

— O vei auzi. De îndată ce-mi spui pentru care motiv nu m-ai înjurat ca poliţia şi-a pierdut vremea căutându-mă şi de ce nu ţi-ai folosit autoritatea ca să mă obligi să stau în pat. Suntem îngrijoraţi, domnule superintendent?

— Ziarele au relatat toată istoria, spuse scurt. Despre intrarea prin efracţie, crime, furtul Virusului Diavolului. La ultima chestie nu ne aşteptam. Sunt deja panicaţi cu toţii. Fiecare titlu de editorial e un strigăt de luptă. Îmi indică un teanc de ziare care zăceau pe podea. Vrei să le vezi?

— Şi să mai pierd timp? Pot să ghicesc. Dar nu numai asta te îngrijorează.

— Nu. Acum o jumătate de ora a sunat generalul – te căuta pe tine. Şase scrisori multiplicate la Gestetner au fost trimise prin curieri speciali azi-dimineaţă la cele mai mari concerne de presa din Fleet Street. Individul zice că avertismentul său anterior a fost ignorat: BBC nu a confirmat luarea la cunoştinţa în ştirile de la ora nouă dimineaţa. Mai zice că în următoarele ore va demonstra că a) e în posesia acelor viruşi şi b) e pregătit să-i folosească.

— Ziarele vor publica mesajul?

— Îl vor publica. Înainte de asta, toţi editorii s-au întrunit şi au luat legătura cu Direcţia Securităţii Naţionale de la Scotland Yard.

Comandantul adjunct l-a contactat pe ministrul de interne şi am înţeles că a avut loc un fel de şedinţa extraordinară. Guvernul a dispus, oricum, să nu se publice nimic. Din câte înţeleg, editorii le-au spus miniştrilor să-i ia dracu' şi le-au reamintit că ei sunt în slujba cetăţenilor şi nu invers şi că dacă naţiunea se afla într-un pericol de moarte şi, după cum se pare, acesta este cazul, naţiunea are dreptul s-o ştie. Le-au mai amintit miniştrilor că dacă fac vreo mişcare greşita în chestiunea de faţa, vor fi demişi peste noapte. La ora asta, cotidianele londoneze se vând deja pe toate străzile. Pun rămăşag că manşetele au titlurile cele mai senzaţionale de la Ziua Victoriei încoace.

— Treaba e încurcata rău, am aprobat. M-am uitat la Mary; cu o faţa lipsită de expresie şi atentă să nu-mi întâlnească privirea, îmi încheia butonii de la manşete; operaţiunea mă depăşea, bandajat cum eram la ambele încheieturi şi cu degetele sfârtecate – apoi am continuat: Ei, măcar vor da publicului o nouă temă de discuţie în afară de fotbal, ce a spus cutare la televizor aseară şi ultimul star al rock-and-roll-ului.

I-am mai relatat şi despre ce s-a întâmplat noaptea trecută, dar am omis să relatez despre călătoria mea la Londra şi întâlnirea cu Generalul. când am terminat, Hardanger rosti apăsat:

— Foarte, foarte interesant. Ce vrei să spui – că te-ai sculat în toiul nopţii, fără să-i spui lui Mary, şi ai început să bântui şi să dai telefoane prin Wiltshire?

— Exact asta îţi spun. Vechea tehnica a poliţiei secrete n-are egal; îi iei ca din oala când sunt mai adormiţi şi mai vulnerabili şi jumătate din treaba e ca şi făcută. Ca să nu mai spun că n-am dormit deloc. Am plecat pe neanunţate pentru

că ştiam al naibii de bine că ar fi cu totul împotriva preceptelor şi instinctelor tale şi că ai fi recurs la forţa ca să mă opreşti.

— Dacă te-aş fi oprit, spuse el rece, acum ai avea toate coastele la locul lor.

— Dacă m-ai fi oprit, nu ne-am găsi acum în situaţia de a fi restrâns aria cercetărilor. Cinci dintre ei. Le-am dat de înţeles tuturor că suntem foarte aproape de un rezultat şi ca unul dintre ei s-a speriat într-atâta, încât a încercat să mă oprească.

— Asta e presupunerea ta.

— O presupunere extrem de corectă. Ai vreuna mai bună? Pentru început, propun să-l umflăm pe Chessingham fără întârziere. Sunt multe împotriva lui şi...

— Era să uit, mă întrerupse Hardanger, ai telefonat la General azi-noapte...

— Da. N-am făcut nici cea mai slabă încercare să mă prefac ruşinat. Aveam nevoie de autorizaţie ca să-mi văd de treabă în legea mea – ştiam că tu nu mi-ai fi acordat-o.

— Omu' dat naibii, nu? Chiar dacă ghicise că minţeam, nu lăsa să se vadă pe el. L-ai rugat să-l verifice pe tipu' ăsta, Chessingham, dosarul personal. Se pare că a fost şofer la RASC.

— Asta-i situaţia. Ai de gând să-l arestezi?

— Da. Sora lui?

— Vina ei n-ar fi alta decât că l-a acoperit pe propriul ei, frate. Iar mama e total nevinovată. Asta e sigur.

— Aşa. Deci au rămas ceilalţi patru pe care i-ai vizitat de dimineaţa. Sunt toţi în afară de orice bănuială?

— N-aş spune. Colonelul Weybridge, de pildă. Sigurele fapte pe care le ştim despre el sunt următoarele: are acces la dosarele personale, deci ar avea posibilitatea să-l şantajeze pe doctorul Hartnell ca să colaboreze...

— Seara trecută ziceai că ai impresia că Hartnell e scos din cauza.

— Am spus că am rezerve în ceea ce îl priveşte. În al doilea rând, care a fost motivul pentru care bravul nostru colonel, ca şi bravul lui comandant, nu s-a oferit să intre în laborator în locul meu? Oare pentru că ştia că toxina botulinică pluteşte liber pe-acolo? în al treilea rând, e singurul care nu are nici un alibi pentru ora când s-au comis Grimele.

— Doamne, Cavell, vrei să spui că trebuie să-l arestăm pe Weybridge? Poţi să mă crezi că am avut destul de furcă şi cu Cliveden şi cu Weybridge când am insistat azi-dimineaţă să se ia amprente din casele lor. Cliveden l-a anunţat telefonic pe comandantul adjunct.

— Şi s-a şucărit?

— Ca un gentleman! Ne urăşte de moarte.

— Asta-i bine. Amprentarea caselor celor bănuiţi – s-a ivit ceva?

— Şezi binişor, protesta Hardanger. Nu e încă nici ora unu. Le mai trebuie câteva ceasuri să-şi centralizeze datele. Şi nu pot să-l arestez pe Weybridge. Ministerul de Război mi-ar lua scalpul în douăzeci şi patru de ore.

— Dacă tipu' cu Virusul Diavolului începe să-l semene prin jur, am spus, în douăzeci şi patru de ore nu va mai exista nici un Minister de Război. Sentimentele nu mai au ce căuta aici. Pe lângă asta, nu-i nevoie să-l bagi la zdup. Consemnează-l în casă la el, dă-i un arest la domiciliu, sechestrează-l, zi-i cum doreşti. Ce s-a mai găsit în ultimele ore?

— Am întors o mie de pietre şi n-am găsit nimic sub ele, răspunse Hardanger întunecat. Ciocanul şi cleştele au fost precis folosite pentru a se intra în institut. Dar de data asta eram siguri oricum. Nici o urmă utilizabila în furgoneta Bedford. Nici în cabina telefonică din care a fost chemată agenţia Reuter aseară. L-am trecut prin ciur şi prin sită pe prietenul tău, cămătarul Tuffnell şi pe asociatul lui, am chemat şi garda financiară să le cerceteze registrele până când vom afla tot atâtea despre afacerile lor cât ştiu ei însăşi; în decurs de o săptămână, i-am putea pune după gratii, dar

nu mă interesează. Oricum, doctorul Hartnell e precis singurul lor client din laboratorul numărul unu. Poliţia londoneză depune eforturi pentru a da de urma tipului care a trimis scrisorile presei, în Fleet Street; dacă noi ne pierdem timpul aici, ei îşi pierd timpul acolo. Inspectorul Martin şi-a petrecut întreaga dimineaţa chestionându-i pe toţi cei din laboratorul unu referitor la relaţiile sociale dintre ei şi până acum a aflat doar ca doctorul Hartnell şi Chessingham se vizitează. O ştiam şi pe asta. Facem o verificare a fiecărei mişcări cunoscute a fiecărui suspect în ultimul an şi avem echipe care vizitează locatarii tuturor caselor pe o rază de şase kilometri în jurul Mordonului, pentru a afla dacă vreunul din ei a observat ceva ciudat său neobişnuit în noaptea crimelor. Trebuie să apară ceva la un moment dat, dacă întinzi plasa destul de departe şi ochiurile sunt mici. Aşa se întâmpla întotdeauna.

— Sigur. În vreo două săptămâni. Sau două luni. Amicul nostru cu Virusul Diavolului la el a promis că îşi va îndeplini misiunea în câteva ore. La dracu', superintendente, pur şi simplu nu putem aştepta şa apară ceva. cât de vastă ar fi organizarea, tot nu ne duce la nimic. Metoda numărul doi, a lui Sherlock, să ne aprindem pipa din spuma de mare, nu ne ajuta nici ea. Trebuie să provocăm o reacţie.

— Tu ai provocat deja una, spuse Hardanger cu amărăciune. Şi ce-ai rezolvat? Vrei şi alte reacţii. Cum?

— Pentru început, să investigăm fiecare tranzacţie financiară şi fiecare depunere în contul tuturor celor din laboratorul numărul unu, fiecare depunere din ultimul an – şi nu-i uita de Weybridge şi pe Cliveden. Percheziţionaţi toate casele din pod până în pivniţa şi alcătuiţi liste cu orice fleac pe care-l găsesc. Asta nu numai că ar putea să-l sperie pe tipul pe care-l căutam – s-ar putea chiar să scoată ceva la lumină.

— Dacă e să ne apucăm să facem toate astea, interveni Wylie în discuţie, la fel de bine am putea să-i băgăm pe toţi la

răcoare. E o cale sigură de a-l scoate pe individ din circulaţie.

— Inutil, inspectore. Poate că avem de-a face cu un ţicnit, dar un ţicnit sclipitor. Asta i-o fi trecut prin minte cu luni şi luni în urmă. Are o organizaţie – nimeni din Mordon n-ar fi putut să ducă scrisorile acelea la Londra azi-dimineaţă – şi poţi să-ţi pui pensia la bătaie ca primul lucru pe care l-ar fi făcut după ce a luat viruşii, a fost să scape de ei.

— Vom încerca să facem agitaţie, spese Hardanger cu oarecare reţinere. Deşi unde voi găsi eu toţi oamenii care...

— Opreşte investigaţiile din casă în casă. Ne pierdem vremea cu ele.

Mă aprobă din nou fără chef, apoi dădu un telefon pe când terminăm cu îmbrăcatul. când închise telefonul, spuse:

— N-o să-mi răcesc gura de pomană să te conving. Du-te şi omoară-te. Dar ai putea să te gândeşti la Mary.

— La ea mă gândesc. mă gândesc că dacă amicul nostru necunoscut devine neglijent cu Virusul Diavolului, în curând Mary nu va mai fi. Nu va mai fi nimic.

Asta păru să pună capăt conversaţiei, dar după un timp Wylie spuse gânditor:

— În caz că acest, amic fără nume face într-adevăr o demonstraţie, mă întreb dacă guvernul va închide institutul Mordon.

— Să-l închidă? Amicul vrea să-l vadă ras de pe faţa pământului. E imposibil de ghicit ce vor face. La ora actuală, ne aflam doar în stadiul de sperietură – nimeni nu este încă isterizat.

— Asta este valabil pentru tine, spuse Hardanger cătrănit. Şi cam ce intenţionezi să faci acum, Cavell? Dacă eşti amabil să-mi spui, adăugă el cu ironie accentuată.

— O să-ţi spun, să nu razi, dar am de gând să mă deghizez. Mi-am pipăit cicatricele de pe obrazul stâng. Cu puţin ajutor din partea lui Mary şi a sulimanurilor ei, toate astea vor dispărea. Ochelari cu rame din baga, o mustaţa trasă cu creionul, un costum gri, documente care mă

recomanda ca inspectorul Gibson de la Poliţia Metropolitană şi voi fi un alt om.

— Cine îţi va furniza documentele? întreba Hardanger bănuitor. Eu?

— Nu e nevoie. Le am totdeauna asupra mea, în caz că îmi trebuie. Am ignorat privirea lui pătrunzătoare şi am continuat: Apoi voi trece din nou pe la prietenul nostru, doctorul MacDonald. În absenţa lui, vezi bine. Preabunul doctor, cu un salariu modest, reuşeşte să trăiască precum un mic potent oriental, fără harem, dar poate că pe acesta îl ţine, discret, în altă parte. Mai bea zdravăn, pentru că e înspăimântat la culme, pe de o parte, de Virusul Diavolului şi, pe de altă parte, pentru propria sa siguranţa. N-am încredere în el. Aşa că îl voi vizita.

— Nu faci decât să-ţi pierzi timpul, răspunse Hardanger răspicat. MacDonald e deasupra oricăror suspiciuni. Are state vechi de om distins, nepătat. Azi dimineaţa le-am parcurs în douăzeci de minute.

— Le-am citit şi eu. Unii dintre distinşii noştri bărbaţi întemniţaţi la Old Bailey în ultimii ani aveau dosare imaculate – până când i-a ajuns braţul legii.

— Pe plan local, e un om deosebit de respectat, interveni şi Wylie. Un pic cam snob, se aduna numai cu crema societăţii, dar toţi îl vorbesc de bine.

— Şi mai sunt şi alte lucruri în dosarul lui, pe care nu le-ai citit, Cavell, continua Hardanger. Dosarul conţine numai o scurtă referire la serviciul militar din timpul războiului, dar întâmplarea face să fiu prietenul colonelului care a comandat regimentul lui MacDonald în ultimii doi ani ai războiului. L-am sunat. În mod straniu, doctorul MacDonald se pare că a fost foarte reţinut în cea ce priveşte propria persoană. Ştiai că având gradul de locotenent în 1940, în Belgia, i s-a conferit ordinul D.S.O.[6] cu bucla, că a terminat războiul ca locotenent-colonel la un regiment de tancuri cu o salbă de medalii lungă

[6] D.S.O. - Distinguished Service Order (n.tr.)

cât braţul tău?

— Nu ştiam şi nu pricep, am recunoscut eu. Mie mi-a lăsat impresia unui individ care face pe durul şi care, dacă a avut fapte brave de arme, nu s-ar fi dat înapoi să le recunoască. Pur şi simplu voia să mă facă să cred că îi e frică; nu voia să ştiu că e un curajos. De ce? Pentru că ştia că va trebui să-şi motiveze beţia şi a pus-o pe seama temerilor personale. Dar, ţinând cont de dosarul lui, mai mult ca sigur că nu era vorba de aşa ceva. Primul punct ciudat. Al doilea punct ciudat – din ce motiv toate acestea n-au fost menţionate în dosarul său personal. Easton Derry a alcătuit mai toate dosarele – şi nu-l văd pe Derry trecând cu vederea un asemenea gol în biografia cuiva.

— Nu ştiu ce să zic, recunoscu Hardanger. Dar un lucru este sigur – dacă dosarul pe care l-am avut despre MacDonald e corect, atunci pare foarte improbabil ca un om atât de curajos, altruist şi patriot să fie amestecat într-o afacere de felul acesta.

— Colonelul ăsta de la regimentul lui MacDonald, care ţi-a povestit despre el, ai putea să-l convoci aici imediat?

Hardanger îmi aruncă bine-cunoscuta lui privire lungă, scrutătoare:

— Crezi că e un fals din toate punctele de vedere?ca acest om i s-a substituit adevăratului MacDonald?

— Nu ştiu ce să cred. Trebuie să mai cercetăm o dată dosarul lui şi să verificăm dacă a fost într-adevăr alcătuit de Derry.

— Asta se poate rezolva pe loc, aproba Hardanger. De data asta a vorbit la telefon cam zece minute şi, când a încheiat convorbirea, Mary mă machiase şi eram gata de plecare.

— Araţi groaznic, dar nu te-aş recunoaşte dacă te-aş vedea pe stradă. Dosarul se afla în seiful meu, la hotel. Mergem acolo?

M-am întors să ies din încăpere. Hardanger îmi privi

palmele din care mai curgea un fir de sânge, unde mă tăiasem cu ferăstrăul. Spuse supărat:

— De ce nu l-ai rugat pe doctor să-ţi bandajeze şi degetele? Vrei să faci septicemie?

— Ai încercat vreodată să tragi cu degetele bandajate? l-am întrebat sarcastic.

— Mda, păi atunci, ia nişte mănuşi. E ridicol.

— Ce să fac? Nu pot să vâr degetul prin garda trăgaciului.

— Mănuşi de cauciuc, spuse el iritat. De plastic.

— Ai dreptate, am zis. Şi ar ascunde şi afurisitele alea de zgârieturi. L-am privit fără să-l văd şi m-am lăsat greu pe pat. Mama dracului! am spus că pentru mine.

Am stat nemişcat câteva secunde. Nimeni n-a scos o vorbă. Am continuat:

— Mănuşi de cauciuc. să acopere zgârieturile. Atunci de ce nu şi ciorapi medicinali? De ce nu? M-am uitat undeva, în gol, şi l-am zărit pe Hardanger schimbând o privire grijulie cu Wylie, gândindu-se, poate, că îl lăsaseră pe doctor să plece mult prea curând, dar Mary îmi sari în ajutor.

Îmi atinse braţul şi m-am întors către ea. Avea chipul grav, iar ochii ei mari, verzi, plini de teamă şi de o idee care prindea conturul unei certitudini neplăcute.

— Mordon, şopti ea. câmpul din jur. Cu grozama, acoperit tot cu grozamă. Şi ea purta ciorapi medicinali, Pierre.

— Pentru numele lui Dumnezeu... Începu Hardanger răstit.

— Inspectore Wylie, am intervenit eu, cât timp ţi-ar lua să faci rost de un mandat de arestare? Pentru crimă. Complicitate la crimă.

— Nici o secundă, spuse el aspru şi se bătu uşurel cu palma peste buzunarul de la piept. Am deja trei mandate semnate. După cum ai spus şi dumneata, exista momente când nu putem aştepta legea. Le completam. Deci, crima?

— Complicitate.

— Pe ce nume? se interesa Hardanger. Nu era încă sigur că n-ar fi bine să-l cheme pe doctor.

— Doctorul Roger Hartnell, am răspuns.

CAPITOLUL 9

— Pentru numele lui Dumnezeu, despre ce e vorba? Doctorul Roger Hartnell, tânărul cu faţa brusc îmbătrânită, obosit şi încordat, se uita fix la noi, apoi la soţia sa, care stătea imobila alături de el. Ne privi din nou. Complicitate după comiterea crimei. Ce înseamnă asta, omule?

— Suntem încredinţaţi că ştii foarte bine despre ce este vorba, spuse Wylie calm.

El avea împuternicire şi el a fost cel care tocmai citise capetele de acuzare şi efectuă arestarea. Continuă:

— Trebuie să te previn ca orice spui acum poate fi folosit împotriva dumitale la proces. Recunosc că ne-ar fi de ajutor dacă ai face o mărturisire completă, dar un arestat îşi are drepturile sale. Poţi beneficia de asistenţa juridică înainte de a vorbi.

Nici gând să recurgă la asistenţa juridică: urma să spună tot înainte de a fi luat din casă şi Hardanger, Wylie şi cu mine ştiam că aşa va fi.

— Este cineva atât de amabil să mă lămurească ce înseamnă aceasta... aceasta absurditate? întreba doamna Hartnell cu răceală. Afişa aerul uşor dispreţuitor, îngâmfarea civilizată a celui care nu înţelege situaţia, dar rigiditatea ostilă a întregului ei corp era exagerată, îşi ţinea mâinile atât de încleştate, încât se vedea cum tremură. Mai* purta încă ciorapii medicinali.

— Cu plăcere, spuse Wylie. Doctore Hartnell, ieri ai dat o declaraţie domnului Cavell aici de faţa...

— Cavell? Hartnell se mai holbă o dată la mine. Acesta nu e Cavell.

— Nu-mi mai plăcea cum arăt, am zis eu. Te supăra? Acum vorbeşte inspectorul Wylie, Hartnell.

— ... În sensul, continua Wylie, ca acum două seri ai făcut o mică plimbare ca să te întâlneşti cu domnul Tuffnell. Am făcut cercetări minuţioase şi am luat legătura cu oameni care ar fi putut să te vadă în direcţia de care vorbeai, la oră despre care vorbeai. Nici unul dintre aceştia nu te-a văzut. Acesta e punctul unu.

Era chiar un punct foarte bun, chiar dacă era pură ficţiune: cercetarea fusese, într-adevăr, făcută, dar nu s-a găsit nici un singur martor care să confirme sau să infirme povestea lui Hartnell, adică exact ce anticipasem şi noi.

— Punctul doi, continua Wylie. S-a găsit noroi sub aripa din faţa a scuterului dumitale, un fel de noroi ce pare a fi identic cu argila roşie care prin părţile astea se găseşte numai lângă Mordon. Bănuim că ai fost acolo la începutul serii, în recunoaştere. Scuterul este în momentul de faţa dus la laboratorul poliţiei pentru teste. Punctul numărul...

— Scuterul meu! Hartnell arata de parcă i-ar fi căzut cerul în cap. Mordon. Jur pe...

— Numărul trei. Mai târziu în seara aceea, ai plecat cu scuterul, împreuna cu soţia dumitale, într-un loc de lângă casa lui Chessingham. Aproape te-ai dat de gol faţa de domnul Cavell – ai afirmat că presupusul poliţist care te-a văzut pe scuter poate să întărească depoziţia dumitale despre excursia la Alfringham şi apoi ţi-ai amintit, cam tardiv, că dacă te-ar fi văzut, ar fi văzut-o şi pe soţia dumitale pe locul din spate. Am găsit urmele roţilor scuterului dumitale printre boschete, la nici douăzeci de metri depărtare de locul unde a fost abandonat Bedfordul. Ai fost nechibzuit, doctore, foarte nechibzuit. Observ că nu negi.

Nici n-ar fi putut să nege – găsiserăm urmele cu vreo douăzeci de minute mai înainte.

— Punctele patru şi cinci. Ciocanul folosit pentru a ameţi câinele de pază şi cleştele folosit pentru a tăia gardul de sârmă de la Mordon: ambele au fost găsite în şopronul dumitale de unelte. Tot de către domnul Cavell.

— Băgăreţ nenorocit şi hoţ...

Faţa i se contractă, şubreda stăpânire de sine pe care o avusese ceda şi se arunca asupra mea cu pumnii strânşi. Nu făcu nici un metru, pentru că Hardanger şi Wylie îl flancară cu trupurile lor masive şi-l ţintuiră locului fără scăpare. Hartnell se lupta cu disperare, deşi furia creştea în el, dezlănţuită.

— Te-am primit în casa mea, porcule, porc ordinar! Ne-am întreţinut cu soţia ta. Am... Vocea i se înmuie şi când vorbi iar, era parcă vocea altcuiva. Ciocanul folosit pentru a ameţi câinele? Cleştele? Aici? în casa mea? Era atât de uluit de parcă l-ar fi auzit pe defunctul senator McCarthy declarându-se un comunist convins. Nu se poate să se fi găsit aici. Despre ce e vorba, Jane? Se întoarse spre soţia sa şi chipul lui trăda disperarea.

— E vorba de crimă, rosti Wylie fără intonaţie. Nu mă aşteptam să colaboraţi, Hartnell. Veniţi cu mine, amândoi.

— E o greşeala îngrozitoare... Nu... nu pot să înţeleg. O greşeala îngrozitoare. Hartnell ne privi cu ochii înnebuniţi. Pot să explic totul, sunt sigur că pot să explic. Dacă trebuie să luaţi pe cineva, luaţi-mă pe mine. Dar n-o implicaţi pe soţia mea. vă rog.

— De ce nu? am întrebat. Tu n-ai ezitat s-o implici în chestiunea asta acum două seri.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse el obosit.

— La fel aţi spune şi dumneavoastră, doamna Hartnell? am întrebat. Potrivit declaraţiei doctorului dumneavoastră, care v-a consultat cu mai puţin de trei săptămâni în urmă, vă bucuraţi de o sănătate excelentă.

— La ce vă referiţi? întreba ea. Era mai stăpână pe ea însăşi decât soţul ei. Unde vreţi să ajungeţi?

— La faptul că ieri aţi fost la o farmacie din Alfringham şi v-aţi cumpărat o pereche de ciorapi medicinali. Grozama de pe lângă Mordon e o plantă destul de afurisită, doamna Hartnell, şi era foarte întuneric când aţi fugit după ce i-aţi deturnat pe soldaţi din rondul lor. Nu-i aşa că v-aţi zgâriat rău

de tot? Nu-i aşa că a trebuit să vă acoperiţi zgârieturile alea? Poliţiştii sunt din fire bănuitori, mai cu seamă când este vorba de o crimă.

— Dar e ridicol ce spuneţi. Vorbea pe un ton egal, mecanic. Cum îndrăzniţi să insinuaţi...

— Doamnă, ne faceţi să pierdem vremea! vorbi Hardanger pentru prima oară, tăios şi autoritar. afară avem o poliţista. mă obligaţi s-o chem? (Tăcere.) Bun, atunci plecăm la secţia de poliţie.

— Aş putea mai întâi să schimb câteva vorbe cu doctorul Hartnell? am întrebat. Între patru ochi.

Hardanger şi Wylie schimbară o privire între ei. Aveam deja acordul lor, dar mai trebuiau să mi-l dea o dată ca totul să fie în regulă pentru ei, în caz că era nevoie de tribunal.

— Pentru ce? întreba Hardanger.

— Doctorul Hartnell şi cu mine suntem cunoştinţe vechi, am spus. Eram în termeni amicali. Timpul e exasperant de scurt. Poate că vrea să discute cu mine.

— Să discut cu tine? E greu să fii şi batjocoritor şi înfuriat în acelaşi timp, dar Hartnell reuşi această performanţa. Strigă: Niciodată!

— Timpul este scurt, într-adevăr, mă susţinu Hardanger sumbru. Zece minute, Cavell. Dădu din cap spre doamna Hartnell. Ea ezită, îşi privi soţul, apoi ieşi, urmată de Hardanger şi Wylie. Hartnell dădu să plece, dar am făcut un salt înainte şi i-am barat drumul.

— Lasă-mă să trec, spuse pe un ton coborât şi neplăcut. N-am nimic de discutat cu oameni de teapa ta.

Făcu o scurtă descriere a celor de teapa mea, dar văzând că nu am de gând sa mă dau la o parte, îşi arcui braţul, cu pumnul strâns, într-un gest stângaci, însa n-ar fi avut nici o şansa cu mine. I-am arătat pistolul şi a renunţat.

— Casa ta are o pivniţa? l-am întrebat.

— O pivniţa. Da, avem... Vocea i se frânse şi mă privi iar plin de ură. Dacă îţi imaginezi că o să mă iei...

Am imitat mişcarea lui dinainte şi când ridică braţul să se apere, l-am atins uşor cu ţeava pistolului, doar atât cât să-i tai cheful de luptă, i-am răsucit braţul stâng la spate şi l-am dus în cealaltă parte a casei, unde câteva trepte duceau la pivniţa. Am închis uşa şi l-am împins fără menajamente spre o bancă de lemn negeluită. Stătu puţin, frecându-şi capul, apoi mă privi.

— Asta e o înscenare murdară, spuse răguşit. Hardanger şi Wylie ştiau ce ai de gând.

— Hardanger şi Wylie n-au libertatea mea de mişcare, am spus cu răceală. Sunt încorsetaţi de regulamentele referitoare la interogarea suspecţilor. Sunt încorsetaţi de gândul la cariera şi pensia lor. Eu nu am astfel de gânduri. Sunt o persoană particulară.

— Şi crezi că o să scapi? întreba sceptic. Chiar crezi că n-o să vorbesc despre ce mi-ai făcut?

— În clipa în care termin cu tine, i-am răspuns pe un ton impersonal, mă îndoiesc că vei mai putea vorbi. Voi afla întreg adevărul într-un sfert de ora – şi nu voi lăsa nici o urmă. Sunt un torţionar, Hartnell, un grup de belgieni care au colaborat cu naziştii mi-au ţinut un curs de pregătire de trei săptămâni. Eu am fost subiectul. Bagă-ţi în cap că nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de suferinţele tale.

Mă privi. Încerca să nu mă creadă, dar nu era sigur. Hartnell era o esenţa moale.

— Hai să încercam varianta uşoara pentru început, am spus. Hai să încercam să ne amintim că se afla în libertate un nebun cu Virusul Diavolului asupra lui, ameninţând că va şterge de pe faţa pământului Dumnezeu ştie cât din teritoriul Angliei dacă nu se îndeplinesc condiţiile puse de el – şi prima demonstraţie va avea loc în decurs de o oră.

— Nu înţeleg despre ce e vorba, spuse cu o voce spartă.

L-am pus la curent cu ce îmi spusese Hardanger, apoi am continuat:

— Dacă acest dement distruge oricare zonă a ţarii,

naţiunea va cere răzbunare. Va cere un ţap ispăşitor şi presiunea opiniei publice va fi atât de mare, încât i se va oferi un ţap ispăşitor. Doar că nu eşti atât de prost să nu-ţi dai seama. Nu eşti atât de prost să nu ţi-o poţi imagina pe soţia ta, Jane, cu laţul de gât şi călăul pregătit să deschidă trapa. Să-ţi imaginezi cum cade şi se zbate, cum i se rup vertebrele, cum dă din picioare în ultimele ei clipe, ţi-o poţi imagina pe soţia ta astfel, Hartnell? îţi dai seama ce-i pregăteşti? Va muri. Iar moartea prin spânzurătoare e o moarte teribilă – şi această pedeapsă este în vigoare pentru cei vinovaţi de complicitate la crimă.

Se uita în sus la mine, cu ochii împăienjeniţi de o ura neputincioasă, în lumina obscură a pivniţei, chipul lui era pământiu şi pe frunte îi luceau broboane de sudoare.

Am continuat:

— Îţi dai seama că poţi să retractezi orice declaraţie mi-ai face mie aici. Fără martori, declaraţia e lipsită de valoare. M-am oprit şi am spus pe un ton scăzut: Eşti băgat până-n gât în chestia asta, nu?

Aprobă cu capul. Se uita în pământ.

— Cine e ucigaşul? Cine e în spatele acestei poveşti?

— Nu ştiu. Pe sufletul meu că nu ştiu. Mi-a dat cineva telefon şi mi-a oferit bani ca să provoc această diversiune. Jane şi cu mine. M-am gândit că e nebun şi că e ceva necurat în afacerea asta şi am refuzat. A doua zi de dimineaţa am primit prin poşta două sute de lire, însoţite de un bilet în care spunea că voi mai primi trei sute dacă facem ce mi s-a cerut. Au trecut... au trecut două săptămâni şi mi-a dat iar telefon.

— Vocea... i-ai recunoaşte vocea?

— Era joasă şi înăbuşită. Nu am idee cine era. Cred că acoperea receptorul cu ceva.

— Ce a spus?

— Ce scrisese şi în bilet. că aveam să mai primesc trei sute de lire dacă făceam ce-mi cerea.

— Şi?

— Am spus da. Se uită încă în pământ. Am... cheltuit deja o parte din bani.

— Ai primit şi restul de trei sute?

— Nu încă.

— cât ai cheltuit din cele două sute pe care le-ai primit?

— Cam patruzeci.

— Arată-mi restul.

— Nu e aici. Nu e în casă. Am ieşit noaptea trecută după ce ai fost la mine şi am îngropat restul de bani în pădure.

— Ce fel de bancnote erau?

— Bancnote de cinci lire, emise de Banca Angliei.

— Deci aşa. Foarte interesant, doctore.

M-am apropiat de bancă pe care şedea, am vârât mana în părul lui, i-am dat cu violenţa capul pe spate, i-am băgat ţeava pistolului în plex şi, în timp ce gâfâia de durere, am ridicat ţeava şi i-am introdus-o între dinţi. Am stat aşa câteva secunde bune, nemişcat, iar el m-a privit cu ochii înnebuniţi de teamă. Mi-era cam greaţa.

— Ţi-am dat o singură şansa, Hartnell, am spus coborând vocea. Ai epuizat-o. Acum urmează tratamentul. Mincinos nenorocit ce eşti. Vrei să mă faci să cred o istorie trăsnită ca asta? Crezi tu ca inteligenţa aceea strălucită care a conceput aşa ceva ţi-ar fi dat telefon cerându-ţi să creezi o diversiune ştiind foarte bine că era cât se poate de probabil că te vei duce imediat la poliţie, că vei alarma şi unităţile de poliţie şi de armata de la institut şi să-i dai planurile peste cap? Ştiind că nu exista telefon automat în regiune, crezi tu ca omul ăsta ţi-ar fi vorbit despre aşa ceva riscând ca vreo operatoare care nu avea de lucru să asculte fiecare cuvinte! pe care-l rostea? Eşti atât de naiv să-ţi imaginezi că sunt eu atât de naiv să te cred? Crezi tu ca omul ăsta, un geniu al organizării, ar lăsa totul, tot succesul planurilor sale, pe seama unui factor aleatoriu cum e pofta ta de căpătuiala? Crezi tu că ar plăti în bancnote de cinci lire care nu numai că pot fi descoperite, dar pot purta, dacă nu amprentele lui, măcar pe cele ale

casierului care i le-a eliberat? Vrei să cred că ar oferi cinci sute de lire pentru o afacere pentru care putea să recurgă la serviciile unor specialişti din Londra – la a zecea parte din sumă? Şi, ca să închei, îţi imaginezi că o să cred basmul ăsta al tău că ai îngropat banii în pădure în toiul nopţii – zicând apoi, dacă vine poliţia, că nu-i mai poţi localiza (M-am retras, cu pistol cu tot.) Sau mergem să-i căutăm acum, pe loc?

— O, Doamne, e inutil. Era complet zdrobit, spusa lui – un geamăt. Sunt terminat, Cavell, terminat. Am tot împrumutat de peste tot şi acum am peste două mii de lire datorie.

— Lasă siropul, spusei cu asprime. Nu mă interesează.

— Tuffnell – cămătarul – mă presa rău, continuă el monoton. Evită să privească. Sunt secretarul popotei la Mordon. Am deturnat peste şase sute de lire. Cineva, Dumnezeu ştie cine, sau cum, a aflat şi mi-a trimis un bileţel în care anunţa că, dacă nu colaborez, va dezvălui totul poliţiei. Am acceptat.

Am pus pistolul la loc. Adevărul nu sună deloc aşa cum îşi imaginează unii naivi, precum clopoţelul de argint, dar ştiam că Hartnell era prea înfrânt ca să mai mintă. Am întrebat:

— Nu ai nici un indiciu despre identitatea celui care ţi-a trimis bileţelul?

— Nu. Şi jur că nu ştiu nimic de ciocan, sau cleşte, sau despre noroiul de pe scuterul meu.

Mă durea atât de rău piciorul, încât îmi puseseră la dispoziţie o maşina a poliţiei şi un şofer, dar chiar şi aşa nu am gustat călătoria până la casa doctorului MacDonald. Termenul se apropia şi nu vedeam în jurul meu decât un zid. Toate ziarele de seara urmau să publice articole chibzuit formulate despre arestarea a doi cercetători de la Mordon sub acuzaţia de crimă şi despre faptul că soluţionarea finală a furtului Virusului Diavolului era o chestiune de ore şi, în speranţa că puteam adormi bănuielile adevăraţilor ucigaşi, asta nu ne era de prea mare ajutor în rezolvarea cazului. Orbecăiam în ceaţa. Şi nici o pistă, absolut nici una.

Hardanger urma să deschidă o investigaţie intensă la Mordon pentru a afla cine putea avea acces la conturile popotei: se vor găsi, mi-am zis cu amărăciune, doar vreo câteva sute de oameni.

când am ajuns la casa doctorului MacDonald, uşa mi-a fost deschisă de menajeră. Era trecută de treizeci de ani, foarte chipeşa, şi mi s-a recomandat drept doamnă Turpin. Era furioasă foc, ca o servitoare credincioasă incapabilă să apere avutul stăpânului de rapt şi agresiune. când i-am arătat falsele mele documente şi i-am cerut permisiunea să intru în casă, mi-a răspuns cu năduf că încă un intrus nu mai conta.

Casa era plină de poliţişti în civil. M-am prezentat şefului echipei, un sergent detectiv pe numele de Carlisle.

— Ai găsit ceva interesant, sergent?

— Greu de spus. Suntem aici de peste o oră, am luat-o de sus şi n-am găsit nimic, ceea ce îmi întăreşte bănuielile. Doctorul MacDonald pare să trăiască pe picior mare. Iar unul din oamenii mei, Campbell, care se dă în vânt după toate prostiile astea de artă, zice că o groază dintre picturile, ceramică şi toate celelalte boarfe din casa valorează o sumă bunicică. Şi ar trebui să vedeţi şi camera obscură din pod: are acolo aparatura fotografică în valoare de cel puţin o mie de lire, pun capul jos.

— O cameră obscură? sună interesant. N-am ştiut că doctorul MacDonald se ocupa de fotografie.

— Pe onoarea mea, ba da. E unul dintre cei mai buni fotografi amatori din ţara. E preşedintele nostru, al fotografilor din Alfringham.

În biroul lui e un dulăpior plin ochi de premii. Dar vă asigur că nu face nici un secret din asta, domnule.

L-am lăsat să caute mai departe cu oamenii lui – dacă nu găseau ei nimic, nu găseam nici eu – şi am urcat în camera obscură. Carlisle nu exagerase deloc, doctorul MacDonald era la fel de bine dotat cu aparatura fotografică cum era şi în celelalte domenii ale vieţii materiale. N-am stat prea mult pe

acolo, nu vedeam ce rol puteau juca aparatele de fotografiat în toată povestea. Mi-am notat în minte să chem de la Londra un expert fotograf al poliţiei să verifice aparatura pentru cazul meu ar exista o şansa într-o mie să dea peste ceva, apoi am coborât să discut cu doamna Turpin.

— Îmi pare sincer rău pentru toată tevatura asta, doamna Turpin, i-am spus pe un ton amabil. Chestie de rutină, ştiţi şi dumneavoastră, trebuie să fie o plăcere să vă ocupaţi de o asemenea mândreţe de casă.

— Dacă aveţi să-mi puneţi vreo întrebare, daţi-i drumul, se răsti ea la mine, şi nu mă luaţi aşa, pe departe.

Remarca ei nu prea lasă loc de fineţuri. Spusei:

— De caţi ani lucraţi la doctorul MacDonald?

— De patru ani. De când am venit. E un domn în toată puterea cuvântului. De ce mă întrebaţi?

— Are multe obiecte de valoare prin casă. Am înşirat cam o duzină dintre ele, de la covoarele superbe, până la tablouri. Pe astea de când le are?

— Nu sunt obligată să răspund la nici o întrebare, domnule inspector.

Hotărât lucru, era cooperanta foc.

— Aşa e, am adeverit eu. Nu sunteţi obligată. Mai ales dacă vreţi să-i faceţi necazuri stăpânului.

Mă fulgeră cu privirea, şovăi, apoi îmi răspunse la întrebări. Cel puţin jumătate din lucruri, doctorul MacDonald le adusese cu patru ani în urmă. De atunci încoace, continuase să facă noi achiziţii la intervale destul de regulate. Doamna Turpin era una din acele femei înzestrate cu o formidabilă memorie fotografică pentru toate fleacurile nesemnificative ale vieţii, astfel că a fost în stare să mă pună la curent cu date, ora şi condiţiile meteorologice întâmplătoare în momentul când a fost adus fiecare articol în parte. Ştiam că mi-aş irosi timpul numai încercând să-i confirm declaraţiile. Dacă doamna Turpin spunea că asta şi asta avusese loc în acel moment anume, apoi aşa şi era şi nu

mai era nimic de adăugat.

Asta bineînţeles că a folosit la scoaterea lui MacDonald de sub orice bănuială. Nu era vorba de nici un fel de influx de bogăţie în ultimele săptămâni sau luni, doctorul era obişnuit să facă achiziţii pe scară largă de un anumit număr de ani încoace. De unde avea mijloacele necesare pentru aceasta abundenţa nu puteam ghici, dar acum aproape că nu mai conta. După cum spusese el însuşi, fiind un becher fără rubedenii, îşi putea permite orice lux.

M-am înapoiat şi l-am zărit pe Carlisle venind către mine cu un braţ de dosare voluminoase.

— Acum ne ocupăm cu verificarea minuţioasa a biroului doctorului MacDonald, domnule. Întocmim liste, desigur, dar m-am gândit că astea ar putea să vă intereseze. Pare să fie un soi de corespondenţa oficială.

Mă interesau, într-adevăr, dar nu la modul pe care îl anticipasem. Cu cât aflam mai multe despre MacDonald, cu atât părea să fie mai nevinovat. Dosarele conţineau copii la indigo ale scrisorilor sale şi ale răspunsurilor primite de la colegi cercetători şi diverse organizaţii ştiinţifice din întreaga Europă, mai cu seamă de la Organizaţia Mondială a Sănătăţii. Scrisorile alea dovedeau, fără îndoiala, ca MacDonald era un chimist şi microbiolog deosebit de talentat şi de apreciat, unul din cei mai buni în domeniul său. Cam jumătate din scrisorile lui erau adresate unor filiale ale O.M.S., în special din Paris, Stockholm, Bonn şi Roma. Nu era nimic sinistru sau antipatriotic în asta, erau doar materiale obişnuite şi frecvenţa contrasemnătura a doctorului Baxter pe copii era o garanţie în acest sens. Pe lângă asta, de şi trecea drept un secret, toţi cercetătorii de la Mordon ştiau ca întreaga lor corespondenţa era supusă unei permanente cenzuri. Mi-am aruncat iar ochii peste dosare şi le-am pus deoparte când a sunat telefonul.

Era Hardanger şi, după voce, era supărat foc. Ceea ce avea să-mi spună m-a supărat şi pe mine. Un apel primit din

Alfringham avertizase că, dacă poliţia nu suspenda toate investigaţiile pentru următoarele douăzeci şi patru de ore, lui Pierre Cavell, care, după cum se ştie i se va întâmpla ceva foarte neplăcut. Dovada că interlocutorul ştia unde se afla Cavell va fi prezentată în curând, în caz că ancheta poliţiei nu era suspendată până la ora şase seara.

Nu prima parte a comunicării m-a supărat. Am spus:

— Păi, ne aşteptam la ceva de felul ăsta. Cu toate ameninţările pe care le-am semănat azi dis-de-dimineaţă, trebuie să se fi gândit că fac progrese prea mari pentru liniştea lor.

— Te amăgeşti, prietene, spuse Hardanger cu glasul acela gângăit al lui. Eşti doar un pion. Telefonul nu s-a dat la poliţie, ci la soţia ta, la Waggoner' s Rest şi i s-a spus că dacă Generalul – tipul i-a dat numele întreg, rangul şi adresa – nu suna stingerea, atunci ea, Mary, va primi o pereche de urechi cu poşta de dimineaţa. Tipul a spus că e sigur că, deşi e măritată de două luni, ar ţi totuşi capabilă să recunoască urechile soţului ei la prima vedere.

Am simţit că mi se ridică părul măciucă, dar asta n-avea nici o legătură cu senzaţia închipuita că mi s-ar tăia urechile. Am spus alegându-mi cuvintele:

— Sunt trei lucruri, Hardanger. Numărul celor ce ştiu pe acolo că suntem căsătoriţi numai de două luni e destul de mic. Numărul celor care ştiu că Mary este fiica Generalului trebuie să fie şi mai mic. Dar numărul acelora care cunosc adevărata identitate a Generalului, în afară de tine şi de mine, se poate socoti pe degetele unei singure mâini. Cum Dumnezeu poate un criminal din ţara asta să ştie adevărata identitate a Generalului?

— Spune-mi tu, spuse Hardanger apăsat. E factorul cel mai afurisit din toată povestea asta. Omul ăsta ştie nu numai cine e Generalul, ci şi ca Mary este singurul lui copil şi ca o adora, că e singura persoană din lume care ar putea face presiuni asupra lui. Şi ea ar face aceste presiuni, cu siguranţa:

idealurile abstracte ale justiţiei nu fac nici cât o ceapă degerată în ochii femeilor, atunci când viaţa bărbaţilor lor e în pericol. Toată treaba asta pute, Cavell.

— Până în tăriile cerului, l-am aprobat cu vocea scăzută. A trădare – şi încă în cercurile cele mai înalte.

— Nu cred că e bine să discutăm despre asta la telefon, spuse Hardanger repede.

— Nu. Ai încercat să depistezi locul apelului?

— Încă nu. Dar aş putea să-mi pierd timpul şi cu asta, ca şi cu celelalte.

După ce a închis, am rămas ţintuit lângă telefonul mut. Generalul fusese numit personal de primul ministru şi de ministru de Interne. Identitatea sa era cunoscută şi de şefii serviciilor de spionaj şi contraspionaj – era firesc. Un comandant adjunct, Hardanger însuşi, i comandantul şi şeful pazei de Mordon – şi cu asta se încheia lista celor care ştiau cine este Generalul. Era un gând urât. Mă întrebam, în treacăt, cum îşi va petrece generalul Cliveden ceasurile ce urmau I – nu aveam nevoie de nici un talent telepatic să ghicesc unde se va fi dus Hardanger de îndată ce a închis telefonul. Dintre toţi suspecţii noştri, numai Cliveden cunoştea identitatea Generalului. Poate că ar fi trebuit să-i acord mai multă atenţie generalului Cliveden.

O umbra întuneca intrarea din hol. când m-am uitat, am zărit trei siluete îmbrăcate în kaki în capul scărilor de afară. Bărbatul din mijloc, un sergent, ţinea ridicată mâna să sune, dar o lăsă jos când mă văzu.

— Caut un inspector Gibson, spuse el. E aici?

— Gibson?.Mi-am amintit brusc că eu sunt acela. Eu sunt inspectorul Gibsin, sergent.

— Am aici ceva pentru dumneavoastră, domnule. Îmi indică dosarul de sub braţ. Dar am primit ordin să-mi arătaţi mai întâi actele dumneavoastră.

I le-am arătat şi mi-a înmânat dosarul.

— Am ordin să nu scap din ochi acest dosar, domnule.

Superintendentul Hardanger spune că provine din birourile cu dosare secrete ale domnului Gladon şi înţeleg că e strict secret.

— Desigur. Urmat de sergentul flancat de doi soldaţi robuşti, m-am dus în living, ignorând privirea revoltată a doamnei Turpin care apăruse cu întârziere la locul faptei. Am rugat-o să iasă şi m-a ascultat, încruntându-se însa cumplit la mine.

Am rupt sigiliul şi am deschis dosarul. Conţinea un sigiliu de rezervă pe care să-l aplic după ce parcurgeam dosarul, precum şi un exemplar din dosarul personal al doctorului MacDonald. Sigur că văzusem dosarul, atunci când preluasem postul de şef al securităţii de la Easton Derry, dat dispărut, dar nu-i acordasem o atenţie deosebită. Nu avusesem un motiv special pentru asta. Acum îl aveam.

Erau şapte coli. Le-am parcurs de trei ori. N-am omis nimic la prima lectura şi, dacă era cu putinţa, am omis şi mai puţin la celelalte doua lecturi. Căutam cea mai neînsemnata notă discordantă care să mă pună pe o urmă cât de mică; nu urmăream să-i fac concurenţa senatorului McCarthy vânând vrăjitoare comuniste, dar nu am dat peste absolut nimic de folos. Sigură ciudăţenie, după cum subliniase şi Hardanger, erau informaţiile extrem de reduse despre cariera militară al lui MacDonald, iar Easton Derry, care alcătuise într-adevăr raportul, trebuie să fi avut acces la informaţii. Nimic însa, cu excepţia unei note în josul unei pagini cum că MacDonald, care intrase în Armată

Teritoriala ca soldat de rând, în 1938, îşi încheiase cariera militară în Italia, cu gradul locotenent-colonel într-o divizie de tancuri, în 1945. Pagina următoare începea cu o referire la numirea sa în calitate de chimist guvernamental în nord-estul Angliei, la începutul anului 1946. Poate că asta era modul în care Easton Derry alcătuise dosarul, sau poate nu.

Cu lama briceagului şi fără să dau atenţie privirii scandalizate a sergentului, am desfăcut colţul întărit din

partea de sus din stânga, care ţinea colile la un loc. Sub acesta se afla o capsă subţire din sârmă, ca toate capsele care se vând în comerţ. Am desfăcut capsele în unghi drept la capete, am extras colile şi le-am examinat pe fiecare în parte. Nici una din coli nu avea decât o singură pereche de găuri – cea originală – făcută de capsator. Dacă cineva desfăcuse capsa ca să înlocuiască vreo coală, o făcuse cu maximă grijă. Din câte se părea, însa, dosarul era intact.

Mi-am dat seama că sergentul detectiv Carlisle, în civil, stătea alături de mine, cu o stivă de hârtii şi mape. Mi-a spus:

— Astea s-ar putea să vă intereseze, domnule. Nu ştiu.

— O clipă doar.

Am prins la loc foile, le-am pus înapoi în mapa, am sigilat-o la loc şi i-am înapoiat-o sergentului, care pleca împreuna cu cei doi însoţitori ai săi. I-am spus lui Carlisle:

— Ce sunt astea?

— Fotografii, domnule.

— Fotografii? Ce te face să crezi că m-ar putea interesa nişte fotografii, sergent?

— Faptul că se aflau într-o cutie închisa de oţel, domnule. Şi cutia era în sertarul de jos – închis şi el – al unui birou. Şi mai e şi un teanc de scrisori – cred că e vorba de corespondenţa personală – găsit în acelaşi loc.

— A cedat greu cutia de oţel?

— N-a rezistat la bomfaierul pe care l-am folosit, domnule. Am cam terminat, domnule inspector. Totul a fost inventariat. Dacă îmi permiteţi, părerea mea e că nu veţi găsi nimic interesant în inventar.

— Aţi percheziţionat toată casa? Are subsol?

— O pivniţa de cărbuni într-un hal de murdărie cum n-aţi mai văzut, spuse Carlisle zâmbind. Din ce am constatat despre gusturile personale ale doctorului MacDonald, n-ar ţine cărbunii în pivniţa dar ar găsi un loc mai curat şi mai luxos pentru ei.

Mă lasă în compania descoperirilor sale. Erau şapte

albume. Trei dintre ele erau în genul albumelor de familie cu inocentele instantanee pe care le găseşti într-un milion de case englezeşti. Majoritatea fotografiilor erau gălbui, decolorate, făcute de pe vremea tinereţii lui MacDonald, prin anii douăzeci, treizeci. Al patrulea album, de dată mai recentă, era un cadou de la colegii de la O.M.S., ca o recunoaştere a serviciilor remarcabile ale doctorului de-a lungul anilor – conform unei dedicaţii frumos împodobite, lipită pe faţa interioară a coperţii. Conţinea peste cincizeci de fotografii ale lui MacDonald şi ale colegilor săi, făcute în cel puţin zece metropole europene. Majoritatea pozelor fuseseră făcute în Franţa, Scandinavia şi Italia, dar erau şi din late câteva ţari. Erau aranjate cronologic, fiecare poză fiind însoţita de o legendă care indica data şi locul unde fusese făcută; ultima era din Helsinki, făcută cu mai puţin de şase luni în urmă.

Fotografiile din album nu mă interesau: ceea ce mă interesa cu adevărat era o fotografie care lipsea. Judecând după locul pe care-l ocupase în album, aproape sigur fusese făcută cam cu un an şi jumătate înainte. Legenda care o însoţea fusese ştearsa aproape complet cu linii haşurate trasate cu aceeaşi cerneală albă cu care fuseseră scrise toate legendele. Am aprins lumina şi am privit ştersătura cu atenţie. Nu era nici o îndoiala că numele locului începea cu litera T. După asta era greu de spus ce urmase. Litera următoare putea să fie O sau D. Eram sigur că trebuia să fie O, nu exista nici un oraş european al cărui nume să înceapă cu TD. Restul cuvântului era total indescifrabil. TO... să fi fost şase litere, poate şapte. Dar nici una din litere nu cobora sub linie, deci nu conţinea vreun p, sau g, j şi aşa mai departe.

Ce oraşe cunoşteam eu în Europa care să înceapă cu TO şi să aibă vreo şase, şapte litere? Mi-am dat seama că nu prea multe, cel puţin nu din cele mari, căci O.M.S. nu organiza reuniuni în sătucuri. *Torquay* – nu, avea litere sub linie. *Totnes* – prea mic. În Europa? *Tornio* în Suedia, *Tondor* în

Danemarca, ambele localităţi destul de mici. *Toledo* – nu putea fi socotit un sat, dar MacDonald nu fusese niciodată în Spania. Cele mai probabile erau deci fie *Tournai* în Belgia, fie *Toulon* în Franţa. *Tournai*? *Toulon*? Am reflectat puţin la aceste nume. Am luat teancul de scrisori.

Cred că erau vreo treizeci, patruzeci de scrisori în teanc, cu un parfum abia perceptibil, legate, frapant, cu o panglică albastră, asta era ultimul lucru pe care mă aşteptam să-l găsesc printre obiectele personale ale doctorului MacDonald. Şi-mi puneam la bătaie salariul pe o lună că era şi cel mai nefolositor. Păreau fie scrisori de dragoste şi nu eram prea încântat la ideea de a mă familiariza cu păcatele tinereţilor bunului doctor, dar în clipa aceea l-aş fi citi şi pe Homer în original dacă mi-ar fi fost de vreun folos. Am desfăcut panglica.

Peste exact cinci minute vorbeam la telefon cu Generalul.

— Vreau să stau de vorbă cu o oarecare doamna Yvette Peugot, care a lucrat la Institutul Pasteur din Paris în anii 1845 şi 1946. Nu săptămâna viitoare, nu mâine, ci acum. În după-amiaza aceasta. Puteţi aranja întrevederea, domnule?

— Pot aranja, orice, Cavell, spuse Generalul cu simplitate. Acum mai puţin de două ore, premierul ne-a pus la dispoziţie resursele tuturor serviciilor. E furios din calea afară. cât e de urgent?

— Domnule, poate fi o chestiune de viaţa şi de moarte. Asta trebuie să aflu. Femeia asta pare să fi fost în relaţii foarte intime cu MacDonald timp de vreo nouă luni, spre sfârşitul războiului. Este acea perioadă din viaţa lui despre care ne lipsesc informaţiile. Dacă mai e în viaţa şi poate fi găsită, ar putea să ne dea detalii despre perioada respectivă.

— Asta-i tot? Vocea îi suna plat, nu-şi ascundea dezamăgirea. Dar scrisorile în sine?

— Am citit numai vreo două până acum, domnule. Par absolut inofensive, chiar dacă nu mi-ar face plăcere să le citesc în tribunal, în caz că eu aş fi fost autorul lor.

— Cam puţin pentru un fir, Cavell.

— O presimţire, domnule. Mai mult de atât. E posibil să se fi sustras o pagină din dosarul personal al lui MacDonald. Datele de pe scrisori corespund cu pagina care lipseşte – dacă lipseşte. Şi dacă e aşa, vreau să descopăr de ce.

— Lipseşte? Vocea îi suna acum sparta. Cum e posibil să lipsească o pagină dintr-un dosar personal? Cine ar fi avut, sau a avut, acces la dosarele acelea?

— Easton, Gladon, eu, Cliveden şi Weybridge.

— Exact. Generalul Cliveden. (O pauză semnificativă). Ameninţarea aceasta recentă transmisă lui Mary, că i se va trimite capul tău pe tipsie: generalul Cliveden e singurul om de la Mordon care ştie cine sunt eu şi relaţia dintre tine, Mary şi eu. Unul din cei doi care au acces la dosarele personale. Nu crezi că ar trebui să te concentrezi asupra lui Cliveden?

— Cred că Hardanger ar trebui să se concentreze asupra lui Cliveden. Eu vreau s-o văd pe doamna Peugot.

— Foarte bine. Nu închide. După câteva minute, l-am auzit din nou. Du-te cu maşina la Mordon. Acolo e un elicopter care te va duce la aeroportul militar Stanton. Te urci într-un avion de vânătoare cu reacţie cu două locuri. Patruzeci de minute de la Stanton la Paris. Îţi convine?

— Splendid. Dar nu am paşaportul la mine, domnule.

— Nu vei avea nevoie de el. Dacă doamna Peugot mai trăieşte şi mai e la Paris, te va aştepta la aeroportul Orly. Garantez. Ne întâlnim când mă întorc – plec la Alfringham, în treizeci de minute.

M-am întors, cu teancul de scrisori în mână. Am zărit-o pe doamna Turpin lângă uşa deschisă – faţa îi era lipsită de expresie. Îşi mută ochii de la mine la pachetul de scrisori, apoi mă privi iar. După o clipă, se răsuci pe călcâie şi dispăru. M-am întrebat cât timp stătuse acolo, privind şi ascultând.

Generalul se ţinuse de cuvânt în tot ce-mi promisese. Elicopterul mă aştepta la Mordon. Avionul a făcut de la Stanton exact treizeci şi cinci de minute pentru a ajunge la

aeroportul Orly, într-o viteză care mi-a ridicat părul măciucă în cap. Iar doamna Peugot, însoţita de un inspector de poliţie din Paris, mă aştepta într-o încăpere retrasă. Cineva acţionase într-adevăr cu promptitudine.

Din câte am aflat, n-a fost prea greu să o localizeze pe doamna Peugot, acum Halle. Lucra şi acum în acelaşi loc unde lucrase în ultimele luni ale relaţiei cu MacDonald – la Institutul Pasteur – şi fusese imediat de acord să vină la aeroport, atunci când poliţia i-a explicat cât era de urgent. Era o femeie de vreo patruzeci de ani, brunetă, plinuţa, atrăgătoare, cu ochi zâmbitori. În acel moment era şovăielnica, nesigură şi puţin speriată, o reacţie naturală când poliţia începe să se intereseze de tine.

Ofiţerul francez de poliţie făcu prezentările. Am spus, fără a mai pierde timpul:

— V-am, fi foarte recunoscători dacă aţi putea să ne daţi nişte informaţii despre un cetăţean englez pe care l-aţi cunoscut pe la mijlocul anilor patruzeci – mai precis în '45 şi '46. Un doctor Alexander MacDonald.

— Doctor MacDonald? Alex? Râse. Ar fi furios să audă că e prezentat drept englez. Cel puţin, ar fi fost furios pe vremea aceea. când l-am cunoscut, era un scoţian sadea – cum îi ziceţi?

— Naţionalist?

— Sigur. Un scoţian naţionalist. Frecvent, îmi aduc aminte. Spunea tot timpul „jos guvernul duşman" – Anglia – şi „sus cu vechea alianţa franco-scoţiana". Dar ştiu bine că a luptat cu mult curaj pentru vechiul duşman în ultimul război, aşa că poate nu era chiar sută-n sută sincer. Se întrerupse şi mă privi cu o ciudată combinaţie de perspicacitate şi tema: Dar nu... nu e mort?

— Nu, *madame,* nu e mort.

— Dar are probleme? Probleme cu poliţia?

Era ageră şi inteligentă, prinsese dintr-o dată o inflexiune aproape imperceptibilă în vocea mea.

— Mi-e teamă că s-ar putea să fie aşa. Cum şi când l-aţi întâlnit prima oară, madame Halle?

— Cu două sau trei luni înainte de sfârşitul războiului în Europa. Colonelul MacDonald, acesta era rangul lui atunci, a fost trimis să cerceteze o fabrică de muniţii şi substanţe chimice de la St. Denis, care fusese condusă de nemţi ani în şir. Eu lucram la Departamentul de cercetări al fabricii – nu din propria mea voinţa, vă asigur. Nu ştiam atunci că MacDonald, colonelul, era el însuşi un chimist strălucit. Am avut iniţiativa de a-i explica diversele procese chimice şl liniile de producţie şi nu mi-am dat seama decât atunci când am terminat turul fabricii că ştia mult mai multe despre ea decât mine. (Zâmbi). Cred că bravul colonel mă plăcuse. Şi eu pe el.

Am dat din cap. Judecând după tonul incendiar al scrisorilor ei, era o afirmaţie foarte reţinuta.

— Am rămas câteva luni în zona Parisului, continuă ea. Nu cunosc exact ce îndatoriri avea, dar erau mai mult de natură tehnică. Petreceam împreuna fiecare clipă liberă pe care o aveam. Dădu din umeri. S-a întâmplat cu atât de mult timp în urmă, parcă ar fi fost într-o altă viaţa. S-a întors în Anglia pentru a fi demobilizat şi a revenit după o săptămână. Cred că în cele din urmă a fost angajat ca cercetător de către guvernul britanic.

— Aţi avut vreodată cunoştinţa, aţi auzit, sau aţi bănuit ceva dubios sau reprobabil despre colonelul MacDonald? am întrebat-o scurt.

— Niciodată. Dacă aş fi avut, nu m-aş fi împrietenit cu el.

Convingerea din vorbele ei, demnitatea atitudinii ei înlăturau posibilitatea de a nu o crede. Am avut brusc acea senzaţie de gol că poate Generalul avusese dreptate – dacă, reflectam cu amărăciune, timpul meu putea fi numit preţios – umblând după cai verzi pe pereţi. Cavell se întoarse acasă cu coada între picioare.

— Nimic? am insistat. Nici cel mai mic lucru la care vă puteţi gândi?

— Vreţi să mă insultaţi, poate? întreba ea moale.

— Îmi pare rău. Am schimbat tactica. Îmi permiteţi să vă întreb dacă l-aţi iubit?

— Bănuiesc că nu doctorul MacDonald v-a trimis la mine, spuse calm. Probabil că aţi aflat de mine din scrisorile pe care i le-am scris. Cunoaşteţi răspunsul la întrebare.

— El vă iubea?

— Ştiu că da. Cel puţin m-a rugat să mă căsătoresc cu el. De cel puţin zece ori. Asta ar trebui să vă spună ceva, nu?

— Dar nu v-aţi căsătorit, am răspuns. Aţi pierdut legătura cu el. Şi dacă eraţi îndrăgostiţi unul de celălalt şi vă ceruse în căsătorie, pot să vă întreb de ce l-aţi refuzat? Pentru că trebuie să-l fi refuzat.

— L-am refuzat pentru acelaşi motiv pentru care a încetat prietenia noastră. În parte, cred că, în ciuda declaraţiilor lui de dragoste, era un crai incurabil, dar mai ales pentru că existau între noi profunde divergenţe şi nu eram nici unul din noi destul de maturi sau de experimentaţi ca să ne conducem după raţiune şi nu după inima.

— Divergenţe? Pot să vă întreb în ce constau, madame Halle?

— Sunteţi perseverent, văd. Mai are vreo importanţa? (Oftă). Îmi imaginez că pentru dumneavoastră are. Altfel veţi continua până căpătaţi răspunsul. Nu e nici un secret şi de fapte cu totul lipsit de importanţa şi destul de stupid.

— Aş vrea totuşi să-mi spuneţi.

— Desigur. Franţa, după cum cred că vă amintiţi, se afla într-o situaţie politicos deosebit de confuză după război. Aveam partide ale căror vederi erau cât de poate de divergente, mergând de la extrema dreaptă până la extrema stângă cea mai radicală. Eu sunt o bună catolică şi făceam parte din partidul catolic de dreapta. Zâmbi critic. O aşa-numita conservatoare get-beget. Ei bine, doctorul MacDonald dezaproba cu atâta violenţa vederile mele politice, încât prietenia noastră a devenit în final imposibilă. Se mai

întâmpla. când eşti tânăr, politica e un lucru foarte important.

— Doctorul MacDonald nu împărtăşea convingerile dumneavoastră conservatoare?

— Conservatoare! Râse, realmente amuzată. Conservatoare, spuneţi! Nu ştiu dacă Alex era un adevărat naţionalist scoţian, dar pot să vă spun cu maximă certitudine un lucru: nu a existat în afara zidurilor Kremlinului un comunist mai fervent şi mai devotat. Era de-a dreptul formidabil!

Peste exact o oră şi zece minute, intrăm în holul hotelului Waggoner's Rest din Alfringham.

CAPITOLUL 10

Sunasem de la aeroportul Stanton şi atât Generalul, cât şi Superintendentul Hardanger mă aşteptau în foaierul hotelului. Deşi era seara devreme, Generalul avea în faţa lui pe masa rămăşiţele a ceea ce trebuia să fi fost o porţie incredibilă de whisky. Niciodată până atunci nu îl văzusem bând primul pahar înainte de ora nouă seara. Era palid la faţa. Chipul îi era tras şi încordat şi pentru prima dată începea să-şi arate vârsta, nu prin ceva anume, dar avea umerii uşor lăsaţi şi un aer nedefinit de oboseală. Era ceva patetic în atitudinea sa, patosul aceluia care şi-a ţinut toată viaţa spatele drept şi, brusc, şi-a dat seama că povara pe care o purta devenise prea grea.

Nici Hardanger nu arata mai bine.

I-am salutat pe amândoi, am comandat un whisky de la bătrânul proprietar care, din fericire, se afla prea departe ca să ne poată auzi şi am luat loc la masă, bucuros că pot, în sfârşit, să stau pe un scaun. Am întrebat:

— Unde e Mary?

— La Stella Chessingham şi la mama ei, răspunse Hardanger. Alte aripi frânte de reparat. Amicul tău posac de la bar tocmai s-a întors de la ele, a dus-o cu maşina acolo. Mary a ţinut să le ofere toată compasiunea şi încurajarea ei. Am fost de acord cu ea ca amândouă se simt probabil cumplit după arestarea tânărului Chessingham, deşi i-am atras atenţia că vizita asta nu e nici necesară, nici recomandabila. Asta s-a întâmplat înainte de sosirea Generalului. N-a vrut să mă asculte. Doar ştii cum e soţia ta, Cavell. Şi fiica dumneavoastră, domnule.

— Îşi pierde vremea, am comentat. În cazul de faţa, tânărul Chessingham e la fel de nevinovat ca în ziua când a

venit pe lume.

I-am spus asta mamei lui azi-dimineaţă la ora opt – a trebuit s-o fac, e bolnavă şi şocul putea s-o omoare, şi probabil că ea i-a spus fiicei ei de îndată ce a venit duba să-l ia pe Chessingham. N-au nevoie nici de compasiune, nici de consolare.

— Ce? Hardanger se aplecă mult în faţa, cu chipul întunecat d furia ce creştea în el; mâinile lui mari păreau că vor sparge paharul pe care îl strângeau. Ce dracu' spui tu, Cavell? Nevinovat? Fir-ar să fie, exista destule dovezi secundare...

— Singura dovadă împotriva lui e faptul că, într-un mod lesne de înţeles, a minţit în legătură cu permisul de conducere şi ca adevăratul ucigaş i-a trimis bani sub un nume fals. Ca să arunce bănuiala asupra lui. Ca să câştige timp. Numai ca să câştige timp. Nu ştiu de ce, dar pentru acest asasin e esenţial să câştigi timp. câştigă timp de fiecare dată când arunca bănuiala asupra altcuiva şi e atât de deştept, încât a reuşit să arunce practic bănuiala asupra tuturor: azi-dimineaţă, când m-a răpit, a vrut să câştige timp. Întrebarea care se pune este dacă ştia cu luni de zile înainte de crimă că e nevoie să câştige timp. De pildă, de ce banii au fost depuşi în contul lui Chessingham la începutul lui iulie? De ce să câştige timp?

— M-ai prostit, lua-te-ar naiba, spuse Hardanger aspru. Ai născocit toată povestea...

— Ţi-am relatat faptele aşa cum le ştiam. (Nu aveam chef să-l îmbunez de Hardanger.) Dacă ţi-aş fi spus că e nevinovat l-ai fi arestat? Ştii foarte bine că nu. Dar ai făcut-o şi astfel am câştigat *noi* timp, pentru că asasinul sau asasinii vor citi ziarele de seară şi vor fi convinşi că suntem pe o pistă greşita.

— Acum urmează să-mi spui că Hartnell şi soţia lui au fost şi ei obiectul unei înscenări, spuse el răguşit.

— În ceea ce priveşte ciocanul, cleştele şi noroiul de pe scuter, sigur că da. O ştii şi pe asta. În ceea ce priveşte restul,

Hartnell şi soţia lui sunt vinovaţi potrivit cu acuzaţiile. Dar nici un tribunal nu-i va condamna. Un bărbat e şantajat s-o pună pe nevastă-sa să strige şi să oprească un camion. Nici un caz penal în asta. El poate primi maxim doi ani pentru acuzaţia cu totul diferită de a fi deturnat bani – dacă armata se hotărăşte să se constituie parte civilă, ceea ce mă îndoiesc. Dar iarăşi – arestarea lui înseamnă timp în plus pentru noi: faptul că ucigaşul a plasat ciocanul şi cleştele la Hartnell acasă a fost doar o altă metodă de temporizare. Ei nu ştiu însa ca noi ne-am prins. Încă un punct în favoarea noastră.

Hardanger se întoarse către General:

— Ştiaţi că Pierre Cavell lucrează pe la spatele meu, domnule?

Generalul se încrunta:

— E cam dur spus, nu crezi, Superintendente? cât despre faptul că ştiam sau nu – fir-ar să fie, omule, dumneata m-ai convins să-l bag în afacerea asta. Foarte abil, zău aşa. Trebuie să recunosc că are un stil de lucru foarte neortodox, şi apropo de asta, Cavell – ai dezgropat ceva interesant despre MacDonald la Paris?

N-am răspuns pe loc. Era ceva neglijent, ciudat de indiferent în atitudinea lui, de parcă mintea i-ar fi stat la alte lucruri, mai importante. I-am răspuns în aceeaşi manieră:

— Depinde ce înţelegeţi prin interesant, domnule. Pot să vă spun cu certitudine numele unuia dintre cei care se afla în spatele acestui caz. Doctorul Alexander MacDonald. Fără îndoiala, a fost un agent comunist de prima mână în ultimii cincisprezece ani. Dacă nu mai mult.

Atât le-a trebuit. Nu m-aş fi gândit în viaţa mea ca o să-i văd vreodată pe cei doi făcând ochii mari cât cepele, dar aşa s-a întâmplat. Preţ de o clipită. Apoi se holbară unul la celălalt, după care din nou la mine. Mi-a fost de ajuns cam un minut ca să-i pun în temă. Hardanger spuse: „O, Doamne!" foarte încet şi plecă să cheme o maşina a poliţiei.

Generalul spuse:

— Ai văzut afară staţia radio mobila a poliţiei?

Am dat din cap ca o văzusem.

— Suntem în legătură permanentă cu guvernul şi cu Scotland Yard-ul. Se căuta într-un buzunar interior şi scoase două note scrise la maşina. Prima dintre astea a sosit cam cu două ore în urmă, a două acum zece minute.

Le-am parcurs la repezeală şi pentru prima oară în viaţa mi-am dat seama că expresia „a-ţi îngheţa sângele în vine" s-ar putea să aibă o bază fiziologică. mă simţeam inexplicabil de rece, îngheţat chiar, şi m-am bucurat când l-am văzut pe Hardanger întorcându-se la masă, după ce comandase maşina, cu încă trei pahare de whisky luate de la bar. Acum ştiam de ce şi Generalul şi Hardanger mi se păruseră bolnavi, aproape disperaţi, când venisem. Acum ştiam şi înţelegeam de ce excursia mea la Paris fusese pentru ei o chestiune relativ indiferenta.

Primul meu mesaj fusese trimis aproape simultan la Reuter şi la Asociated Press şi era foarte scurt. Stilul înflorit era inconfundabil. Spunea:

„Zidurile casei Antichristului mai sunt în picioare. Ordinele mele au fost ignorate. A voastră este vină. Am ataşat o ampulă cu viruşi la un dispozitiv exploziv deosebit de simplu care va fi detonat la ora 3,45 în această după-amiaza în Lower Hampton, Norfolk. Vântul bate din direcţia vest-sud-est. Dacă demolarea institutului Mordon nu va începe până la miezul acestei nopţi, voi fi obligat să detonez o altă ampula mâine. În inima City-ului, în Londra. Carnajul va fi nemaipomenit. Alegerea va aparţine."

— Lower Hampton e un sătuc cu vreo sută cincizeci de suflete, la şase kilometri de mare, spuse Generalul. Referirea care se face la direcţia vântului înseamnă că virusul va acoperi doar vreo şase kilometri de uscat şi apoi va fi purtat spre mare. Dacă vântul îşi păstrează direcţia. Mesajul a fost primit la ora 2,45 azi după-amiază. Maşinile de poliţie care se aflau cel mai aproape de zona au plecat în trombă şi toţi

sătenii, precum şi toţi cei care au putut fi găsiţi în zona dintre sat şi mare au fost evacuaţi în vest. Tăcu şi se uita în jos. Dar aceea e o regiune agricolă bogată. Sunt multe ferme şi puţine maşini. Mi-e teamă că nu au putut fi avertizaţi toţi în timp util. S-a procedat imediat şi la căutarea bombei în Lower Hampton, dar a fost mai rău decât să cauţi acul în carul cu fân. Exact la 3,45 un sergent şi doi poliţişti au auzit o mică explozie şi au văzut foc şi apoi fum ieşind din acoperişul unei case părăsite. Au alergat la maşina şi îţi poţi imagina ce viteza au prins.

Parcă aveam cenuşa în gură. Am îndepărtat o parte din ea dând peste cap, dintr-o singură înghiţitura, jumătate din conţinutul unui pahar mare de whisky.

Generalul continuă:

— La 4,20 un bombardier al RAF[7], un avion de recunoaştere şi fotografiere a decolat de la o bază din East Anglia şi a survolat marea. Pilotul a fost avertizat să nu zboare sub trei mii de metri altitudine, dar acolo sus e o seară senină şi cu aparatele pe care le are aviaţia noastră la ora actuală a reuşit să efectueze o recunoaştere amănunţită. A fotografiat toată zona – la trei mii de metri altitudine nu-ţi ia mult timp să fotografiezi câţiva kilometri pătraţi de teren; bombardierul a aterizat la o jumătate de ora de la decolare. Fotografiile au fost developate în câteva minute şi examinate de un specialist.

A doua hârtie indica rezultatele obţinute. Era chiar mai scurtă decât prima. Iată ce scria: „Deasupra unei zone în formă de până, cu vârful în satul numit Little Hampton şi având ca baza linia de coastă, lungă de patru kilometri, nu există forme de viaţa vizibile în jurul caselor, al clădirilor de pe ferme, nici pe câmp. Numărul vitelor moarte în câmp deschis – estimat a fi între trei şi patru sute. Trei turme de oi – de asemenea, aparent lipsite de viaţa. S-au identificat cel puţin şapte corpuri omeneşti moarte. Poziţia caracteristică

[7] R.A.F. – Royal Air Force, Forţele Aeriene Britanice (n. tr.)

atât oamenilor, cât şi vitelor, sugerează o moarte survenită în dureri însoţite de contorsionarea corpului. Urmează analiza detaliată."

Mi-am băut a doua jumătate de pahar dintr-o sorbitură. După gustul şi efectul pe care-l avea asupra mea, parcă aş fi băut sifon. Am spus:

— Ce intenţionează să facă guvernul?

— Nu ştiu, spuse Generalul cu o voce platâ. Nici ei nu ştiu. Vor lua o decizie până la ora zece seara; de fapt, acum o vor lua mai curând, auzind veştile aduse de tine. Se schimba complet situaţia. Noi credeam că e vorba de un nebun furios, indiferent cât ar fi el de strălucit; în loc de asta, se pare că avem de-a face cu un complot comunist, menit să distrugă cea mai puternică armă pe care a avut-o vreodată Anglia sau orice altă ţara. Poate că e începutul unui complot menit să distrugă chiar Anglia, nu ştiu, fir-ar să fie, acum mi-a venit ideea asta şi n-am avut timp să reflectez mai bine la ea. Poate că blocul comunist intenţionează să ajungă la o răfuială finală cu Vestul, poate sunt convinşi că pot lovi atât de puternic, încât nu exista posibilitatea de a riposta. Asta, în cazul în care Mordon şi viruşii de acolo sunt scoşi din joc. Numai Dumnezeu ştie. Cred că aş prefera să mă măsor cu un ţicnit. Şi, pe urmă, Cavell, nu ştim dacă informaţiile tale sunt corecte.

— Avem o singură cale ca să aflăm, domnule. M-am ridicat în picioare. Văd că şoferul poliţiei e pe-aici. Să stăm puţin de vorbă cu MacDonald?

Am ajuns la Mordon în exact opt minute, ca să ni se spună la poartă ca MacDonald pontase de ieşire cu peste două ore în urmă. Peste alte opt minute trăgeam în faţa casei lui.

Casa doctorului MacDonald era întunecata şi părăsită. Doamna Turpin, menajera, ar fi trebuit să fie încă acolo. Dar nu era. MacDonald dispăruse şi el, nu numai pentru noaptea aceea, ci pentru totdeauna. Păsărica noastră zburase din cuib.

MacDonald nici măcar nu se ostenise să încuie uşa la plecare. Se grăbea prea tare. Am trecut prin hol, am aprins luminile şi am cercetat parterul. Nici un foc, nici un radiator călduţ, nici urmă de miros de gătit sau de fum de ţigara plutind prin aer. Individul cu pricina nu ieşise pe fereastra din spate pe când intrăm noi pe uşa din faţa. O ştersese cu mult timp înainte. Mă simţeam bătrân, bolnav şi obosit. Şi tâmpit. Pentru că ştiam acum din ce cauză plecase atât de precipitat.

Am cercetat toată casa în pripă, începând cu camera obscură din pod. Întreaga baterie a costisitoarei aparaturi fotografice era aşa cum o lăsasem, dar acum o vedeam dintr-o altă perspectivă. Având fapte şi timp suficient, chiar şi Cavell era în stare să ajungă la o concluzie. Am verificat şi dormitorul lui, dar nu am găsit indicii că şi-ar fi făcut în graba bagajele sau că ar fi plecat pe neaşteptate. Ciudat. Cei care pleacă într-o călătorie din care nu au intenţia să revină îşi iau de obicei un minim de lucruri necesare, de prima urgenţa, indiferent cât s-ar grăbi. O inspecţie a băii ne uimi tot atât de mult. Aparatul de bărbierit, pămătuful, crema de ras, periuţa de dinţi, toate erau la locul lor. Bătrânul colonel al lui MacDonald, gândii eu cam fără legătură, nu va fi prea fericit când va ajunge aici să-l identifice pe MacDonald şi nu va găsi nimic de identificat.

Dar şi mai uimitoare era imaginea bucătăriei. Ştiam de-acum că doamna Turpin obişnuia să plece în fiecare seară la şase şi jumătate, când ajungea MacDonald acasă, lăsându-i cina gata preparata. MacDonald se servea singur şi lăsa vasele murdare să le spele menajera a doua zi. Dar nu era nici un semn că s-ar fi pregătit vreo masă. În cuptor nu aştepta friptura, nu existau cratiţe cu mâncare caldă, iar plita era atât de rece, încât sigur nu fusese folosită de câteva ore bune.

Am spus:

— Ultimii poliţişti în civil însărcinaţi cu percheziţia trebuie să fi plecat cel mai târziu pe la trei şi jumătate. Doamna

Turpin nu avea nici un motiv să nu-i gătească cina lui MacDonald – iar MacDonald îmi face impresia că e un individ care face mare scandal dacă nu-şi găseşte păpica la timp. Dar ea nu i-a pregătit nimic. De ce oare?

— Ştia că dumnealui nu va avea nevoie de cină, rosti Hardanger sentenţios. A auzit sau a văzut ea ceva azi după-amiază care i-a dat de înţeles că minunatul nostru doctor nu va tândăli prea mult prin părţile astea, după ce ea îi va fi spus ce a auzit sau a văzut. Ceea ce înseamnă că era de convenienţa cu MacDonald sau, cel puţin, avea cunoştinţa de activităţile lui.

— E vina mea, am urlat. Femeia aia afurisită! Probabil că m-a auzit vorbind cu Generalul despre călătoria la Paris. Dumnezeu ştie de cât timp a stat în uşa, urmărindu-mă, văzând scrisoarea din mâna mea. Dar eu n-am văzut-o, pentru că era pe partea mea oarbă. Probabil că a observat şi asta şi faptul că şchiopătez şi l-a anunţat pe MacDonald telefonic. Şi despre ce vorbisem eu. El şi-a dat seama imediat că, şchiop, ne-şchiop, despre mine era vorba. E numai vina mea, fir-aş să fiu! am repetat. Nu mi-a trecut nici o clipă prin minte s-o suspectez. Cred că ar trebui să stăm de vorbă eu doamna Turpin. Dacă o găsim acasă, bineînţeles.

Hardanger se îndrepta spre un telefon, în timp ce Generalul mă însoţi în biroul lui MacDonald. M-am dus glonţ la biroul vechi şi masiv în care fuseseră descoperite corespondenţa şi albumele cu fotografii ale lui MacDonald. Era încuiat. I-am spus Generalului:

— Mă întorc într-un minut, domnule.

În garaj n-am dat peste nici un obiect util. În spatele garajului era însa un şopron spaţios pentru unelte. Am aprins lanterna şi am privit în jur. Unelte de grădinărit, o stivă mică de cărbuni, o grămadă de saci de ciment goi, un banc de lucru şi o bicicletă. N-am găsit nici un ciocan cu gheare, ceea ce. căutam de fapt, dar am găsit ceva aproape la fel de bun, o toporişca destul de grea.

M-am întors în birou cu toporişca şi m-am îndreptat către birou tocmai când Hardanger intra în încăpere.

— Vrei să spargi uşa biroului? mă întreba el.

— MacDonald are libertatea să facă plângere dacă doreşte.

Am dat de două ori cu toporişca şi sertarul a cedat. Albumele şi corespondenţa doctorului cu OMS-ul erau tot acolo. Am deschis albumul la pagina la care lipsea fotografia şi i-am arătat-o Generalului.

— O fotografie pe care amicul nostru nu prea voia s-o lase la vedere, i-am explicat. Am o senzaţie nedefinită şi obscură că ar putea fi importantă. Vedeţi legenda de sub ea, haşurata, ceva din vreo şase litere, precis numele vreunui oraş care începe cu TO. Nu-mi dau seama care e. Dacă ar fi un alt tip de hârtie sau dacă s-ar fi folosit două feluri de cerneală, băieţilor de la laborator nu le-ar fi fost greu să-l descifreze. Dar cerneala albă aplicată peste cerneala albă, pe hârtia asta poroasă, de sugativa? Inutil.

— Imposibil. Hardanger mă privi bănuitor. Dar de ce e atât de important?

— Dacă aş şti de ce, nu mi-ar pasa prea mult de numele oraşului. Ai găsit-o pe scumpa doamnă Turpin acasă?

— Nu răspunde. Locuieşte singură, e văduvă, după cum am aflat de la centrala locală, după ce am sunat la ea acasă. Un ofiţer s-a deplasat la faţa locului, dar nu va găsi nimic. Am alertat toate secţiile pentru căutarea ei.

— Grozav, am spus sceptic.

Am parcurs la repezeală corespondenţa lui MacDonald, selectând răspunsurile venite din partea membrilor OMS din Europa. Ştiam ce-mi trebuie şi în câteva minute am ales cam vreo cinci-şase scrisori, de la un oarecare dr. John Weissmann din Viena. Le-am întins generalului şi lui Hardanger. Proba „A" pentru Old Bailey, când MacDonald va fi în drum spre ştreang.

Generalul mă privi – chipul îi era îmbătrânit, obosit şi lipsit de orice expresie. Hardanger rosti tăios:

— Despre ce anume e vorba, Cavell?

Am ezitat şi l-am privit pe General, care spuse încetişor:

— Spune-i, băiete, Hardanger va înţelege. Şi nu va trece de el.

Hardanger îşi mută ochii de la mine la hârtii şi înapoi.

— Ce o să înţeleg? E şi timpul să înţeleg ce se petrece. Am ştiut din capul locului că e ceva în afacerea asta afurisită care-mi scapă. Ca să nu mai spun că ai acceptat să lucrezi la acest caz cam prea repede.

— Îmi pare rău, i-am răspuns. Nu se putea altfel. Ştii că de la terminarea războiului am avut şi am pierdut câteva posturi. În armată, poliţie, la Departamentul Securităţii Naţionale, ca şef al securităţii la Mordon şi apoi ca detectiv particular. Nici unul din posturile astea n-a însemnat prea mult. În ultimii şaisprezece am lucrat non-stop pentru General. De fiecare dată când plecăm dintr-un loc, ei bine, totul era aranjat de General.

— Nu mă mir deloc, comenta Hardanger grav. Mă bucuram să văd că e mai degrabă contrariat decât furios. Am avut şi eu bănuielile mele.

— De asta eşti superintendent, murmură Generalul.

— Oricum, acum vreun an, predecesorul meu în postul de şef al securităţii la Mordon, Easton Derry, a început şi el să aibă propriile lui bănuieli. Nu voi intra în detalii cum şi când, dar a ajuns la concluzia că anumite probe bacteriologice şi virusologice, extrem de secrete, erau sustrase din Mordon. Bănuielile lui s-au transformat în certitudini atunci când doctorul Baxter l-a abordat între patru ochi şi l-a informat că e convins că anumite materiale erau scoase din institut.

— Doctorul Baxter! exclamă Hardanger uimit.

— Da, Baxter. Îmi cer scuze şi pentru asta – dar ţi-am spus, cât s-a putut de limpede, să nu ne pierdem vremea cu el. I-a spus lui Derry ca, deşi materialele sustrase nu erau dintre cele strict secrete, pentru că ar fi imposibil ca acestea să iasă din laboratorul „A", erau, totuşi, materiale deosebit de

importante. Repet, deosebit de importante. Marea Britanie este pe locul întâi în lume în ceea ce priveşte cultura bolilor provocate de microorganisme la om, animale şi plante, pentru eventualitatea unui război biologic. Nu auzi nici o referire la asta când parlamentul aloca bugetul necesar Centrului de Sănătate de la Mordon, dar cercetătorii noştri de la Institutul Mordon fie că au descoperit, fie că au rafinat până la cea mai pură sau ucigătoare expresie germenii care provoacă ciumă, tifosul, variola, tularemia şi bruceloza la om; pesta porcină, pesta păsărilor, boala de Newcastle, pesta bovină, febra aftoasă, răpciuga şi antraxul la animale; şi paraziţi precum Coleoptera japoneza, cariul european al porumbului, drosofila mediteraneană, gărgăriţa, cancerul chitrului, rugina grâului şi Dumnezeu ştie câte altele, la plante. Toate – foarte folositoare fie într-un război limitat, fie într-unui global.

— Ce legătură este între toate astea şi doctorul MacDonald? întreba Hardanger.

— Ajung şi la asta. Acum mai bine de doi ani, agenţii noştri din Polonia au început să se intereseze de Muzeul Lenin, abia ridicat la periferia Varşoviei. Până acum, muzeul nu a fost deschis pentru public. Şi nu va fi niciodată – este omologul Institutului Mordon – o bază folosită în exclusivitate pentru cercetări microbiologice. Unul dintre agenţii noştri – care este membru de partid cu carnet – a reuşit să se angajeze acolo şi a avut interesantă revelaţie ca polonezii descopereau şi perfecţionau diverşii germeni pe care i-am pomenit, numai, numai la câteva săptămâni, cel mult luni, după ce ei fuseseră perfecţionaţi la Mordon. Concluzia era evidentă.

Easton Derry a început investigaţiile. A făcut însa două greşeli: a acţionat de unul singur, fără să ne avertizeze de ce se petrecea şi s-a dat de gol în mod nechibzuit. Nu avem idee cum s-a întâmplat. Se poate să se fi sfătuit, fără să-şi dea seama, chiar cu cel care sustrăgea materialele de la Mordon. În mod cert, e vorba de MacDonald – ar fi exagerat să ne

imaginăm că operau doi agenţi secreţi în acelaşi timp. În fine, cineva şi-a dat seama că Easton Derry era pe punctul de a afla prea multe. Aşa că Derry a dispărut.

Domnul General a aranjat atunci să fiu mutat de la Departamentul Securităţii Naţionale şi să fiu introdus la Mordon ca şef al securităţii. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să pun o capcană. Am plasat un tub de oţel cu toxina botulinică de tăria unu – aşa se specifică pe etichetă – într-unui din dulapurile anexei laboratorului numărul unu.

Tubul a dispărut chiar în aceeaşi zi! Am instalat la poartă un receptor cu frecvenţa medie variabilă (VMF), întrucât tubul nu conţinea nici o toxină, ci un emiţător pe ultrascurte cu un tranzistor cu baterie. Oricine ar fi avut la el tubul şi s-ar fi apropiat la două sute de metri de poartă, ar fi fost depistat de îndată. Îţi dai seama, am adăugat sec, ca cel care sustrage un tub cu toxina botulinică nu sta să-l deschidă ca să-i verifice conţinutul.

N-am depistat pe nimeni. Nu era greu de ghicit ce se întâmplase. După lăsarea întunericului, persoana se dusese până la o zonă izolată a gardului exterior şi azvârlise tubul pe câmp – era suficient să arunci tubul la zece metri ca să iasă din zona gardurilor. Şi asta nu pentru că s-ar fi îndoit de conţinutul tubului, ci pentru că asta era procedeul obişnuit – ştii doar la cât de des se fac controale şi percheziţii inopinate la ieşirea din tură a angajaţilor institutului. până la ora opt seara, instalasem receptoare pe unde ultrascurte la aeroportul din Londra, pe aerodromurile din Southend şi Lydd, în porturile Canalului mânecii şi...

Hardanger obiectă:

— Nu se putea strica emiţătorul din cauza şocului provocat de cădere, după ce a fost aruncat peste gard?

— Firma americană de ceasuri care fabrica astfel de emiţătoare ar fi neplăcut surprinsă dacă vreunul din ele s-ar strica, i-am răspuns. Pot îi proiectate dintr-un tun de navă cu mare viteză fără a fi câtuşi de puţin afectate. Ce să-ţi mai

spun, noaptea târziu am interceptat un semnal de pe aeroportul din Londra. Era oarecum inevitabil să vină de la un bărbat care se îmbarca pe o cursă B.E.A. pentru Varşovia. L-am prins şi ne-a spus că era un curier care ridica materiale cam la două săptămâni odată, de la o adresă din South London. De fapt, nu-l văzuse niciodată la faţa pe omul sau de legătură.

— El ţi-a spus asta? întreba Hardanger acru. Îmi cam imaginez cum l-ai făcut să-ţi dea informaţiile de bună voie.

— Ai greşi. I-am spus noi – fiindcă era un cetăţean britanic naturalizat, ceh de origine, că spionajul este un delict capital, iar el a crezut că va deveni martor al acuzării. Asta s-a şi întâmplat, şi încă repede. Noi voiam să punem mâna pe furnizorul lui de la Mordon, aşa că am fost dat afară de acolo cu acte în regulă şi de trei săptămâni încoace am dat târcoale prin toată zona. Nu puteam pune pe altcineva să se ocupe de asta, pentru că eram singurul care îi cunoşteam şi-i puteam identifica pe toţi oamenii de ştiinţa şi tehnicienii de la Mordon. Ghinion, însa – cu excepţia faptului că doctorul Baxter a raportat ca dispariţiile încetaseră. Se părea deci că, temporar, oprisem scurgerea de informaţii şi materiale.

Dar potrivit lui Baxter şi informatorului nostru polonez, aceasta nu era singura fisură. Am aflat că Muzeul Lenin produsese viruşi care nu fuseseră furaţi de la Mordon, ci produşi la Mordon. Evident, cineva le transmitea constant informaţii despre cultura şi dezvoltarea acestor tipuri de viruşi. Şi acum am aflat şi asta. (Ara atins uşor hârtiile, corespondenţa lui MacDonald cu omul sau de legătura din Viena, de la Organizaţia Mondială a Sănătăţii.) Nu e un sistem nou, dar e aproape imposibil de depistat. Microfotografia.

Generalul murmură:

— Toată aparatura aceea costisitoare de la etaj?

— Exact. Un expert fotograf va sosi de la Londra să examineze aparatura, dar acum nu prea mai are multă importanţa. Uitaţi-vă la scrisorile astea de la dr. Weissmann.

În fiecare dintre ele, puteţi observa că în primul paragraf lipseşte punctul de pe literă „i" sau punctul de la sfârşitul unei propoziţii. Weissmann scria un mesaj, îl reducea la dimensiunile unui punct prin foto-micro-miniaturizare şi îl lipea în altă parte, în locul altui punct. MacDonald urma doar să-l mărească. Bineînţeles că la fel proceda şi el în corespondenţa lui cu Weissmann. Şi nu o făcea pentru o sumă modică! Am privit roată la cameră bogat mobilată. A câştigat o avere în toţi anii ăştia şi, pe deasupra, fără să plătească impozite.

Un moment de tăcere, apoi Generalul dădu din cap, aprobator:

— Aşa trebuie să se fi desfăşurat lucrurile. Acum, cel puţin, MacDonald nu ne va mai dă nici o bătaie de cap. Mă privi, zâmbind fără veselie. Suntem inegalabili: închidem grajdul după ce a plecat calul. Mai e o uşa pe care o pot închide, în caz că ţi-e de vreun folos. Legenda care a fost ştearsa din album.

— Toulon? Tournai?

— Nici unul, nici celălalt. Întoarse spre noi copertă de la spate. Acest album a fost alcătuit pentru anumiţi membri ai OMS de către o firmă numită Gucci Zanolette, Via XX Settembre, Genova. Cuvântul şters era Torino, cum e în italiană.[8]

Torino. Doar un simplu cuvânt, dar mi-a picat ca un ciocan în moalele capului. Cam asta a fost efectul. M-am aşezat pe un scaun pentru că am simţit dintr-o dată nevoia să mă aşez; după ce a trecut primul val năucitor al şocului, am reuşit să conving câteva celule nervoase care erau în letargie să iasă din comă şi să înceapă iar să gândească. „A gândi" în starea în care eram, după ce fusesem bătut, murat până la oase, înfometat şi nedormit, e cam mult spus pentru activităţile mele cerebrale din clipa aceea. Încet, cu greutate, am pus cap la cap cele câteva fapte stocate în mintea mea

[8] în limba engleză, denumirea oraşului italian Torino e Turin (n.tr.)

înceţoşata, dar oricum le potriveam, ieşea de fiecare dată acelaşi mozaic. Doi şi cu doi dădeau de fiecare patru.

M-am ridicat obosit şi m-am adresat Generalului:

— E aşa cum spuneţi, domnule. Aveţi mai multă dreptate decât vă imaginaţi.

— Te simţi bine, Cavell?

Vocea lui trăda o profundă nelinişte.

— Simt că mă desfac în bucăţele. Dar cred că nu mi-am pierdut judecata. Aşa cred. Vom afla curând.

Cu lanterna în mână, m-am întors şi am ieşit din cameră. Generalul şi Hardanger ezitară, apoi veniră după mine. Îmi închipuiam că schimbau între ei priviri îngrijorate, dar nici-că-mi pasa.

În garaj şi în şopronul de unelte fusesem deja, deci acolo nu mai avea rost să caut. Pe undeva prin boschete, am reflectat sumbru – şi continuă să plouă. În hol am dat să trec prin bucătărie până la uşa din spate, când am zărit scara ce ducea în pivniţa. Îmi aminteam vag că sergentul Carlisle menţionase pivniţa în timpul percheziţiei. Am coborât scările, am deschis uşa pivniţei şi am aprins lumina. M-am dat la o parte să le fac Generalului şi lui Hardanger loc să treacă.

— E aşa cum aţi spus, domnule, i-am spus încet Generalului. MacDonald n-o să ne mai dea nici o bătaie de cap.

Ceea ce nu era chiar exact. MacDonald avea să ne mai dea mult de furcă. Medicului poliţiei, antreprenorului de pompe funebre şi celui care urma să taie frânghia cu care se spânzurase de un inel de oţel montat în trapa de descărcare de sub tavanul pivniţei. Cum atârna acolo, cu picioarele bălăngănindu-i-se deasupra pardoselii şi atingând picioarele unui scaun răsturnat, era întruchiparea coşmarurilor din care. te trezeşti ţipând: ochii ieşiţi din orbite în agonia frenetică a morţii, faţa albastru-purpurie, limba umflată şi strânsă între buzele înnegrite şi rânjite, îngheţate în rictusul inconfundabil al sfârşitului. Nu, nu, nu era substanţa din care sunt alcătuite

visele!

— Cerule! veni vorba Generalului ca o şoapta. MacDonald!

Privi îndelung la picioarele care se balansau şi adăugă încet:

— Ştia, probabil, că nu mai avea timp.

Am clătinat din cap:

— Altcineva a hotărât în locul lui că nu mai avea timp.

— Altcineva... Hardanger îl examină pe mort de aproape cu chipul inexpresiv. mâinile îi sunt libere. Picioarele tot aşa. Era conştient când a simţit strangularea. Scaunul ăla a fost adus din bucătărie. Şi totuşi spui că...

— A fost ucis. Uitaţi-vă la dungile şi urmele lăsate în praful de cărbune, doar la câţiva paşi de scaun; uitaţi-vă la grămada de cărbune răvăşită, la bucăţile aruncate peste tot. Uitaţi-vă la semnele şi sângele de pe partea interioară a poliţelor lui MacDonald.

— Poate că s-a răzgândit în ultima clipă, murmură Hardanger. Se întâmpla în multe cazuri. De îndată ce a început să se sufoce, o fi tras de frânghia de deasupra capului său, încercând să lupte cu propria sa greutate, până când n-a mai putut. De aici semnele de pe degetele mari.

— Semnele de pe poliee provin de la o sfoară sau o sârmă cu care i-au fost legate mâinile, am rectificat eu. A fost, adus cu forţa, probabil sub ameninţarea armei şi silit să se întindă pe jos. Poate că era legat la ochi, nu ştiu. Probabil că da. Ucigaşul a trecut laţul prin inel şi l-a pus în jurul gâtului lui MacDonald începând să tragă fără să-i dea timp să se împotrivească. Asta explică urmele din praful de cărbuni – MacDonald încercând înnebunit să se proptească în picioare în timp ce presiunea asupra gâtului său devenea tot mai mare. Având degetele mari legate la spate, probabil că i-a uşurat treaba călăului, dar nici acestuia nu i-a fost prea lesne. Şi-a amânat moartea doar cu câteva secunde, căci omul de la capătul frânghiei continua să-l tragă în sus. Nu vedeţi că MacDonald şi-a fracturat aproape policele în efortul de a şi le

elibera? A ajuns la un moment dat să stea pe vârfurile picioarelor, dar cât poţi să stai aşa? când s-a sfârşit cu el, amicul care trăgea de frânghie a luat un scaun şi l-a folosit ca să-l ridice pe MacDonald de la pământ – să nu uităm ba MacDonald era masiv, corpolent. când a reuşit să-l ridice suficient, a tăiat sfoară de la policele lui MacDonald şi a răsturnat scaunul – totul trebuia să indice o sinucidere. E vorba tot de vechiul nostru amic care vrea să câştige timp cu orice preţ. Dacă ne va putea face să credem că MacDonald s-a omorât pentru că ştia că plasă se strânge în jurul lui, ei bine, atunci putea să ne facă să credem şi ca MacDonald a fost piesa de centrală a întregii afaceri. Dar nu era sigur.

— Mergi pe ghicite, comenta Hardanger.

— Nu. Îl vezi pe acest luptător, MacDonald, care nu numai că a primit înalte distincţii ca ofiţer pe vremea când a luptat, timp de şase ani, într-un regiment de tancuri, dar care a fost şi un spion plin de îndrăzneala atâţia ani, capabil să se sinucidă în momentul când era pe cale de a fi demascat? Un MacDonald să cedeze sau să renunţe'? Nu-i stătea în fire, vă asigur. MacDonald a fost victima unui asasinat – ceea ce, între noi fie vorba, merita cu vârf şi îndesat. Dar esenţial este că nu a fost ucis numai că amicul nostru să ne poată crea piste false şi deci să câştige timp: el trebuia să moară şi scumpul nostru amic s-a gândit că e tot aşa de bine, în cazul ăsta, să însceneze o sinucidere, în vreme ce dumnealui se ocupa de problema sperând să ne pună noi piedici. La început am mers pe ghicite, Hardanger, dar acum sunt sigur.

— MacDonald trebuia să moară? Hardanger mă studie timp îndelungat şi după ce reflectă, spuse scurt: Pari foarte sigur de ce afirmi.

— Sunt sigur. Ştiu.

Am apucat lopată şi am pornit să disloc nişte grămezi de cărbuni stivuiţi pe lângă peretele din spate al pivniţei. Cred că erau acolo cam două tone de cărbuni, până sub tavan, iar condiţia mea fizică nu-mi permitea o activitate mai susţinuta

decât spălatul pe dinţi, dar am avut noroc: am mutat doar o mică parte din grămadă – la fiecare lopată pe care o scoteam de la baza grămezii, cădeau bucăţi de o sută de ori mai mari, care se rostogoleau bubuind până jos.

— Ce crezi că o să găseşti sub grămada asta? mă întreba Hardanger cu un pronunţat sarcasm. Încă un cadavru?

— Exact asta mă aştept să găsesc: încă un cadavru. Mă aştept s-o găsesc pe defuncta doamna Turpin. Faptul că i-a ciripit lui MacDonald despre mine şi nu s-a ostenit să-i mai prepare cina, întrucât ştia că MacDonald nu va mai sta la cină, urmând să spele puţină, arata fără putinţa de tăgadă că ea era în cârdăşie cu tovarăşul de aici. Ce ştia MacDonald ştia şi ea. Ar fi fost lipsit de raţiune că amicul să-l reducă pe MacDonald la tăcere, iar doamna Turpin să rămână în viaţa şi să vocifereze. Aşa că a avut grijă şi de ea.

Indiferent unde s-ar fi petrecut asta, în nici un caz nu se petrecuse în pivniţa. Ne-am urcat la etaj şi în timp ce Generalul a ieşit să vorbească cam multişor la radio-telefonul secret din duba poliţiei care ne urmase tot drumul de la Alfringham, Hardanger şi cu mine, asistaţi de doi şoferi ai poliţiei şi două lanterne, am purces să scotocim terenul. Nu era o treabă uşoara, întrucât bunul doctor, care îşi mobilase cu atâta bogăţie casa, dovedise largheţe şi pentru a-şi cumpăra intimitatea – domeniul său, jumătate grădină, jumătate parc, se întindea pe mai mult de patru acri de teren, totul fiind înconjurat de un enorm gard viu de fagi care ar fi putut opri şi un tanc.

Era întuneric, foarte frig şi nu sufla vântul; ploaia cădea în stropi grei şi drepţi printre frunzele rărite ale copacilor şiroind de apă, lovind apoi pământul îmbibat ca un burete. Cel mai adecvat decor, am reflectat sumbru, pentru a căuta cadavrul cuiva care fusese ucis; iar a-l căuta în perimetrul a patru acri de pământ pe o noapte întunecoasa şi mizerabilă era ceva.

Gardul viu alcătuit de fagi fusese tuns de curând şi ramurile tăiate erau strânse într-o grămadă, într-un colţ mai

îndepărtat al grădinii. Am găsit-o pe doamna Turpin sub grămadă, acoperită doar cu nişte crengi şi frunze exact cât să nu fie văzută. Lângă ea zăcea ciocanul pe care nu-l mai găsisem în şopronul de unelte şi o sumara cercetare a cefei ei a fost suficientă pentru a ne explica prezenţa ciocanului în acel loc. Aş fi putut ghici cu ochii închişi ca individul care se străduise să-mi frângă coastele era una şi aceeaşi cu cea care ridicase ciocanul asupra doamnei Turpin: coastele mele, ca şi capul moartei, dovedeau cruzimea iraţionala şi nemiloasă a minţii bolnave a unui nebun furios.

când m-am întors în casă, am dat iama în stocul de whisky al lui MacDonald. Nu mai avea nevoie de el de-acum încolo şi întrucât îmi semnalase eu insistenţa ca nu avea rude şi, deci, nici moştenitori, era păcat să se ducă pe apa sâmbetei. Noi, în schimb, simţeam mare nevoie de aşa ceva. Am umplut cu generozitate paharele, câte unul pentru Hardanger şi pentru mine, celelalte două pentru şoferii poliţiei, iar dacă Hardanger mă ţinea de rău pentru acest furt din proprietatea particulară şi pentru încălcarea regulamentului prin faptul că ofeream băuturi alcoolice unor poliţişti în exerciţiul funcţiunii, nu s-a trădat în nici un fel. El şi-a terminat primul paharul. Cei doi poliţişti au plecat tocmai în momentul când Generalul reveni de la maşina poliţiei. Dădea impresia că a îmbătrânit cu un an în fiecare minut care trecuse de la plecarea lui, iar zbârciturile din jurul nasului şi gurii erau mai accentuate ca oricând.

— Aţi găsit-o? întreba, luând paharul pe care i l-am oferit.

— Am găsit-o, încuviinţa Hardanger. Moartă, cum a zis Cavell. Ucisă.

— Nu prea mai contează. Generalul se înfiora dintr-o dată şi luă o sorbitură mare de whisky. E numai una dintre victime. mâine la ora asta-caţi vor mai fi oare? câte mii? Dumnezeu ştie. Nebunul a trimis încă un mesaj. Obişnuitul limbaj biblic, despre zidurile Mordonului care mai stau în picioare, nici un semn că s-ar fi început demolarea, aşa că şi-a precizat calendarul. Dacă nu începe demolarea institutului până la

miezul nopţii, va sparge o ampulă cu toxina botulinică în inima Londrei, la ora patru de dimineaţa, la cinci sute de metri de New Oxford Street.

Asta mai cerea o porţie de whisky. Hardanger spuse:

— Nu e vorba de-un dement, domnule.

— Nu. Generalul îşi freca fruntea obosit. Le-am spus ce a aflat Cavell, ce credem noi. Acum sunt total panicaţi. Ştiţi că deja s-au pus în vânzare câteva cotidiene naţionale acum, înainte de ora şase? E fără precedent, dar asta e. Ziarele se pare că reflectă cu exactitate teroarea care i-a cuprins pe oameni şi cer, mai bine zis pretind, guvernului să cedeze în faţa acestui scrântit, pentru că la ora când erau sub tipar, toată lumea credea că e vorba doar de un scrântit. Au început şi programele de actualităţi de la radio şi TV să transmită constant ştiri despre eliminarea acestei parţi a Noii Anglii şi toată lumea şi-a ieşit din minţi de frică. Persoana care se afla în spatele acestei afaceri e un diavol genial: în câteva ore numai, va avea întreaga naţiune la picioare. Viteza ameţitoare de acţiune a individului, faptul că nu lăsa timp între proferarea ameninţării şi ducerea ei la îndeplinire este ceea ce îi înspăimântă pe toţi. Mai ales ca toate ziarele şi programele de ştiri insista asupra faptului că nebunul acesta nu cunoaşte diferenţa dintre toxina botulinică şi Virusul Diavolului şi ca data viitoare va folosi Virusul Diavolului.

— De fapt, am intervenit, toţi cei care s-au plâns şi au gemut amarnic că abia dacă mai merita să trăieşti în umbra holocaustului nuclear au descoperit dintr-o dată ca viaţa poate totuşi merită trăită. Credeţi că guvernul va ceda?

— N-am cum să ştiu, recunoscu Generalul. Cred însa că l-am judecat greşit pe primul-ministru. Am crezut că e tot aşa de fricos ca toţi ceilalţi. Acum nu mai ştiu ce să cred. Atitudinea lui a devenit uimitor de fermă. Poate că se ruşinează de atitudinea panicată pe care a avut-o la început. Poate se gândeşte că are acum prilejul să-şi lase numele înscris în istorie pe vecie.

— Poate că e ca noi, am spus. Poate că a băut şi el whisky.

— Poate. În clipa de faţa are consultări cu cabinetul. El spune că dacă e vorba de un complot al comuniştilor, blestemat să fie dacă cedează. Dacă în spatele acestui complot se afla comuniştii, spune că e ultimul lucru pe care ni-l putem permite e să cedăm, căci, în caz că nu îndeplinim condiţia de a demola Mordon, poate că vor muri mulţi oameni, dar dacă cedam în faţa pretenţiei lor, în cele din urmă vom muri cu toţii. Eu, personal, cred că e singura atitudine pe care o putem avea şi sunt de acord cu el când afirma că e pregătit să evacueze întreaga Londra înainte de a ceda.

— Să evacueze Londra? întreba Hardanger neîncrezător. Zece milioane de oameni în zece ore. Fantastic. E nebun! Imposibil!

— Slavă Domnului, dracul nu e chiar atât de negru. E o noapte fără vânt, observatoarele meteo anunţa o noapte liniştita şi ploua abundent. Se pare că un virus aeropurtat e antrenat de ploaie, având mai multă afinitate cu apă decât cu aerul. Specialiştii se îndoiesc că, în condiţiile în care ploua şi nu e vânt, virusul ar putea contamina mai mult de câteva de sute de metri de teren de la punctul de diseminare. Dacă e cazul, s-a propus evacuarea zonei dintre Euston Road şi Tamisa, Portland Street şi Regent Street, în vestul oraşului, până la Gray Inn Road, în partea de est.

— Pare realizabil, admise Hardanger. Oricum, noaptea, locurile respective sunt practic pustii, e vorba de o zonă ocupată în special de prăvălii, birouri şi firme. Dar virusul acesta va fi răspândit de ploaie. Va polua Tamisa. S-ar putea să contamineze apă potabilă. Ce urmează – li se va spune oamenilor să nu se mai spele şi să nu mai bea până la încheierea perioadei de oxidare de douăsprezece ore?

— Aşa se spune. Doar dacă apa nu a fost în prealabil stocată şi acoperită. Dumnezeule mare, ce va ieşi din asta? în

viaţa mea nu m-am mai simţit atât de neajutorat ca acum. Pur şi simplu nu aveam nici un fir călăuzitor în toată povestea. Dacă am avea o urmă cât de mica să ne indice cine se ascunde după tot ce se întâmpla, ei bine, m-aş întoarce cu spatele şi l-aş lăsa pe Cavell să-l aranjeze.

Mi-am terminat paharul şi l-am pus jos:

— Vorbiţi serios, domnule?

— Tu ce crezi? Ridică privirea din pahar spre mine, o privire cenuşie şi obosită. Ce anume vrei să spui, Cavell? Ai vreo bănuială?

— Mai mult decât atât, domnule. Ştiu cine e.

Reacţia Generalului m-a dezamăgit. Ca de obicei. Nici nu rămase cu gura căscată, nici nu se holba la mine; nici o explozie emoţionala. Murmură:

— Jumătate din regatul meu, Pierre. Cine e?

— Ultima dovada, am spus. Ultima dovadă şi după aceea vă pot spune. Nu ne-am dat seama, deşi era sub nasul nostru. Cel puţin, era sub nasul meu. Şi sub nasul lui Hardanger. când te gândeşti că naţiunea depinde de oameni ca noi ca s-o apere. Poliţişti, detectivi. N-am putea să depistăm nici măcar găurile din brânză de Gruyere. M-am întors spre Hardanger: Am scotocit toată grădină, de acord?

— De acord. Ce-i cu asta?

— Nu ne-a scăpat nici un centimetru pătrat, am insistat eu.

— Mai departe, bodogăni el, nerăbdător.

— Ai observat că s-ar fi efectuat o lucrare de zidărie de curând pe-aici? Vreo cabană? Un şopron? Ziduri? Iazuri cu peşti? Ornamente în piatră? Ceva, orice?

Scutură din cap nervos. Începusem să-mi ies din fire.

— Nimic. N-am observat nimic de felul acesta.

— Atunci ce s-a ales de tot cimentul din sacii goi aruncaţi în şopronul de unelte? Cei pe care i-am văzut când am găsit foaia de cort. Aceea n-a dispărut. Dar blocurile de cărbuni? Erau probabil numai rămăşiţele unui stoc mai serios. Dacă

hobby-ul lui MacDonald nu era zidăritul, unde ar fi cel mai probabil să găsim o asemenea lucrare? într-o sufragerie? într-un dormitor?

— Ce-ar fi să-mi spui tu, Cavell?

— O să merg chiar mai departe: o să-ţi arăt.

I-am părăsit, m-am dus în şopron şi am cotrobăit după o rangă sau un hârleţ. N-am dat nici de una, nici de alta. În schimb, am luai un baros. Înarmat cu barosul şi o găleată, m-am dus în bucătărie, unde Generalul şi Hardanger mă aşteptau deja, am umplut găleata cu apa de la chiuvetă şi i-am condus jos, în pivniţa. Hardanger, părând să uite de prezenţa mortului care atârna din tavan, mă întreba cu emfază:

— Ce-ţi propui să ne demonstrezi, Cavell? Cum se obţin brichetele de cărbuni?

Telefonul sună în holul de la etaj. Ne-am privit automat. Apelurile telefonice pe care le primea doctorul MacDonald puteau fi deosebit de interesante. Hardanger spuse:

— Răspund eu, şi plecă.

L-am auzit vorbind la telefon, apoi mă striga pe mine. Am pornit-o în sus pe trepte, conştient că Generalul venea în urma mea.

Hardanger îmi dădu receptorul:

— E pentru tine. Nu vrea să-şi dea numele. Vrea să vorbească cu tine, personal.

Am apucat receptorul:

— Cavell la telefon.

— Deci eşti în libertate şi tânăra doamnă nu m-a minţit. Cuvintele veneau pe fir ca o şoapta profundă, ameninţătoare şi înăbuşită. Las-o baltă, Cavell. Spune-i Generalului s-o lase baltă, Cavell. Dacă vrei s-o mai vezi vie pe tânăra doamnă.

Răşinile astea sintetice sunt atât de dure, încât receptorul nu se sfărâma în mâna mea. Deşi cred că nu i-a lipsit mult. Inima mea făcu un salt lung cu încetinitorul, apoi bătu ca nebună. M-am forţat să vorbesc calm şi am spus:

— Ce dracu' spui tu acolo?

— Frumoasă doamnă Cavell. E în mâna mea. Ar dori să-ţi vorbească.

Urmă o mică pauză, după care se auzi vocea lui Mary:

— Pierre? Ah, dragul meu, îmi pare atât rău...

Vocea i se frânse brusc că un oftat, apoi scoase un ţipat de durere. Tăcere. Şi din nou şoapta ameninţătoare:

— Las-o baltă, Cavell, după care se auzi declicul receptorului. Am pus şi eu receptorul jos, cu un zgomot care sună ca un staccato strident. mâinile îmi erau reci şi-mi tremurau.

Şocul, sau frică, sau ambele probabil că-mi împietriseră trăsăturile feţei într-o expresie de normalitate, sau poate că machiajul îmi ascundea adevărata expresie. Oricum ar fi fost, cei doi n-au observat că ceva nu era în regulă, deoarece Generalul întreba: „Cine a fost?", pe un ton de curiozitate obişnuita.

— Nu ştiu. M-am oprit şi am continuat apoi mecanic: Au pus mâna pe Mary.

Generalul era cu mâna pe clanţa uşii. mâna îi căzu de-a lungul trupului într-un gest care dura la nesfârşit parcă şi ceva pe chipul lui muri. Hardanger murmură ceva ce nu se poate aşterne pe hârtie, faţa îi era ca de piatră. Nu mă puse nici. unul din ei să repet ce spusese, căci amândoi înţeleseseră perfect vorbele mele.

— Ne-au spus s-o lăsăm baltă, am continuat pe acelaşi ton îngheţat. Dacă nu, o vor omorî. Deci acum e sigur în mâinile lor. Ea mi-a spus câteva cuvinte şi după aceea a ţipat. Probabil că a fost lovită.

Hardanger rosti aproape disperat:

— Cum au putut să afle că ai scăpat? Cum de au putut bănui? Cum... v

— De la MacDonald, am răspuns. El ştia – Doamna Turpin îl pusese la curent – iar ucigaşul a aflat de la MacDonald. Îl priveam pe General fără să-l văd – avea faţa încă impasibilă,

dar orice urmă de viaţa dispăruse de pe chipul său. Am adăugat: îmi pare rău. Dacă i se întâmpla ceva lui Mary, e din cauza mea. Din cauza prostiei şi neglijenţei mele criminale.

Generalul spuse:

— Ce facem, băiete? Vocea îi sună obosită şi apatica, după cum îi erau şi ochii, din care dispăruse tot focul omului de acţiune. Ştii că au de gând s-o ucidă pe soţia ta. Oamenii de felul acesta ucid întotdeauna.

— Pierdem timp, am spus tăios. Am nevoie doar de două minute ca să fiu sigur.

Am fugit în pivniţa, am luat găleata şi am azvârlit jumătate din conţinutul ei pe peretele din capătul pivniţei. Apa izbi peretele şi se *scurse pe jos. Nu avu nici un efect asupra prafului de cărbune depus pe zid de ani şi ani de zile. În timp ce Generalul şi Hardanger mă priveau fără să înţeleagă, am aruncat restul de apă pe peretele din spate al pivniţei, acolo unde se aflase grămadă aceea enormă de cărbuni pe care pornisem s-o disloc. Apa se prelinse de pe perete în cărbuni lăsând să se vadă un zid atât de curat, de parcă ar fi fost ridicat doar cu câteva săptămâni în urmă. Hardanger îşi roti ochii de la perete la mine şi înapoi, uluit.

— Scuzele mele, Cavell, rosti. Aşa se explică de ce cărbunii au fost îngrămădiţi până sub tavan: ea să ascundă urmele unei lucrări recente în zid.

N-am pierdut timpul cu vorba: timpul era, clar, singurul articol care ne lipsea cu desăvârşire. În schimb, am apucat barosul şi l-am azvârlit cât am putut de sus în zid – partea de la baza era construită din beton solid. O singură aruncătură. M-a săgetat o durere ascuţita între oase. Poate că doctorul a avut dreptate, poate că bandajul nu ţinea oasele chiar atât de strâns pe cât ar fi trebuit. Fără un cuvânt, i-am dat barosul lui Hardanger şi m-am aşezat vlăguit pe găleata răsturnată.

Hardanger cântarea o sută de kilograme şi, în pofida calmului impasibil pe care îl afişa, cred că era înnebunit de furie. Atacă zidul cu toată puterea şi voinţa, de parcă s-ar fi

luptat cu diavolul în persoană. Zidul nu avea nici o şansa în faţa lui. La a treia lovitură, zidul ceda, începu să se sfărâme, apăru o gaură de jumătate metru pătrat. Hardanger s-a oprit, m-a privit, iar eu m-am ridicat cu greutate şi am aprins lanterna. Ne-am uitat împreuna prin gaură.

Între peretele fals şi cel adevărat al pivniţei se afla un spaţiu de vreo jumătate de metru; la baza zidului, în acest spaţiu strâmt, pe o jumătate acoperit cu bucăţi de zid, fragmente şi praf de cărbuni, zăceau rămăşiţele a ceva ce fusese odată un corp omenesc. Sfârtecat, contorsionat, mutilat cu sălbăticie – dar era o formă omenească. Hardanger rosti pe un ton calm şi egal, de rău augur:

— Ştii cine este, Cavell?

— Ştiu. Easton Derry. Predecesorul meu în postul de şef al serviciului de securitate de la Mordon.

— Easton Derry. Stăpânirea de sine a Generalului şi a lui Hardanger părea nefirească. Cum îţi pot de seamă? Faţa lui e de nerecunoscut.

— Da. Inelul de la mâna lui stângă are o piatră albastră de Cairngorm. Easton Derry purta un inel cu această piatră. E Easton Derry.

— Cum a ajuns în halul ăsta? Generalul mai privi o dată trupul pe jumătate gol. A fost un accident de maşina? L-a atacat o... O fiară? Continuă să privească în tăcere cadavrul, apoi se îndrepta din şale şi se întoarse spre mine: un om bătrân şi extenuat, dar ochii-i erau ameninţători. A fost torturat până a murit.

— A fost torturat până a murit, am repetat.

— Şi tu ştii cine a făcut-o? îmi ceru Hardanger răspunsul.

— Ştiu cine a făcut-o.

Hardanger scoase un mandat de arestare şi un stilou dintr-un buzunar interior şi rămase în aşteptare. Am spus:

— N-ai nevoie de chestia aia, superintendent. Doar dacă nu ajung eu la el mai întâi. În caz că dau greş, completează-l pe numele doctorului Giovanni Gregori. Adevăratul doctor

Gregori e mort.

CAPITOLUL 11

Cu opt minute mai târziu, imensul Jaguar al poliţiei frâna cu putere în faţa casei lui Chessingham şi, pentru a treia oară în mai puţin de douăzeci şi patru de ore, am urcat treptele roase de deasupra şanţului şi am apăsat pe sonerie. Generalul mă urma îndeaproape; Hardanger rămăsese la staţia mobila, alertând prin radio zece comitate şi avertizatu-le să fie cu ochii în patru după Gregori, aflat în Fiatul sau, să-l identifice, să-l urmărească, dar să nu-l oprească deocamdată; simţeam ca Gregori nu va ucide decât dacă va ajunge la disperare şi-i datoram lui Mary măcar această slabă rază de speranţa.

— Domnule Cavell! mă întâmpina Stella Chessingham cu o atitudine total diferită de cea din zorii aceleiaşi zile. Ochii ei îşi recăpătaseră strălucirea, neliniştea îi dispăruse. cât sunteţi de amabil! îmi pare... Îmi pare foarte rău de ce s-a întâmplat azi-dimineaţă, domnule Cavell. Adică... e adevărat ce mi-a spus mama după ce l-au dus pe Eric la poliţie?

— E absolut adevărat, domnişoara Chessingham.

Am încercat să zâmbesc, dar ţinând cont de cum mă simţeam şi cum mă ustura faţa din cauză că mă demachiasem în grabă, acasă la MacDonald (travestiul nu-şi mai avea rostul), nu-mi puteam da seama ce fel de zâmbet era acela. Faţa de acum douăsprezece ore, atitudinea noastră se schimbase cu o sută optzeci de grade.

— Şi mie îmi pare sincer rău, dar în momentul acela era necesar să acţionez astfel. Fratele dumitale va fi acasă diseară. Ai văzut-o pe soţia mea azi după-masa?

— Sigur că da. A fost atât de amabilă că a venit să ne vadă! Nu doriţi să intraţi cu... prietenul dumneavoastră la mama? vă asigur că i-ar face mare plăcere.

Am respins invitaţia şi am întrebat-o:

— când a plecat soţia mea de aici?

— Pe la cinci şi jumătate, cred. Începea să se întunece şi... i s-a întâmplat ceva? încheie în şoapta.

— A fost răpită de ucigaş şi luată ostatică.

— O, nu! Nu se poate, domnule Cavell, nu! îşi duse mâna la gât. E... e imposibil.

— Cum a plecat de aici?

— Răpită? Soţia dumneavoastră a fost răpită? mă privi fix, cu ochii măriţi de groază. Pentru ce ar face cineva aşa ceva...

— Pentru numele lui Dumnezeu, răspunde-mi la întrebare, am întrerupt-o violent. A chemat o maşina, un taxi, a plecat cu autobuzul... cum?

— Cu o maşina, şopti ea. A venit o maşina s-o ia. Bărbatul acela a zis că doriţi s-o vedeţi de urgenţa... Vocea i se pierdu când îşi dădu seama de implicaţiile vorbele ei.

— Ce fel de bărbat? am întrebat-o. Ce fel de maşina?

— Un bărbat... Între două vârste, şovăi ea. Cam negricios la faţa. Într-o maşina albastră. Mai era un bărbat pe bancheta din spate. Nu cunosc marca maşinii, dar... era o maşina străină, bineînţeles, cu volanul pe stânga. Dansa a...

— Gregori şi Fiatul lui? spuse Generalul în şoapta. Dar cum Dumnezeu a aflat el ca Mary era aici?

— Prin telefon, simplu, am spus amar. Ştia că stăm acolo, iar tâmpitul ăla de grăsan de la bar i-a spus că nu, doamna Cavell nu e aici, el a dus-o cu maşina acasă la domnul Chessingham cu vreo două ore înainte. Lui Gregori i-a convenit, îi era în drum, aşa ca s-a oprit să vadă. Avea totul de câştigat şi nimic de pierdut.

Nici nu ne-am mai luat la revedere de la Stella Chessingham. Ani luat-o la fugă, l-am interceptat pe Hardanger tocmai când se mută din staţia mobila radio în Jaguarul poliţiei şi mai că l-am împins în maşina. „La Alfringham", am spus iute.

— Fiatul. A plecat totuşi cu Fiatul. Nu credeam că va

risca...

— N-a riscat, mormăi Hardanger. Mi s-a raportat că a abandonat maşina în satul Grayling, cam la cinci kilometri de aici, pe o ulicioară, la câţiva metri de casa şefului poliţiei locale. Acesta tocmai asculta transmisia noastră prin radio, a ridicat ochii şi acolo era.

— Goală, bineînţeles.

— Goală. Nu ar fi abandonat-o dacă n-ar fi avut altă pregătită dinainte. Am alertat toate staţiile să caute maşini furate. Cred că a furat una din Grayling, care e mai mult un cătun, din câte am înţeles. O să aflăm în curând.

Am aflat curând şi descoperirea am făcut-o noi înşine. Peste două minute, intrând în Grayling, am văzut un tip care execută un fel dans de războinic pe caldarâm şi ne făcu semn să oprim, agitând furios un fel de geantă pe care o ţinea în mâna dreaptă. Jaguarul stopa şi Hardanger coborî geamul din dreptul său.

— E monstruos, striga omul cu geanta. Slavă Domnului că sunteţi aici. E o ruşine, o adevărată ruşine! La lumina zilei...

— Ce s-a întâmplat? i-o reteză Hardanger.

— Maşina mea. Furată, la lumina zilei, pe legea mea! Eram în casa asta, într-o vizită şi...

— cât aţi stat acolo?

— Ha? cât timp? Ce naiba...

— Răspundeţi-mi! urlă Hardanger.

— Patruzeci de minute. Dar ce...

— Ce maşina aveţi?

— Un Vanden Plas Princess de trei litri. Aproape că plângea de furie. Nou-nouţă, vă spun eu. Turcoaz[9]. Acum trei săptămâni...

— Nu vă necăjiţi, i-o tăie iar Hardanger. Jaguarul poliţiei se pusese deja în mişcare. O să v-o aducem înapoi.

Ridică geamul, lăsându-l pe tip cu gura căscată şi i se adresa sergentului din faţa:

[9] Turquoise – culoare verde-albâstrui

— La Alfringham. Apoi şoseaua către Londra. Anulează căutarea Fiatului. Acum e vorba de un Vanden Plas Princess de trei litri, turcoaz. Către toate staţiile. Localizaţi, urmăriţi, dar nu vă apropiaţi.

— Verde-albăstrui, murmură Generalul. Verde-albăstrui, nu turcoaz. Vorbeşti cu poliţişti, nu cu nevestele lor. Jumătate dintre ei ar putea crede că vorbeşti despre nişte turci[10].

— Totul a început de la MacDonald, am spus.

Roţile maşinii masive a poliţiei fâsâiau pe macadamul ud, lăsând în urma pinii care străjuiau şoseaua, în beznă, şi parcă era mai lesne să vorbeşti decât să simţi cum te cuprinde treptat nebunia izvorâtă din groaza. În afară de asta, Generalul şi Hardanger avuseseră suficientă răbdare până acum.

— Ştim cu toţii ce urmărea MacDonald, am continuat, şi nu era vorba numai de a servi cauza blocului comunist. Doctorul MacDonald avea un singur, dar nesecat interes în viaţa: propria sa persoană. Nu exista nici o îndoiala asupra faptului că la un moment dat a fost un simpatizant fanatic al comunismului şi doamna Halle mi-a făcut impresia unei persoane raţionale, deci nu văd cum altfel să-şi fi creat el legăturile cu blocul comunist. Probabil că a câştigat o imensă suma de bani în ultimii ani – uitaţi-vă doar la ce are în casa – dar i-a şi cheltuit într-un mod judicios şi înţelept, fără să arunce dintr-o dată cu sume mari, bătătoare la ochi.

— Acel Bentley Continental pe care-l avea, interveni Hardanger, n-a fost un lux?

— Îşi acoperise foarte bine cheltuielile cu maşina, avea o explicaţie imbatabilă. Dar, am admis eu, s-a lăcomit. A primit atâţia bani în ultimele luni, că-l ardeau în buzunar.

— Lucrând peste program ca să trimită mostre la Varşovia şi informaţii la Viena? întreba Generalul.

— Nu, am răspuns. Şantajându-l pe Gregori.

— Scuză-mă. Generalul se agita obosit în colţul său. Nu

[10] Turkey – curcan (n.tr.)

prea înţeleg.

— Nu e greu, am răspuns. Gregori, sau cel pe care-l cunoaştem sub numele de Gregori, avea două lucruri: un plan frumos şi un ghinion afurisit. Vă amintiţi, desigur, că venirea lui Gregori în ţara nu a fost o chestiune particulară, dimpotrivă, a declanşat o mică criză internaţionala, în care italienii înnebuniseră ca unul dintre biochimiştii lor de elită întorsese spatele ţarii sale ca să se ducă să lucreze în Marea Britanie. Cineva, cineva care dispunea de cunoştinţe deloc superficiale în materie de chimie şi de o oarecare asemănare cu Gregori, a citit despre asta şi a văzut în apropiata plecare a lui Gregori în Anglia şansa vieţii sale; în consecinţa, şi-a făcut aranjamentele necesare.

— Adevăratul Gregori a fost ucis? întreba Hardanger.

— Mai mult ca sigur. Acel Gregori care a plecat din Torino cu toate bunurile sale îngrămădite în portbagajul Fiatului sau nu era acelaşi Gregori care a ajuns în Anglia. Gregori cel adevărat a suferit un accident mortal undeva, pe drum, iar impostorul, care desigur a avut înţelepciunea să-şi modifice înfăţişarea pentru a semăna cu defunctul, a sosit în Anglia în maşina lui Gregori, cu tot tacâmul: îmbrăcăminte, paşaport, fotografii – tot calabalâcul. Până aici, toate bune. Acum ghinionul. Cu excepţia rapoartelor asupra lucrărilor sale, adevăratul Gregori era, ca persoană, total necunoscut în Anglia. Probabil că există un singur om în toată ţara care-l cunoştea bine; exista o şansa la un milion ca Gregori să pice în acelaşi laborator cu acest om: MacDonald. Gregori nu ştia asta. Doctorul MacDonald ştia – ştia că Gregori e un impostor. Nu uitaţi că mulţi ani MacDonald fusese delegat la OMS şi fac pariu pe ce vreţi ca Gregori era omologul sau din partea Italiei.

— Ceea ce explica fotografiile lipsă din album, şopti Generalul.

— Cei doi – MacDonald şi adevăratul Gregori – braţ la braţ, desigur. La Torino. Oricum, probabil după ce a cântărit

situaţia, o zi-două, MacDonald i-a spus falsului Gregori că l-a ghicit. Ne putem imagina ce s-a întâmplat. Gregori a scos probabil pistolul şi i-a spus că-i pare foarte rău, dar trebuia să-l reducă la tăcere, iar MacDonald, care nu era un prost, i-a pus în faţa o hârtie şi i-a spus, la rândul lui, ca lui îi pare foarte rău, dar dacă ar muri pe nepusă-masă, banca lui – sau poliţia – aveau ordin să deschidă de îndată un plic sigilat* în care se afla o copie a acelei hârtii care conţinea câteva date interesante referitoare la Gregori. Atunci Gregori a renunţat la pistol şi cei doi au căzut la învoiala. O învoiala într-un singur sens: Gregori să-i plătească lui MacDonald atâta şi atâta pe lună. În caz contrar... Nu uitaţi că MacDonald era acum în situaţia de a-i pune în cârca lui Gregori un asasinat.

— Tot nu înţeleg, insista Hardanger. E un nonsens. Poţi să-ţi închipui, de exemplu, ca domnul General ar putea avea doi oameni în subordine care să lucreze la acelaşi proiect, să zicem, în Varşovia, oameni care nu numai că nu se cunosc deloc, dar şi urmăresc scopuri diametral opuse şi, teoretic, ar putea să se elimine unul pe celălalt? Trebuie să-ţi spun, Cavell, că am o părere mai bună despre serviciile de informaţii comuniste decât tine.

— Sunt de acord cu Hardanger, se pronunţa Generalul.

— Şi eu, am încuviinţat. Ce am spus eu este ca MacDonald lucra pentru comunişti. N-am afirmat niciodată ca asta era şi situaţia lui Gregori, sau că Virusul Diavolului ar avea vreo legătură cu comuniştii. Dumneavoastră şi Hardanger aţi făcut această presupunere.

Hardanger se aplecă în faţa să mă vadă mai bine:

— Vrei să spui... vrei să spui că Gregori este totuşi un dement?

— Dacă mai crezi asta, am răspuns răutăcios, ar fi timpul să-ţi iei o vacanţa lungă. Gregori avea un motiv deosebit de puternic şi de presant ca să pună mâna pe viruşi şi sunt convins că l-a pus la curent şi pe MacDonald. Trebuia să-şi asigure colaborarea lui. Dacă i-ar fi spus lui MacDonald doar

că ar vrea s-o întindă cu bacilul botulinic, mă îndoiesc că MacDonald ar fi intrat în joc. Dar dacă, să zicem, i-ar fi oferit lui MacDonald vreo zece mii de lire, acesta s-ar fi răzgândit cât ai zice peşte, pentru că aşa era MacDonald.

Intraserăm bine în Alfringham, sirena masivului Jaguar al poliţiei era în funcţiune, viteza noastră era dublă faţa de cea legală şi ne strecuram cu abilitate prin circulaţia care începea să se reducă o dată cu lăsarea serii. Şoferul era un profesionist, ales de însuşi Hardanger dintre oamenii săi de la Londra şi ştia cu precizie cât putea da el şi cât putea maşina, fără a risca să ne omoare pe toţi.

— Opreşte maşina, interveni brusc Hardanger. Un agent de circulaţie! Ne apropiam rapid de unicul sistem de semafoare din Alfringham, care, aparent, era manevrat manual la ceea ce se putea numi ora de vârf din oraş. Un poliţist, purtând o pelerină albă pe care sclipea ploaia în lumina semaforului, era postat lângă un sistem de comandă montat pe un stâlp. Maşina opri şi Hardanger, coborând geamul, îl chemă la el.

— Superintendent Hardanger, din Londra, se recomanda el scurt. Ai observat un Vanden Plas Princess albastru-verzui trecând pe aici în seara asta? Cam cu vreo oră în urmă?

— Da, domnule. Venea în goana când era pe galben şi mi-am dat seama că va ajunge în intersecţie pe roşu. Am fluierat şi s-a oprit după ce trecuse de al doilea semafor. L-am întrebat pe şofer ce se petrecea şi mi-a răspuns că roţile din spate i se blocaseră din cauza şoselei umede când frânase, aşa că i-a fost teamă să mai pună frâna, întrucât fiica lui dormea pe bancheta din spate şi putea să se rănească dacă ar fi oprit brusc; s-ar fi putut lovi. M-am uitat pe bancheta din spate şi ea dormea într-adevăr. Dormea dusă, nici vocile noastre ni-au trezit-o. Mai şedea un bărbat lângă ea. Aşa că... aşa că i-am dat un avertisment şi l-am lăsat să plece mai departe...

Vocea i se frânse, nesigură.

— Chiar aşa, bubui Hardanger. Abia acum îţi dai seama! Nu eşti în stare să distingi un om care doarme de cineva care e silit să se prefacă pentru că i s-a înfipt un pistol în coaste? Dormea, auzi la el! adăugă el revoltat. Nenorocitule, eşti concediat!

— Am înţeles, domnule. Poliţistul, cu ochii aţintiţi undeva, deasupra maşinii, stătea în poziţie de drepţi, aidoma unui soldat din gardă la parada gata să leşine, cu degetele lipite de vipuşti. Îmi pare rău, domnule.

— Încotro a luat-o? îl chestionă Hardanger.

— Spre Londra, domnule, răspunse poliţistul împietrit.

— Cred că ar fi prea mult să mă aştept să-i fi luat numărul, spuse Hardanger sarcastic.

— XOW 973, domnule.

— Ce?!

— XOW 973.

— Consideră-te reîncadrat, tuna Hardanger. Ridică geamul la loc şi o pornirăm din nou. Sergentul vorbea în şoapta în microfon. Hardanger spuse: Cred că am fost cam dur cu el. Dacă ar fi fost însa cât de cât isteţ, la ora era cineva, nu se juca cu butoanele semaforului, îmi cer scuze că te-am întrerupt, Cavell.

— Nu face nimic, am răspuns. Intervenţia fusese binevenită, orice era binevenit dacă mă ajuta să nu mă gândesc la Mary. Mary ameninţata de pistolul ucigaş. MacDonald – despre el vorbeam – era ahtiat după bani, dar şi un tip şiret. Foarte şiret – trebuia să fie aşa ca să supravieţuiască în lumea spionajului. Ştia că furtul toxinei botulinice (sunt sigur că Gregori nu i-a dezvăluit niciodată intenţia sa de a sustrage şi Virusul Diavolului) va declanşa o cercetare minuţioasa a trecutului tuturor suspecţilor – adică a celor care lucrau în laboratorul numărul unu. Poate că a bănuit şi că propriile sale activităţi de spionaj vor duce la o reverificare a tuturor cercetărilor. Ştia că toate detaliile cunoscute despre viaţa lui sunt înregistrate în dosarul sau şi

era convins că unul sau mai multe dintre acele detalii, cele referitoare la activităţile sale imediate după război, nu vor rezista unei cercetări riguroase. Ştia că şeful serviciului de securitate, Derry, deţinea acele dosare. I-a spus lui Gregori că nu va exista nici un joc, nici un fel de cooperare, decât dacă vedea întâi dosarul. MacDonald nu avea de gând să devină ţapul ispăşitor în urma investigaţiilor poliţiei.

— Deci Easton Derry, sau ce a mai rămas din el, zace acum în fundul pivniţei, spuse Generalul.

— Da. Acum fac doar presupuneri, dar sunt destul de corecte. În afară de dosarul pe care-l voia MacDonald, mai voia şi Gregori ceva: combinaţia de la uşa laboratorului numărul unu, pe care o cunoşteau Derry şi doctorul Baxter. Cred că au aranjat astfel ca MacDonald să-l invite pe Derry la el acasă, sub pretextul că are ceva important să-i spună. Derry a venit şi în momentul când a trecut pragul casei lui MacDonald, a fost un om mort. Gregori, care se ascundea probabil pe undeva cu pistolul în mână, a avut grijă că asta să fie finalul. În primul rând i-au luat cheile, cele de la seifurile din casa lui Derry, unde ţinea dosarele: şeful serviciului de securitate trebuia să poarte întotdeauna cheile asupra sa. Apoi au încercat să-l silească să le spună combinaţia de la uşa laboratorului numărul unu. Cel puţin, a încercat Gregori – nu-l văd pe MacDonald jucând un astfel de rol în această parte a operaţiunii – deşi trebuie să fi ştiut sau să fi văzut ce se petrecea. Dacă Gregori nu este poate nebun, totuşi cred că este un psihopat – un om de un nemăsurat sadism. Uitaţi-vă ce i-a făcut lui Derry, cum a lovit-o pe doamna Turpin în ceafă, ca să nu mai vorbesc de coastele mele şi de faptul că l-a sugrumat pe MacDonald.

— Zădărnicindu-şi propriile ţeluri, spuse Hardanger apăsat. L-a torturat şi l-a mutilat cu atâta sălbăticie pe Derry, încât acesta a murit înainte de a putea vorbi. Cred că n-ar fi o dificultate prea mare să aflăm cine este acest fals Gregori. Un om cu faptele şi tehnicile sale are obligatoriu un dosar. Având

amprentele şi indexul sau cefalic, Interpolul din Paris îl va identifica într-o oră. Se aplecă în faţa, dându-i instrucţiuni sergentului.

— Da, am spus. Nu va fi greu. Dar acum nu asta e important. Ucigându-l pe Derry înainte de a-l face să vorbească, Gregori trebuia să se găsească o altă cale de pătrundere în laboratorul numărul unu. Mai întâi i-au percheziţionat casa – şi, ca-o paranteza, sunt sigur că au căutat şi printre efectele lui personale şi au dat şi peste o fotografie în care Derry era cavaler de onoare la o nuntă. La nunta mea. Desigur, Generalul apare şi el în fotografie. De asta m-au răpit pe mine, apoi pe Mary. Ştiau. Ei, au descuiat seiful, au sustras foaia compromiţătoare din dosarul lui MacDonald şi între timp au studiat bine şi celelalte dosare, dacă tot erau pe acolo. Au aflat despre problemele financiare ale doctorului Hartnell şi s-au hotărât să-l şanteze, devenind astfel complicele lor pentru a ieşi din Mordon. Pentru că, după eşecul pe care l-a avut încercând să obţină combinaţia de la Derry, Gregori trebuia să născocească un alt plan ca să sustragă viruşii.

— Pentru a ieşi din Mordon? se încrunta Hardanger. Pentru a pătrunde în Mordon, vrei să spui.

— Îmi pare rău, pentru a ieşi din institut.

Hardanger şedea în fundul maşinii, în întuneric, privindu-mă cu o expresie care nu mă afecta prea mult; i-am expus teoria pe care o dezvoltasem şi în faţa Generalului în primele ore ale dimineţii, anume cum doi bărbaţi fuseseră introduşi pe ascuns în cutii, unul deghizat că „X", celălalt ca Baxter,.cum au plecat amândoi la timpul obişnuit şi şi-au lăsat ecusoanele la poartă, în timp ce adevăratul „X" a rămas acolo până la ora unsprezece, omorându-l întâi pe Baxter cu toxina botulinică, apoi pe Gladon cu bomboană cu cianură, înainte de a ieşi din institut, prin gardul de sârmă, cu viruşi cu tot.

— Foarte, foarte interesant, spuse Hardanger când am sfârşit. Vocea, ca şi chipul său, trădau un interes profesional,

dar şi ranchiună. Adăugă:

— Doamne, şi mai spui că Easton Derry a acţionat de unul singur. Bănuiesc că te-ai distrat de minune punându-mă pe piste false, fire-ai să fii.

— N-am făcut aşa ceva, i-am răspuns. Tu ţi-ai ales pista. Oricum, urmăream piste paralele. Încercam să-mi dau seama cum, dar nu eram în stare. Ideea pătrunderii prin efracţie a pornit de la tine, nu de la mine. Iar cel care a avut dubii că dosarul lui MacDonald era complet, tu ai fost.

Radioul din maşina porni să hârâie. Proprietarul maşinii Vanden Plass, un medic care vizitase un bolnav, se dusese la secţia locală de poliţie după plecarea noastră şi adăugase la declaraţie un element interesant: anume, că avea rezervorul maşinii aproape gol. Hardanger ordona scurt sergentului şi şoferului maşinii să fie cu ochii în patru după cel mai apropiat garaj, apoi se întoarse către mine:

— Hai, zi-i mai departe.

Ultima mea remarca îl îmbunase doar în parte şi nu-l învinovăţeam deloc pentru tulburarea pe care o simţea.

— Nu mai e mult. Gregori nu numai că a aflat despre combinaţia lui Hartnell cu Tuffnell, cămătarul, dar a făcut şi descoperiră că doctorul, ca secretar al popotei, deturna fondurile. Nu mă întreba cum a aflat. După asta...

. – Pot să-ţi spun eu, mă întrerupse Hardanger. Ca de obicei, prea târziu, adaugă dezgustat. MacDonald era preşedintele popotei şi, dându-şi seama de necazurile financiare ale lui Hartnell, a devenit suspicios. Ca preşedinte, avea desigur acces la registre şi le-a verificat.

— Asta era! Eram tot atât de dezgustat de mine însumi ca şi Hardanger. Ştiam că a fost preşedintele popotei! Cred că sarea prea tare în ochi. Drăguţul de Cavell! Bun, "după asta Hartnell a fost la cheremul lui – şi ştiind din dosarul lui Hartnell ca acesta va fi supus unei cercetări detaliate, a încurcat şi mai mult lucrurile, plasând ciocanul şi cleştele folosit la ieşirea din Mordon în casa lui Hartnell, mai mânjindu-

i şi motoretă cu noroiul ăla roşcat, aşa, pentru orice eventualitate. Dacă n-a făcut-o Gregori cu mâna lui, atunci a fost unul dintre asistenţii lui. Prima pistă falsă. A doua pistă falsă – inexistentul unchi George care depune bani în contul din banca al lui Chessingham cu săptămâni de zile înaintea crimei. Gregori ştia, bineînţeles, ca una dintre primele fire ale investigaţiilor vor duce la conturile din bancă.

— Piste false, rosti Hardanger necăjit. Tot timpul blestematele astea de piste false. În ce scop?

— Ca să câştige timp. Ajung şi la asta.

— Iar cu cele două crime de la Mordon şi furtul viruşilor rămâne cum ai sugerat iniţial? întreba Generalul.

— Nu, am scuturat din cap, acolo am greşit.

Generalul se uita la mine. Faţa lui părea inexpresivă, dar spunea totuşi atât de multe! Am continuat:

— Ideea mea era ca unul dintre cercetătorii din laboratorul numărul unu i-a ucis şi pe doctorul Baxter şi pe Gladon. Toate indiciile mă duceau într-acolo. Am greşit. Era inevitabil să greşesc. Am verificat şi răsverificat pe absolut fiecare cercetător şi tehnician din laborator şi fiecare avea un alibi imbatabil pentru noaptea crimei – imbatabil pentru că era adevărat. Au fost introduşi doi oameni, poate chiar trei. Nu ştiu. Dar ştiu că Gregori trebuie să aibă o întreaga organizaţie la dispoziţie. Poate că au fost trei. Să zicem trei. Numai unul dintre ei a plecat la ora obişnuita – cel deghizat în Baxter. Ceilalţi doi au rămas, în afară de „X" – acesta a plecat şi el la ora obişnuita şi a ajuns acasă pentru a-şi asigura un alibi comod. „X" a fost aproape cu certitudine Gregori – MacDonald era mâna moartă în chestia asta. Poate că Gregori a luat, sau n-a luat viruşii cu el – probabil că nu, pentru a nu fi găsiţi asupra lui în cazul unui control inopinat. Dar cert e că a lăsat în urma să o ampulă de toxina botulinică şi una cu bomboane tratate cu cianură. Vă amintiţi că nici unul din noi nu prea agrea ideea ca Gladon ar fi acceptat bomboana de la un potenţial suspect, în toiul nopţii.

— Dar toxină, cianura... ce scop aveau? se interesa Generalul. Erau cu totul inutile.

— Nu şi în viziunea lui Gregori. Le-a ordonat oamenilor săi să-l altoiască pe Baxter şi să spargă ampula cu viruşi la plecare. O dată ieşiţi din laborator, unul dintre ei a acţionat ca paravan, în timp ce Gladon, care ţinea coridorul sub observaţie din casă, a venit în grabă mare, cu pistolul în mână. Pe când îl ţintea pe unul dintre ei, celălalt a venit din spate şi l-a deposedat de armă. Apoi l-au forţat să înghită bomboana de cianură. Numai Dumnezeu ştie la ce s-o fi gândit Gladon – a murit înainte de a-şi dea seama.

— Diavolii, murmură Generalul. Diavoli nemiloşi.

— Totul a fost conceput astfel încât să dea impresia că ucigaşul era cunoscut şi de Baxter şi de Gladon. Şi, desigur, a mers. A treia urmă falsa ne-a pus definitiv pe o pistă eronată. Mereu şi mereu să câştige timp. Gregori este un geniu al înşelăciunii. M-a prostit şi pe mine cu primul telefon la Londra, noaptea trecută la ora zece. El a dat telefon. A nu ştiu câta urma falsă.

— Gregori a dat telefon? Hardanger se uita fix în ochii mei. Avea un alibi pentru ora când s-a dat telefonul. Ai verificat personal. Scria ceva la maşina, parcă?

— Cavell e întruchiparea lipsei de înţelepciune, am spus acru. Fără îndoiala, s-a auzit zgomotul făcut de maşina de scris. L-a înregistrat în prealabil pe banda şi a dat drumul la magnetofon înainte de a ieşi pe fereastra de la parter. În camera lui era un miros curios şi am văzut o grămăjoară de cenuşa albă în cămin când l-am vizitat dis-de-dimineaţă: resturile benzii de magnetofon.

— Dar pentru ce urmele astea false... Începu Hardanger, când ne întrerupse vocea sergentului de pe scaunul din faţa.

— Ne apropiem de un garaj.

— Trage în dreptul lui, comanda Hardanger. Întreabă-i.

Ne-am retras din şosea şi şoferul a pornit sirena. Făcea un zgomot să scoale şi morţii din somn, dar nu şi pe lucrătorul de

la staţia de benzină. Sergentul nu şovăi. În cinci secunde sărise din maşina şi intrase în biroul puternic luminat. Ieşi aproape imediat şi dispăru în spatele staţiei de benzină – atât îmi fu de ajuns. M-am luptat să cobor, cu Hardanger pe urmele mele.

L-am găsit pe lucrător într-un garaj, în spatele staţiei de benzină. Fusese legat la meserie şi i se pusese un căluş de către cineva care nu se uita la preţul scotchului. Acelaşi cineva decis să facă treaba până la capăt îi crăpase ţeasta cu un obiect greu, dar lucrătorul îşi revenise, mai exact spus, îşi recăpătase cunoştinţa când am dat peste el. Era un tip solid, între două vârste, iar faţa lui, probabil roşie de obicei, era acum purpurie din pricina furiei şi a eforturilor depuse pentru a se elibera din legături.

Am tăiat benzile care-i legau încheieturile mâinilor şi gleznele, am tras de scotchul de pe faţa lui fără prea multe menajamente şi l-am adus în poziţie şezând. Avea de făcut anumite remarci ucigătoare şi, deşi eram într-o disperată criza de timp, a trebuit să-l lăsăm să şi le exprime, dar după câteva secunde Hardanger i-o tăie scurt:

— Bun. Ajunge. Omul care ţi-a făcut chestia asta e un ucigaş care încearcă să fugă, iar noi suntem ofiţeri de poliţie. Cu fiecare secundă pe care o foloseşti ca să-l blestemi, şansele lui de a scăpa cresc. Spune-ne ce a fost, rapid şi concis.

Lucrătorul scutură din cap. Nu trebuia să fii medic ca să-ţi dai seama că era încă năucit. Spuse:

— Un bărbat de vârstă mijlocie, tuciuriu, a venit să ia benzină. Pe la şase jumate, zic eu. Mi-a cerut...

— La şase jumate, l-am întrerupt. Doar cu douăzeci de minute în urmă. Eşti sigur?

— Sunt sigur, răspunse el categoric. I se terminase benzina din rezervor cam cu un kilometru – doi înainte şi cred că se grăbea grozav, pentru că abia mai suflă. Mi-a cerut să-i dau o canistră cu vreo cinci litri de benzină şi când m-am

întors să iau canistra mi-a dat una în cap. când mi-am revenit, mă aflam în garajul ăsta din spate şi legat cum m-aţi găsit. Nu m-am dat de gol. Primul lucru pe care l-am văzut era un individ cu un pistol aţintit asupra unei fete, o blondină. Celălalt tip, gagiul care mă altoise, scotea maşina şefului din garaj şi...

— Marca, culoarea şi numărul maşinii, i-o reteză Hardanger. Primi răspunsul, apoi continuă: Stai pe loc. Nu te duce nicăieri. Ai primit o lovitură zdravăna. Voi comunica prin radio poliţiei din Alfringham şi vor trimite o maşina să te ia.

Am şi pornit mai departe, lăsându-l pe lucrător cu capul în palme, privind în urma noastră.

— Douăzeci de minute, am spus, ascultând parţial la ce spunea sergentul la telefon, grăbit şi preocupat. Or fi pierdut ceva timp să scoată maşina din şosea ca să ne păcălească, apoi au avut de mers destul pe jos până la garaj. Douăzeci de minute.

— Li s-a înfundat, spuse Hardanger cu convingere. Sunt vreo şase maşini în patrulare pe o rază de cincizeci de kilometri şi cunosc toate cărările cum numai poliţia locală poate să le cunoască. Şi o dată ce una din ele îi prinde urma lui Gregori, nu-l mai scăpa.

— Spune-le să blocheze drumurile, am intervenit. Spune-le să-l oprească cu orice preţ.

— Eşti nebun? sari Hardanger. Ţi-ai ieşit din minţi, Cavell? Chiar vrei s-o ucidă pe soţia ta? Lua-te-ar dracu', ştii prea bine ca o s-o folosească drept scut. În clipa asta e siguranţa. Gregori n-a văzut nici un poliţist de când a plecat din casa lui MacDonald, în afară de agentul de circulaţie. Poate să creadă, măcar în parte, că am încetat urmărirea. Nu-ţi dai seama, omule?

— Blocaţi drumurile, am repetat. Blocaţi drumurile. până unde să-l urmărească – până în inima Londrei, unde o să spargă afurisita aia de toxina botulinică? O dată ajuns la Londra, o să-l piardă precis. Nu-ţi dai seama, trebuie să fie

oprit undeva! Dacă nu, dacă e lăsat să intre în Londra...

— Dar chiar tu ai fost de acord...

— Asta înainte de a şti sigur că se îndreaptă spre Londra.

— Domnule General, i se adresa şi Hardanger rugător. Nu-l puteţi determina pe Cavell să...

— Este singurul meu copil, Hardanger, şi unui bătrân nu i se poate cere să decidă asupra vieţii său morţii singurului sau copil, rosti Generalul monoton. Ştii şi tu ce înseamnă Mary pentru mine. Se opri o clipă, apoi continuă pe acelaşi ton alb: Sunt de acord cu Cavell. Te rog să faci ce propune el.

Hardanger se porni să înjure încetişor şi se aplecă în faţa, să dea ordine sergentului. când termină cu el, Generalul spuse calm:

— Între timp, băiete, poţi să mai adaugi şi piesele lipsa la joc. Nu mă simt în stare să le găsesc eu însumi. Întrebarea pe care o tot pune superintendentul – cea cu urmele false. Toate urmele astea false. Ce scop au?

— Să câştige timp.

Nici eu nu eram în stare să descopăr toate golurile, dar ce-mi mai rămăsese din judecată era suficient ca să pricep motivul întrebării – acela de a ne distrage pentru moment atenţia de la maşina din faţa noastră, de la femeia prinsă în cursă şi îngrozita, aflată la cheremul unor ucigaşi neîndurători şi sadici; ca să mai reducem tensiunea care ne sfâşia inimile şi ne lua minţile, îngrijorarea care ne înnebunea. Am continuat, adunându-mi cu greu gândurile:

— Amicul nostru din maşina pe care o urmărim trebuia să câştige timp. Cu cât ne punea în faţa mai multe urme false şi piste care se înfundau – şi au fost destule – cu atât ne lua mai mult timp să ajungem în punctele cu adevărat periculoase. Ne-a supraestimat, dar, cu toate asta, ne-am trezit mult mai devreme decât se aştepta – nu uitaţi că nu sunt decât patruzeci de ore de când a fost descoperită crima. Ştia totuşi că, mai devreme sau mai târziu, vom ajunge să investigăm şi locul de care se temea cel mai mult – casa lui MacDonald. Ştia

că, mai devreme sau mai târziu, trebuia să se descotorosească şi de

MacDonald. Şi, cu cât mai târziu, cu atât mai bine, pentru că în decurs de câteva ore de la moartea lui MacDonald urma să se deschidă un plic sigilat la vreo bancă sau vreo secţie de poliţie şi noi o porneam pe urmele lui cu viteza fulgerului. Oricare ar fi intenţiile finale ale lui Gregori, ar fi preferat, de bună seamă, să şi le pună în aplicare cât timp mai era un membru respectabil al comunităţii din Alfringham şi nu un ucigaş care fuge din calea unei considerabile forţe poliţieneşti a Marii Britanii.

— E greu să ameninţi guvernul – şi naţiunea – simţind pe ceafa răsuflarea rece a legii, mă aprobă Generalul. Detaşarea bătrânului, stăpânirea de şine de care dădea dovadă, aproape depăşeau puterile omeneşti. Totuşi, de ce trebuia să moară MacDonald?

— Din două motive: din cauză că ştia care este scopul final al lui Gregori şi, dacă ar fi trăit să-l dezvăluie, toate planurile lui, ale lui Gregori, ar fi fost spulberate. Şi din cauza doamnei Turpin. MacDonald era un tip dur şi poate că n-ar fi vorbit chiar dacă poliţia ar fi pus mâna pe el – la urma urmelor, el nu avea nici un amestec în asasinatele comise, deşi era băgat până peste cap în toată porcăria. Dar doamna Turpin l-ar fi făcut să vorbească – în caz contrar, ar fi vorbit ea însăşi. La Paris, doamna Halle mi-a dat de înţeles că MacDonald era un mare crai – şi craii ăştia nu-şi schimba lesne năravul. Cel puţin nu înainte de a deveni octogenari! Doamna Turpin era o femeie arătoasă, iar atitudinea ei vădit protectoare faţa de MacDonald o dădea de gol. Îl iubea pe MacDonald – dacă MacDonald îi împărtăşea sau nu sentimentele nu pot să ştiu şi nici nu contează, în caz că lucrurile mergeau prost, l-ar fi determinat pe MacDonald să depună mărturie împotriva lui Gregori şi l-ar fi înfundat pe acesta, dându-i planurile în vileag. Cred că depoziţia lui ar fi. fost atât de importantă, de crucială, încât fie ea, fie

MacDonald, fie amândoi ar fi fost convinşi că MacDonald ar fi primit cel mult o condamnare uşoara. Văzându-şi spulberata speranţa de a mai stoarce bani de la

Gregori, nu cred că MacDonald ar fi ezitat între a deveni martorul acuzării – dacă ce avea de spus era îndeajuns de important, poate ar fi fost achitat – şi de a fi acuzat de complicitate la crima pentru câştig, un delict care, în ţara asta, încă se mai pedepseşte cu spânzurătoarea. Iar dacă ar fi ezitat, doamna Turpin ar fi hotărât şi pentru el.

Bănuiala mea – e doar o bănuială, dar putem verifica la Mordon – e ca doamna Turpin i-a telefonat lui MacDonald la institut de îndată ce am ieşit pe uşa, iar Gregori ori a tras cu urechea, ori i s-a spus ce se petrecuse. Probabil că l-a însoţit pe MacDonald acasă la el, să sondeze terenul şi nu i-au trebuit mai mult de două minute să-şi dea seama cum stăteau lucrurile. MacDonald era încins şi asta putea fi fatal pentru Gregori. Ca să preîntâmpine aşa ceva, a trebuit ca întorsătura lucrurilor să le fie fatală lui MacDonald şi doamnei Turpin.

— Toate aranjate de un profesionist, nu? spuse Hardanger. Chipul îi era pământiu şi nu mă iertase încă.

— Gândit până în cel mai mic detaliu, am încuviinţat. Singurul impediment e ca peştele cel mare a scăpat deja, iar ceea ce a rămas e lipsit de valoare. Dar ştim un lucru: putem să lăsăm la o parte tâmpenia asta cu demolarea institutului Mordon. Dacă acesta era planul lui Gregori, faptul că MacDonald vorbea sau nu nici nu-l ajuta, nici nu-l împiedica, întrucât o ţara întreaga cunoştea deja toată istoria. Miza e mult mai mare, mult mai importantă; un plan care putea fi dejucat ar fi fost probabil dejucat, dacă am fi prins de veste din vreme.

— Ca de pildă? întreba Hardanger.

— Spune-mi tu. Eu am terminat cu ghicitul pe ziua de azi»

Şi într-adevăr aşa şi era – nici n-am mai dezvoltat teorii, nici n-am mai vorbit toată ziua, decât când a fost absolut

necesar. Cum stăteam sprijinit pe pernele adânci, călduroase şi confortabile ale maşinii, se instala reacţia. Începu să se erodeze efectul anesteziant al solicitării de a acţiona non-stop şi de a gândi rapid şi cu cât scădea mai mult această necesitate, cu atât mă simţeam mai bătrân şi mai uzat. Şi o dată cu asta creştea şi durerea. mă gândeam cât de răspândită e credinţa că nu poţi simţi decât o singură durere la un moment dat şi mă întrebam care imbecil neinformat o pusese în circulaţie. mă gândeam oare care parte a trupului mă durea cel mai tare, piciorul, coastele său capul şi am ajuns la concluzia că pe primul loc erau coastele, dar numai cu un cap înaintea celorlalte. Asta o fi fost vreun joc de cuvinte? Şoferul rula cu peste o sută treizeci la oră pe şoseaua umedă şi nesfârşită, dar conducea atât de abil şi de uşor încât, cu toată teama şi îngrijorarea mea pentru Mary, cred că am aţipit, în momentul când microfonul începu să pâcăne.

Se auzi întâi semnalul de identificare, apoi mesajul: „O limuzină Grey Humber, având semnalmentele maşinii căutate, numărul neidentificat, a ieşit din şoseaua spre Londra la stânga, către drumul „B" pentru a evita blocajul din intersecţia Flemington, la trei kilometri şi jumătate de Crutchley. O urmăresc."

— Intersecţia Flemington. Vocea sergentului de pe locul din faţa, cu accentul din Alfringham, era uşor emoţionata. E o fundătură. Nu duce nicăieri în afară de Flemington şi înapoi pe şoseaua spre Londra, după vreo patru kilometri şi jumătate.

— La ce distanţa suntem de... cum îi zice? Crutchley? întreba Hardanger.

— Cam la şase kilometri, domnule.

— Deci asta înseamnă cam treisprezece, maxim cincisprezece kilometri de intersecţia unde Gregori trebuie să iasă iar în şoseaua spre Londra. Drumul ăsta ocolitor prin Flemington, cel pe care se afla el acum... ce lungime are, cât

îi trebuie să-l parcurgă?

— Vreo nouă, zece kilometri, domnule. E cam întortocheat. Poate zece minute dacă ţine piciorul pe acceleraţie şi riscă până la sfârşit. Drumul e plin de turnante fără vizibilitate.

— Crezi că ai putea ajunge în zece minute? îl întreba Hardanger pe şofer.

— Nu ştiu, domnule. Nu cunosc drumul.

— Eu, da, spuse sergentul încrezător. O să reuşească.

Reuşi. Ploaia cădea dezlănţuita, drumurile erau alunecoase, chiar şi secţiunile drepte îl puneau pe şofer la încercare şi cred că ne-am ales toţi cu câteva fire albe în păr în plus în noaptea aceea, dar a reuşit. Am ajuns chiar mai repede. Din şuvoiul constant de rapoarte transmise de maşinile poliţiei care-l urmăreau pe Gregori, era clar că cel care era la volan conducea prost.

Am oprit, am parcat de-a curmezişul drumului de Flemington, blocând cu totul ieşirea către şoseaua spre Londra. Ne-am dat repede jos din maşina, în timp ce sergentul focaliza farul puternic montat pe acoperişul maşinii către drumul ocolitor, în direcţia de unde urma să apară Humberul furat de Gregori. Am luat poziţie sub ploaia năvalnică în spatele Jaguarului şi, ca o măsură de precauţie, cam la trei metri de maşina. În ploaia aceea grea, un parbriz aburit sau ştergătoarele care nu mai pridideau puteau împiedica şoferul unei maşini care venea în viteza să observe Jaguarul la timp. Mai ales dacă şoferul era atât de neîndemânatic pe cât afirmau rapoartele.

M-am uitat cu atenţie în jur. Nici Dick Turpin[11] n-ar fi putut alege un locşor mai potrivit pentru o ambuscadă. Intersecţia, în formă de T, avea două laturi mărginite de o pădure deasă de fagi. A treia latură a T-ului, luminată încă de farurile orbitoare ale Jaguarului, era o păşune deschisă, având la

[11] Dick Turpin – tâlhar la drumul mare, născut în Anglia în 1706, executat în 1739 (n.tr.)

capătul ei o casă de ţara înconjurata de copaci, cam la o sută de metri depărtare; aproximativ la jumătatea acestei distanţe, se aflau un şopron şi câteva clădiri aferente fermei. Abia puteam distinge o lumină la una din ferestrele casei, licărind înceţoşata din pricina ploii abundente.

Pe una din părţile sale, drumul de Flemington era mărginit de un şanţ adânc şi mă gândeam să mă ascund acolo în momentul când maşina lui Gregori era somata să se oprească, apoi să mă ridic şi să azvârl o piatră mare prin geamul şoferului, eliminând astfel cincizeci la sută din opoziţie, înainte de a avea el timp să încerce să facă ceva. Singurul necaz era ca o puteam elimina şi pe Mary – faptul că ea nu se afla pe locul de lângă şofer când Gregori trecuse prin Alfringham nu era o garanţie că nu s-ar afla acolo în clipa asta. Am hotărât să rămân pe loc.

Acoperind zgomotul ploii care cădea bolborosind pe şosea şi răpăia pe acoperişul maşinii, s-a distins dintr-o dată zgomotul tot mai apropiat al unui motor accelerat cu furie şi fără îndemânare. Doar peste câteva secunde, am zărit primele licăriri albe ale farurilor maşinii, cu fasciculele de raze luminând straniu spaţiile dintre fagi şi vergelele albicioase ale ploii. Ne-am lăsat în genunchi la adăpostul Jaguarului, am scos revolverul şi am tras piedica.

Brusc, cu un scrâşnet strident al ambreiajului şi al motorului ambalat la maximum, maşina îşi făcu apariţia de după ultima turnanta, îndreptându-se spre noi. Auzeam cum accelerează la ieşirea din cotitură, la numai o sută cincizeci de metri depărtare; apoi motorul se opri dintr-o dată şi se făcu auzit aproape imediat sunetul inconfundabil al roţilor blocate alunecând pe carosabilul ud. Am observat farurile maşinii care se apropia luminând nebuneşte când o parte, când cealaltă a drumului, în timp ce omul de la volan încerca disperat să recâştige controlul asupra vehiculului şi m-am încordat instinctiv, aşteptând să se producă coliziunea dintre maşina şi Jaguarul care-i bloca drumul.

Dar coliziunea nu se produse. Ajutată de noroc şi nicidecum datorită îndemânării şoferului, maşina opri la un metru şi jumătate de Jaguar, în mijlocul drumului, derapând uşor spre stânga. M-am ridicat şi m-am dus la Jaguar, cu ochii mijiţi din pricina luminii orbitoare de la farurile Humberului. Deşi mă conturam clar în ploaia de lumină, nu eram convins că ocupanţii maşinii îmi puteau distinge trăsăturile – farul de pe acoperişul Jaguarului era foarte puternic şi cădea direct pe parbrizul maşinii lui Gregori.

Nu mă pot compara cu Annie Oakley[12], dar la o distanţa de trei metri şi cu o ţinta cât o farfurie de supă, fac faţa în condiţiile cele mai vitrege. Două focuri scurte şi farurile Humberului se stinseră. Am ocolit Jaguarul prin faţa, urmat de ceilalţi, pe când o a doua maşina – o maşina a poliţiei, care îi urmărise – trase în spatele maşinii lui Gregori. mă mai aflăm încă lângă Jaguar când cele două portiere din dreapta maşinii furate se deschiseră larg şi coborâră în graba doi bărbaţi. Preţ de o secundă, doar o secundă, am avut jocul în mână. Aş fi putut să-i împuşc pe amândoi acolo unde se aflau, iar faptul că pe unul dintre ei ar fi trebuit să-l împuşc în spate nu m-ar fi deranjat deloc. Dar, ca un tâmpit, am şovăit şi am întârziat să ochesc, astfel că momentul trecu şi şansa mea o dată cu el, pentru că Mary fu aruncată din maşina, cu brutalitate şi violenţa, încât durerea o făcu să geamă şi Gregori o trase în faţa lui, în timp ce îşi aţinti asupra mea pistolul, pe deasupra umărului ei drept. Celălalt individ era un tip latin, lat în umeri şi cu înfăţişare extrem de dură, strângând în mana-i păroasă, mâna stângă, un pistol ca o ţeava de tun retezata la capăt. Am observat că-l ţinea în mâna stângă. Tipul care folosise cleştele ca să iasă din institut fusese stângaci. Acesta era, probabil, ucigaşul lui Baxter şi al lui Gladon. Nici nu mă îndoiam de faptul că el era ucigaşul: după ce ai văzut atâţia, îi recunoşti instantaneu. Pot avea o înfăţişare normală, să pară la fel de inofensivi ca orice trecător, dar întotdeauna, undeva

[12] Annie Oakley – trăgătoare de elită din SUA (1860-l926)

în fundul ochilor lor, se ascunde licărirea demenţei. Nu e vorba de ceva ce ar avea, ci de ceva care le lipseşte. Aşa era şi asta. Iar Gregori? Un altul? Era acelaşi Gregori pe care-l cunoscusem, înalt, tuciuriu, cu părul cărunt şi aceeaşi privire scrutătoare şi totuşi era un om total schimbat. Nu mai purta ochelari.

— Cavell. Vocea îi suna moale, fără intonaţie, aproape convenţional. Am avut ocazia să te ucid cu câteva săptămâni în urmă. Ar fi trebuit să profit de ea. Neglijenţa. Ştiam despre tine de multă vreme. Am fost avertizat. N-am ascultat.

— Amicul tău, am spus. Pistolul îmi atârna într-o parte şi priveam direct în gura pistolului din mâna aceea păroasa: era aţintita drept asupra ochiului meu stâng. E stângaci. Ucigaşul lui Baxter şi al lui Gladon.

— Într-adevăr. Gregori o strânse mai tare pe Mary. Părul ei blond era răvăşit tot, faţa îi era plină de dare de noroi şi deasupra ochiului ei drept începea să se contureze o vânătaie urâtă – probabil că făcuse o tentativă sa-l scape pe porţiunea parcursă între maşina abandonată şi garaj – dar nu era foarte speriată, sau, dacă era, n-o arată. Am fost bine avertizat. Henriques, el e... locotenentul meu. Responsabil şi pentru alte câteva mici accidente, nu-i aşa, Henriques? Incluzând şi mica ta păţanie, Cavell.

Am dat din cap. Se lega. Henriques era călăul. M-am uitat la faţa lui împietrita şi ochii lipsiţi de expresie şi mi-am dat seama că Gregori spunea adevărul. Nu că asta l-ar fi dezvinovăţit cât de cât pe Gregori. mă făcea doar să-l înţeleg mai bine: criminalii de prima mână din categoria lui Gregori nu prea se ocupau personal de rezolvarea aspectelor fizice ale operaţiunii.

Gregori arunca o privire rapidă asupra celor doi poliţişti coboraţi din maşina care-i urmărise şi făcu un semn iute din cap către Henriques. Acesta îşi balansă pistolul şi-l îndrepta către cei doi poliţişti. Aceştia se opriră. Am ridicat pistolul şi am făcut un pas spre Gregori.

— să nu faci aşa ceva, spuse Gregori pe un ton egal. Înfipse gura pistolului în coastele lui Mary cu atâta violenţa, încât ea gemu de durere. Nu voi ezita să ucid.

Am mai făcut un pas înainte. Ne despărţeau patru paşi. Am spus:

— Nu vei îndrăzni să te atingi de ea. Altfel, te omor. Ţi-e limpede, nu? Numai Dumnezeu ştie ce miza ai pus tu la bătaie, dar trebuie să fie ceva foarte important ca să justifice toată munca şi planurile pe care le-ai făcut, toate asasinatele tale. Indiferent despre ce ar fi vorba; n-ai reuşit încă. Doar n-o să renunţi la toate ucigând-o pe soţia mea,, nu-i aşa, Gregori?

— Ia-mă de lângă omul ăsta îngrozitor, Pierre, murmură Mary. Vocea îi era îngroşata şi nesigură. Nu-mi pasă... nu-mi pasă ce face.

— N-o să facă nimic, draga mea, i-am spus încet. Nu îndrăzneşte. Şi o ştie.

— Micul psiholog, Cavell, rosti Gregori pe acelaşi ton de conversaţie. '

Brusc, se propti de maşina şi o catapultă pe Mary spre mine cu o mişcare violentă a ambelor braţe. M-am deplasat din locul unde mă aflasem, pentru a micşora impactul, m-am clătinat, am făcut doi paşi înapoi, am reuşit să o prind şi să ne echilibrăm şi în clipa în care o dădusem într-o parte şi îmi ridicam pistolul, am văzut că Gregori ţine ceva în mâna întinsa. O fiolă de sticlă cu capac albastru. În cealaltă mână ţinea tubul de oţel din care o scosese. Am privit faţa impasibilă a lui Gregori şi apoi iar fiola pe care o ţinea în mâna şi am simţit cum mi se umezeşte palma în care strângeam pistolul.

Am întors capul şi m-am uitat la General, la Hardanger şi la cei doi poliţişti din spatele meu – şi Generalul şi Hardanger aveau în mâini nişte pistoale grele – apoi i-am privit şi pe ceilalţi doi poliţişti din bătaia armei lui Henriques. Am rostit încet şi clar:

— să nu încerce nimeni să facă vreo mişcare. Fiola din

mâna lui Gregori conţine Virusul Diavolului. Toţi aţi citit ziarele de azi. Toţi ştiţi ce se va întâmpla dacă se sparge fiola aia.

Ştiau cu toţii, prea bine. Am fi fost foarte potriviţi în orice galerie de figuri de ceară în postura Sfântului Vitus dansând twist. De cât timp spusese ieri Gregori că e nevoie pentru a dispărea orice formă de viaţa din Anglia dacă scapă virusul ăsta de polio perfecţionat? Nu-mi aminteam. Dar nu prea mult. Oricum, nu conta din cale afară.

— Corect, spuse calm Gregori. Capacul roşu indică toxina botulinică, capacul albastru Virusul Diavolului. Adineauri, când Cavell se juca cu viaţa soţiei sale, parcă a lăsat să se înţeleagă că e vorba de o cacealma. Dar vă implor să mă credeţi că nu glumesc. În seara asta sper să realizez un lucru căruia i-am dedicat viaţa mea. Se opri şi ne privi pe rând, cu ochii sclipindu-i fără expresie în lumina orbitoare a farurilor. Dacă nu mi se îngăduie să plec nestingherit, nu-mi voi putea atinge acest scop şi nu-mi doresc să-mi prelungesc viaţa. Atunci voi sparge fiolă. Vă rog din tot sufletul să mă credeţi că vorbesc cum nu se poate mai serios.

Îl credeam fără ezitare. Era nebun de legat. Am spus:

— Locotenentul tău, Henriques. Ce simte el oare văzând atitudinea ta nepăsătoare faţa de viaţa lui?

— L-am salvat o dată de la înec şi de două ori de la scaunul electric. Viaţa lui îmi aparţine şi dispun de ea după bunul meu plac. Pe lângă asta, Henriques e surdo-mut.

— Eşti nebun, am rostit aspru. Ieri ne-ai spus că nici focul, nici îngheţul, nici mările, nici munţii nu pot opri răspândirea Virusului Diavolului.

— Cred că în esenţa aşa e. Dacă trebuie să mor, nu mă deranjează câtuşi de puţin să mă însoţească şi restul lumii.

— Dar... Am făcut o pauză. Doamne, Gregori, nici un om sănătos la cap, nici chiar criminalul cel mai monstruos din istorie n-ar visa vreodată la ceva atât de... de... Pentru numele Cerului, omule, nu se poate să faci asta dintr-adins.

— S-ar putea să nu fiu sănătos la cap, răspunse el.

Nu mă îndoiam de asta. În clipa aceea, nu. Îl urmăream, înfricoşat şi fascinat cum nu mai fusesem în viaţa mea, mânuind neglijent fiola şi aplecându-se apoi brusc s-o pună sub talpa piciorului sau stâng, pe asfaltul umed. Călcâiul stâng nu şi-l ridicase de pe jos. Mi-a trecut fulgerător prin minte ce ar fi dacă i-aş trage câteva lovituri zdravene cu Hanyatti-ul, dacă manevra mea l-ar dezechilibră şi l-ar obliga să ridice piciorul de deasupra fiolei, dar gândul acesta dispăru la fel de iute cum venise. Un nebun se juca cu viaţa semenilor mei, dar eu nu-mi puteam permite această nebunie. să fi existat o singură şansa din zece milioane să mă transform din păzitor în calau şi n-aş fi putut s-o fac.

— Am testat ampulele astea în laborator, bineînţeles goale, continua Gregori degajat, şi am descoperit că se sparg la o presiune de trei kilograme şi jumătate. În paranteză fie spus, am fost precaut şi m-am aprovizionat cu tablete de cianură concentrată pentru Henriques şi pentru mine însumi: moartea provocată de Virusul Diavolului, după cum am observat din experimentele pe animale, e mult mai îndelungata şi mult mai îngrozitoare decât cea provocată de toxina botulinică. Veţi veni fiecare în faţa, pe rând, şi-mi veţi preda armele, cu patul înainte, cu braţul întins. Veţi avea cea mai mare grijă să nu faceţi nimic ce ar putea să mă dezechilibreze, astfel încât să fiu nevoit să mă sprijin pe piciorul stâng. Întâi tu, Cavell.

Am întors pistolul şi i l-am întins încet, cu braţul perfect întins în faţa, cu extremă grijă să nu-l fac să-şi piardă echilibrul. În momentul acela, înfrângerea totală pe care o suferisem, faptul că acest dement şi asasin va scăpa şi, aproape sigur, îşi va atinge scopurile sale mârşave şi disperate, oricare ar fi fost ele, nu contau nici cât o ceapă degerată. Singurul lucru care conta era ca Gregori să-şi păstreze echilibrul. Unul câte unul, i-am predat toţi armele. După asta, ne-a ordonat să ne aliniem, în timp ce Henriques,

surdo-mutul, trecu prin spatele nostru ca să ne percheziţioneze, iute şi cu pricepere, în caz că mai aveam şi alte arme asupra noastră. N-a găsit nimic. Numai când s-a terminat şi cu asta Gregori şi-a ridicat cu grijă piciorul de deasupra fiolei, s-a aplecat, a cules-o şi i-a dat drumul înapoi în tubul de oţel.

— Cred că ne sunt de-ajuns armele convenţionale, spuse el pe un ton amabil. În felul acesta, e mult mai puţin probabil să se facă vreo greşeala... ireparabilă. Ridică două dintre pistoalele pe care Henriques le pusese pe capota Humberului, verifica dacă ambele aveau siguranţele trase. Îl chema pe Henriques la el şi-i vorbi repede. Era o scenă ciudată, ca o pantonimă, Gregori îşi mişca buzele într-o tăcere desăvârşită. mă pricep oarecum la citirea buzelor, dar nu înţelegeam nimic: poate că vorbea într-o limbă străină, dar nu era nici franceza, nici italiana. Se opri şi Henriques dădu din cap că a înţeles, apoi ne privi cu o stranie licărire de nerăbdare în ochi. Deloc nu mi-a plăcut privirea aceea a lui: Henriques îmi făcea impresia unui individ capabil de orice mârşăvie. Gregori făcu semn cu unul din pistoale spre acei poliţişti care-i urmăriseră cu maşina.

— Scoteţi-vă uniformele, spuse scurt. Acum!

Poliţiştii se priviră şi unul dintre ei spuse printre dinţii încleştaţi:

— Să mă ia dracu' dacă fac aşa ceva!

— Dacă n-o faci, vei muri, prostule, i-am spus tăios. Nu-ţi dai seama cu ce fel de oameni ai de-a face? Scoate uniforma.

— Nu-mi scot uniformă pentru nimeni pe lumea asta, spuse el şi trase o înjurătură.

— E un ordin, zbiera Hardanger, la capătul răbdării. N-o să-i ia prea mult timp să-ţi scoată el însuşi uniforma, după ce o să primeşti un glonte între ochi. Scoate-o, încheie el, apăsând pe fiecare sunet.

Cei doi ofiţeri îşi scoaseră uniformele cu un aer posac şi dezaprobator, tremurând în ploaia rece şi grea. Henriques

ridica hainele de pe jos şi le aruncă în Jaguarul poliţiei.

— Cine operează staţia radio în maşina asta? întreba imediat Gregori. Am simţit ca vorbele lui mă taie prin măruntaie, deşi mă aşteptasem la aşa ceva.

— Eu, spuse sergentul.

— Bun. Cheamă cartierul general... Spune-le că ne-aţi prins şi că vă îndreptăţi spre Londra. Spune-le să recheme toate maşinile din zonă, în afară de cele care sunt în patrulare, conform programului.

— Fă ce ţi-a spus, spuse Hardanger obosit. Cred că eşti prea inteligent să încerci să faci ceva de capul dumitale, sergent. Fă exact ce spune el.

Aşa că sergentul făcu ce i se ceruse. Nu că ar fi avut de ales, cu unul dintre pistoalele lui Gregori la tâmplă. când termină de vorbit, Gregori dădu satisfăcut din cap:

— Minunat. Se uita la Henriques, care se urcă în Humberul furat. Maşina noastră şi cea a prietenilor noştri care tremura pe-aici vor fi duse în pădure şi, ca să fie tacâmul complet, le vom distruge distribuitoarele. Nu vor fi găsite până în zori. Acum că urmărirea a încetat şi având cealaltă maşina, plus uniformele, vom ieşi din Zonă fără probleme. Apoi schimbăm maşinile. Se uita la Jaguar cu regret. când statul major va prinde de veste că nu mai aveţi Jaguarul, vor fi foarte necăjiţi pe-acolo. Singura problemă de-rezolvat acum e numai ce să fac cu voi.

Aştepta până când Henriques duse ambele maşini în pădure, privind în gol pe sub borul şiroind al pălăriei, apoi spuse:

— Exista vreun reflector portabil în Jaguarul ăsta? Sunt convins că echipamentul e standart, sergent?

— Avem un reflector cu baterii în portbagaj, spuse sergentul apatic.

— Dă-mi-l. Ochii şi gura lui Gregori schiţară un zâmbet, cam ca acela al unui tigru căzut în capcană, când vede ca omul care a săpat-o se împiedica şi vine bâldâbâc lângă el.

Nu vă pot împuşca, deşi n-aş ezita s-o fac, dacă n-ar fi casa aia atât de aproape. Nici nu voi încerca să vă trag câte una în cap, pentru că mă îndoiesc că v-aţi supune la un asemenea tratament fără împotrivire. Nu vă pot lega, întrucât nu am obiceiul să port la mine destulă frânghie şi calusuri pentru a imobiliza şi a reduce la tăcere opt persoane. Dar am impresia că una din construcţiile de la fermă vor servi foarte bine ca închisoare provizorie. Sergent, stinge farurile maşinii şi deschide-ne drumul cu reflectorul până la construcţiile alese. Ceilalţi ne vor urma înşiraţi câte doi. Doamna Cavell şi cu mine vom încheia şirul. Pistolul pe care-l am la mâna îl voi ţine înfipt în spatele ei şi dacă vreunul dintre voi încearcă să fugă sau să provoace vreo diversiune, voi apăsa pur şi simplu pe trăgaci.

Nu mă îndoisem că aşa va face. Nici unul dintre noi nu avea vreun dubiu că aşa va face.

Nu era nici ţipenie de om în clădirile aferente fermei. În schimb, din staul se auzeau rumegatul şi fojgăiala vacilor, dar mulsul de seara se terminase. Gregori trecu de staul. Trecu de lăptărie, de un grajd transformat în şopron pentru tractoare, de o cocină mare de beton pentru porci şi de un hambar folosit pentru depozitarea napilor. Şovăi în faţa şurei şi apoi găsi exact ceea ce căuta. A trebuit să recunosc în sinea mea că era într-adevăr potrivit scopului său.

O construcţie lungă şi îngusta de piatră cu ambrazuri la înălţimea capului, care te făceau să te uiţi instinctiv după parapetele crenelate de deasupra. Aducea însa foarte bine cu o capelă veche, deşi funcţia pe care o avea acum era totalmente diferită – era o distilerie de cidru, având o presă de stejar de pe vremuri în celălalt capăt, pe unul dintre pereţi rafturi pentru mere, pe celălalt butoaie cu cep şi hârdaie acoperite pline de cidru proaspăt. Uşa, ca şi presa, era din stejar solid şi, o dată pusă bară pe partea exterioară a uşii, n-ai fi putut s-o spargi decât cu un berbece.

Nu dispuneam de un berbece; dispuneam de ceva mai

mult: disperare, imaginaţie şi, toţi la un loc, o mare cantitate de inteligenţa. Doar nu-şi putea Gregori închipui că vom rămâne în distileria de cidru pe vecie! Doar nu era atât de nebun să creadă că strigătele noastre n-ar fi auzite în cele din urmă de vreun trecător sau fermier, a căror casa era la mai puţin de o sută de metri depărtare. Cu o certitudine îngrozitoare şi definitivă, care-mi paraliza la un moment facultatea de a raţiona şi-mi strânse inima ca într-o gheară, mi-am dat seama că Gregori nu era, într-adevăr, atât de nebun. *Ştia* că nu vom încerca să dărâmăm uşa, *ştia* că nu vom striga după ajutor, pentru că ştia, fără îndoiala, că nici unul dintre noi nu va ieşi din distilerie decât cu picioarele înainte pe o năsălie şi acoperiţi cu o pătură. Degete îngheţate ca nişte ţurţuri de gheaţa porniră să cânte o piesă de Rahmaninov pe spinarea mea.

— Duceţi-vă în celălalt capăt şi rămâneţi acolo până încui uşa pe dinafară, ordona Gregori. Timpul nu ne permite speechuri de adio sofisticate. Peste douăsprezece ore, când îmi voi fi scuturat ultimul grăunte de praf al acestei ţari blestemate de pe tălpile pantofilor, mă voi gândi la voi toţi. Rămâneţi cu bine.

Am spus cât am putut de calm:

— Nici un gest de generozitate pentru duşmanul înfrânt?

— asta-i cerşit, Cavell. Mai am timp doar pentru o singură trebuşoara: timp pentru acela care m-a făcut să pierd atât de mult, care aproape că mi-a năruit toate planurile. Făcu un pas înainte, îmi înfipse în stomac automatul pe care-l ţinea în mâna stângă, iar cu cătarea pistolului din mâna dreaptă începu să-mi zgârie ambii cu un gest deliberat şi plin de răutate. Simţeam cum mi se desprinde pielea în şuviţe, durerea incandescentă şi sângele cald care mi se prelingea pe faţa rece ca gheaţa. Mary striga ceva neinteligibil, încercând să fugă spre mine, dar Hardanger o apuca în braţele sale puternice şi o strânse până când ea înceta să se mai zbată. Gregori se retrase şi vorbi:

— Asta li se cuvine cerşetorilor, Cavell.

Am dat din cap. Nu mi-am ridicat mâinile la faţa; oricum, eram deja desfigurat. Am spus:

— Ai putea s-o iei pe doamna Cavell cu tine.

— Pierre! veni glasul disperat lui Mary că un geamăt nelinişţit, plin de durere şi disperare. Ce vorbe sunt astea?

Hardanger începu să înjure încet şi murdar, iar Generalul mă privi doar, mut şi incapabil să înţeleagă.

Gregori rămase nemişcat, cu ochii-i negri aţintiţi fără expresie într-ai mei. Apoi făcu un gest ciudat cu capul şi spuse:

— E rândul meu să te rog ceva: iartă-mă. Nu ştiam că-ţi dai seama. Sper că atunci când îmi va veni şi mie rândul... Se întrerupse şi se întoarse către Mary. Ar fi o greşeala. O copilă atât de frumoasă. Nu, Cavell, nu sunt atât de lipsit de sentimente omeneşti, cel puţin când e vorba de femei şi de copii. De pildă, cei doi copii pe care am fost silit să-i răpesc de la Alfringham au fost deja eliberaţi şi vor fi alături de părinţii lor în decurs de o oră. Da, da, ar fi o greşeala. Veniţi, doamna Cavell.

* Ea însa se apropie de mine şi mă mângâie uşor pe obraji:

— Ce s-a întâmplat, Pierre? şopti ea. Nu era un reproş, doar iubire, mirare şi compasiune. Despre ce greşeala e vorba?

— La revedere, Mary, am spus. Doctorului Gregori nu-i place să aştepte. Ne vom revedea în curând.

Dădu să mai spună ceva, dar Gregori o apucase de braţ şi o şi ducea spre uşa, în timp ce surdo-mutul, Henriques, ne privea cu ochii lui de nebun, cu câte un pistol în fiecare mână, apoi uşa se închise, bara grea căzu cu putere pe dinafară, iar noi rămăsesem înăuntru, privindu-ne unii pe alţii, lângă reflectorul aprins care lumina pardoseala.

— Porc nemernic ce eşti, răcni Hardanger la mine. De ce...

— Taci din gură, Hardanger! îmi auzeam vocea sunând

joasă, stăruitoare, disperată. Răspândiţi-vă. Fiţi atenţi la ambrazuri, la ferestre. Repede! Pentru numele lui Dumnezeu, mai repede!

Cred că vocea mea transmitea un mesaj care ar fi sculat din morţi şi o mumie egipteană. Repede şi pe tăcute, începurăm toţi şapte să ne răspândim. Am spus în şoapta:

— Va arunca ceva pe fereastră. Va arunca o fiolă cu toxina botulinică. Acum, în orice clipă. Ştiam că are nevoie doar de câteva secunde pentru a deşuruba capacul tubului de oţel care conţinea fiolă. Prindeţi-o. Trebuie s-o prindeţi. Dacă fiola se loveşte de pardoseală sau de perete, suntem pierduţi cu toţii.

Chiar în clipa în care am terminat de vorbit, am auzit o mişcare bruscă afară, umbra unui braţ în ambrazură şi ceva zbură înăuntru ca o săgeată. Ceva de sticlă, cu un capac roşu. O fiolă de toxina botulinică.

Veni atât de brusc, atât de neaşteptat, într-un unghi atât de ascuţit faţa de pardoseală, încât toate speranţele noastre fura spulberate. Se roti în aer prin încăpere, se lovi cu precizie de îmbucătura dintre zid şi pardoseala de piatră şi se sparse într-o mie de cioburi sclipitoare.

CAPITOLUL 12

Nu voi şti niciodată ce m-a îndemnat să fac ce am făcut. Nu voi şti niciodată ce m-a făcut să reacţionez atât de incredibil de repede, cum ştiu, privind în urmă, că s-a întâmplat. Miimea aceea de secundă dintre gestul duşmanului care te ataca cu bata şi gestul de reflex în care ridici mâna să te aperi – atât mi-a trebuit ca să reacţionez. A fost ceva automat, instinctiv, fără nici un gând conducător, dar trebuie totuşi să fi existat o formă de raţionament în spatele acţiunii mele, o formă de gândire instantanee, la nivelul subconştientului, care n-a avut timp să se materializeze clar în mintea mea, ca un gând precis conturat, pentru că am făcut singurul lucru posibil care oferea unică, deşi foarte slabă, raza de speranţa că vom supravieţui.

În clipa când fiola venea sfârâind prin aer şi mi-am dat seama că nu exista absolut nici o şansa să fie interceptată, am întins mâinile spre butoiul de cidru de pe suportul cel mai apropiat; cioburile fiolei sticleau; am tras de butoi în jos din răsputeri, exact pe locul unde căzuse fiolă. Scândurile butoiului se desfăcură şi se spulberară de parcă ar fi fost făcute din placaj şi patruzeci de litri de cidru se revărsară gâlgâind pe perete şi pe pardoseală.

— Cidru, mai daţi-mi cidru, am strigat. Turnaţi-l pe jos, pe lângă zid, stropiţi cu el prin aer, deasupra locului unde a căzut blestemata aia de fiolă. Dar să nu cumva să daţi şi pe voi! Repede, repede!

— La ce dracu' ne ajută asta? întreba Hardanger. Faţa lui, de obicei roşcovana, era acum palidă, încordata şi nedumerită, dar cu toate astea, deja se apucase să răstoarne cu atenţie un hârdău de cidru pe jos. Cum poate să ne ajute cidrul?

— E higroscopica, i-am spus iute. Toxina e higroscopica. În orice condiţii, prefera apa faţa de aer, are o afinitate de o sută de ori mai mare cu hidrogenul decât cu azotul. L-ai auzit pe General vorbind despre asta aseară.

— Asta nu e apa, obiecta Hardanger aproape scos din minţi, e cidru.

— Doamne, nu ne lăsa! urlai eu ca scos din minţi. Sigur că e cidru! Nu avem nimic altceva la îndemână. Nu ştiu ce efect va avea, nu ştiu dacă va avea loc combinaţia. Pentru prima dată în viaţa, Hardanger, ar fi bine să începi să te rogi ca o băutură alcoolică să aibă un conţinut mare de apă. Am încercat să ridic încă un butoi, mai mic, dar m-a fulgerat o durere atroce pe partea dreaptă şi l-am scăpat din mâini. Timp de o clipă teribilă m-am gândit că virusul şi-a făcut efectul, dar mi-am dat seama imediat că probabil îmi dislocasem coastele rupte când am aruncat butoiul prin aer. M-am gândit confuz dacă nu cumva vreuna din coaste îmi străpunsese pleura sau chiar plămânul, ei, şi după aceea nu mi-a mai păsat – în condiţiile date, aproape că nu mai conta.

cât mai aveam de trăit? Dacă bacilii botulinici scăpaseră în atmosferă, oare pe când primele spasme? Ce spusese Gregori despre hamster când stătusem de vorbă ieri în faţa laboratorului numărul unu? Cincisprezece secunde, da, asta era, cincisprezece secunde pentru Virusul Diavolului şi cam tot atât în cazul contaminării cu toxina botulinică. Cincisprezece secunde la hamster. Dar la om? Numai Dumnezeu ştie, cel mult treizeci de secunde. Cel mult." M-am aplecat şi am ridicat reflectorul de pe jos.

— Nu mai turnaţi, i-am oprit. Gata. E destul. Ridicaţi-vă cât puteţi de sus: dacă vreţi să trăiţi, ridicaţi-vă cât mai sus. Căutaţi să nu vă atingeţi de cidru, nici cu pantofii, nici cu altceva, căci veţi muri. Am rotit reflectorul în jur; se ridicau toţi, evitând şuvoiul de cidru de culoarea chihlimbarului care inundase pardoseala şi am auzit motorul Jaguarului. Gregori pleca cu Mary şi cu Henriques către împlinirea visului său de

maniac megaloman, convins că lăsase în urma sa un cavou.

Cele treizeci de secunde trecuseră, cel puţin treizeci. Nimeni nu avea convulsii pentru moment. De data asta i-am luminat pe fiecare în parte cu mai multă atenţie, pornind de la feţele lor încordate până jos la picioare. Am concentrat fascicolul de lumina asupra unuia dintre cei doi poliţişti ale căror uniforme fuseseră luate.

— Scoate-ţi pantoful drept, am spus tăios. E stropit cu cidru. Nu cu mâna, idiotule! Cu botul celuilalt pantof. Superintendent, mâna stângă a hainei e udă. Hardanger stătu nemişcat, fără să mă privească, în timp ce-i lărgeam jacheta la guler şi am făcut-o să alunece uşor în jos de-a lungul braţelor şi mâinilor sale, apoi am aruncat-o pe pardoseală.

— Acum suntem... suntem în siguranţa, domnule? întreba sergentul cu nervozitate.

— În siguranţa? Aş fi preferat ca locul ăsta să mişune de cobre şi păianjeni veninoşi. Nu, nu suntem în siguranţa. O parte din toxinele astea diabolice vor scăpa în aer de îndată ce încep să se usuce petele de pe zid şi de pe jos – doar ştiţi că există vapori de apă şi în aer. Presupun că de îndată ce se usucă petele, vom da de ortul popii în decurs de un minut.

— Deci ieşim, spuse calm Generalul. Rapid. Asta e ideea, băiete?

— Da, domnule. Am privit repede în jur. câte două butoaie de fiecare parte a uşii. Alte două pe aceeaşi direcţie, puţin mai în spate. Patru oameni să stea pe ele şi să balanseze presa între ei. Eu nu pot, am ceva la coaste. Presa asta cântăreşte pe puţin o sută cincizeci de kilograme. Crezi că poţi s-o scoţi la capăt cu patru oameni, Hardanger?

— Dacă cred? bubui Hardanger. O fac eu, de unul singur, cu o mână, dacă asta înseamnă scăparea. Haideţi, pentru Dumnezeu, da-ţi-i zor.

I-au dat zor într-adevăr. Nu era o treabă uşoara să muţi nişte butoaie stând pe alte butoaie, mai ales ca toate erau pline, dar disperarea şi teama vecine cu panica îi dau omului

puterea să facă ce n-a crezut că poate face. În mai puţin de douăzeci de secunde, toate cele patru butoaie erau aranjate; peste alte douăzeci de secunde, Hardanger, sergentul şi doi poliţişti începuseră să balanseze presa grea de stejar.

Uşa era din lemn de stejar masiv, cu balamale pe măsura şi o bară solidă în partea exterioară, dar în lupta cu berbecele mânuit de cei patru bărbaţi puternici ameninţaţi cu moartea parcă ar fi fost din placaj: uşa fu sfărâmata şi desprinsa complet din balamale, iar presa, care le scăpa din mâini la ultimul balans, ieşi zbârnâind în întuneric. În cinci secunde era afară.

— Casa de la fermă, striga imperios Hardanger. Haideţi într-acolo. Trebuie să aibă telefon.

— Staţi! Vocea mea era şi mai imperioasa. Nu putem intra în casă. Poate că suntem purtători de viruşi. Putem să provocăm moartea întregii familii. Să aşteptam până când ploaia va spăla toţi viruşii care au scăpat în atmosferă.

— Fir-ar să fie de treabă, nu ne putem permite să aşteptam, urla Hardanger la mine. În afară de asta, dacă virusul nu ne-a contaminat înăuntru, acum sigur nu se va întâmpla nimic. Domnule General, ce spuneţi?

— Nu sunt sigur, ezita Generalul. Cred că ai dreptate. N-avem timp...

Se întrerupse oripilat văzând cum unul dintre poliţiştii dezbrăcaţi, cel al cărui pantof se stropise cu cidru, ţipa de durere; apoi strigătul i se transforma într-un geamăt de durere feroce, însoţita de o tuse chinuitoare: îşi strânse frenetic mâinile pe gâtul care îi înţepeni brusc şi se întinse; tendoanele mâinilor se albiseră ca nişte sârme palpitante; apoi se răsturna pe-o parte şi căzu pe pământul mocirlos; nu mai gemea, dar încerca să-şi sfâşie gâtul cu unghiile. Partenerul lui, celălalt poliţist căruia i se luase uniforma, urla ca o fiară, făcu un pas înainte şi dădu sa-şi ajute prietenul, dar gemu de durere când braţul meu i se încolăci pe după gât.

— Nu-l atinge, am strigăt răguşit. Dacă-l atingi, mori ca şi el. Probabil s-a contaminat când şi-a şters pantoful cu mâna, apoi a dus-o la gură. Nimic pe lumea asta nu-l mai poate salva. Înapoi! Ţineţi-vă departe de el.

I-au trebuit douăzeci de secunde ca să moară. Au fost douăzeci de secunde pe care un martor ocular le retrăieşte în toate coşmarurile vieţii sale, până închide ochii. Am văzut mulţi oameni murind, dar chiar şi moartea de glonte sau şrapnele părea calmă şi liniştita în comparaţie cu moartea acestui om; trupul său, scuturat de spasme violente în tremurul morţii, se încolăcea şi se răsucea în poziţiile cele mai fantastice şi imposibil de imaginat. De două ori în ultimele secunde îngrozitoare dinaintea morţii îşi proiecta corpul sfâşiat şi torturat la peste o jumătate de metru de sol. Şi, apoi, tot atât de brusc şi neaşteptat cum începuse, totul luă sfârşit şi nu mai rămase din el decât un mic ghemotoc de haine fără formă, zăcând cu faţa în jos în noroi. Gura mi-era uscată ca iasca şi sărata: uratul gust al fricii.

Nu ştiu cât am stat acolo în ploaia grea şi rece, privindu-l pe omul care murise. Mult timp, cred. Apoi ne-am uitat unii la alţii şi fiecare dintre noi ştia că singurul lucru la care se puteau gândi toţi era: cine va fi următorul? în lumina pala a reflectorului pe care îl mai ţineam în mână, ne-am cercetat din ochi: cu o parte a simţurilor şi minţilor noastre căutam în afară, cu maximă intensitate şi încordare pentru a detecta primele semne ale morţii la cel de alături; cu cealaltă parte scrutam înlăuntrul nostru, pentru a detecta primele semne în noi înşine. Şi-am apucat să înjur dintr-o dată, cu violenţa, poate pe mine însumi, propria mea laşitate, sau pe Gregori, sau bacilul botulinic, nu ştiu; m-am întors pe călcâie şi m-am îndreptat spre staul, luând şi reflectorul şi lăsându-i pe ceilalţi stând roata în jurul mortului, în întunericul acela de smoală şi ghintuit de ploaie, de parcă ar fi fost o adunare de îngropăciune, în cine ştie ce ritual străvechi la miez de noapte.

Căutam un furtun; am şi găsit unul aproape imediat. L-am târât afară, l-am fixat pe un robinet şi am dat drumul apei la maximum: volumul şi presiunea apei ar fi putut rivaliza cu performanţele unui hidrant urban. M-am căţărat cu greutate pe o căruţă de fan din apropiere şi i-am spus Generalului:

— Veniţi, domnule, dumneavoastră întâi.

Se postă direct sub gura furtunului pe care-l ţineam îndreptat în jos, iar jetul de apă care ţâşni tumultos asupra capului şi umerilor săi de la numai câteva degete depărtare îl făcură să se clatine şi puţin lipsi să nu-l dărâme. Dar îi ţinu piept bărbăteşte timp de treizeci de secunde, cât insistasem să stea sub jet. Când am terminat, era ud leoarcă, de parcă şi-ar fi petrecut noaptea în râu şi tremura atât de tare, că-i auzeam dinţii clănţănind în ciuda fâsâitului apei. Dar ştiam că în momentul acela toţi viruşii posibili fuseseră complet spălaţi de pe faţa şi corpul său. Ceilalţi patru se supuseră aceluiaşi tratament pe rând, apoi Hardanger mă spăla şi pe mine cu furtunul. Forţa apei era atât de mare, încât aveam impresia că sunt sub tirul permanent al unor lovituri de ciomag deloc mângâioase, ca să nu mai spun că era rece ca gheaţa. Dar când mă gândeam la omul care murise şi felul în care murise, câteva vânătăi şi riscul unei pneumonii nici măcar nu intrau la socoteală. când Hardanger termina cu mine, închise apa şi spuse încet:

— Îmi pare rău, Cavell. Tu ai avut dreptate.

— Eu sunt de vină, am spus. Nu avusesem intenţia să vorbesc pe un asemenea ton searbăd şi vlăguit, dar aşa suna, cel puţin în propriile mele urechi. Ar fi trebuit să-l avertizez. Ar fi trebuit să-i spun să nu pună mâna la gura sau la nas.

— Ar fi trebuit să se gândească el însuşi la asta, spuse Hardanger pe un ton nefiresc de detaşat. Cunoştea pericolele la fel de bine ca şi tine – au fost descrise în toate ziarele de astăzi din ţara. Să mergem să vedem dacă fermierul are telefon. Deşi nu prea mai contează. Gregori ştie că Jaguarul poliţiei e deja un articol prea fierbinte ca să-l mai folosească o

secundă mai mult decât e necesar. A câştigat pe toată linia, afurisit să fie sufletul lui negru şi nu-l va mai opri nimic de-acum încolo. A spus douăsprezece ore. Peste douăsprezece ore îşi va fi încheiat treburile.

— De-acum în douăsprezece ore Gregori va fi mort, am spus.

— Ce? Simţeam că mă priveşte fix. Ce-ai spus?

— Va fi mort, am repetat. Înainte de ivirea zorilor.

— Bine, spuse Hardanger. Mintea lui Cavell a luat-o razna în cele din urmă, dar să ne facem că nu observăm, să nu dăm amploare. M-a luat de braţ şi am pornit spre dreptunghiul luminat de lămpi care indica poziţia casei. Cu cât terminăm mai repede, cu atât mai devreme vom avea parte de odihnă, hrana şi somnul de care avem nevoie.

— O să mă odihnesc şi o să dorm după ce-l omor pe Gregori, am spus. O să-l omor în noaptea asta. Întâi o aduc pe Mary înapoi. Apoi îl omor.

— Mary vă fi în siguranţa, Cavell. (Mary în mâinile acelui nebun, asta îl făcuse pe Cavell să sară de pe fix, gândi el.) O să-i dea drumul, nu are nici un motiv să-i facă vreun rău. Iar tu ai fost nevoit să faci ce ai făcut. Te-ai gândit că dacă rămâne cu noi acolo, în distilerie, va muri, nu-i aşa, Cavell?

— Sunt sigur că superintendentul are dreptate, băiete. Acum Generalul mă flanca de cealaltă parte, iar vocea îi era liniştita, pentru că vocea ridicată îi tulbura pe dezaxaţi. Nu i se va întâmpla nimic.

M-am adresat cu grosolănie amândurora:

— Dacă eu am sărit de pe fix, cum dracu' se mai numeşte ceea ce faceţi voi?

Hardanger se opri, mă strânse mai tare de braţ şi mă privi lung. Ştia că cei care au luat-o razna nu vorbesc niciodată despre asta, pentru simplul motiv că au o credinţa nestrămutată că mintea lor judeca raţional. Spuse precaut:

— Nu cred că înţeleg.

— Nu înţelegi. Dar vei înţelege. I-am spus Generalului:

Trebuie să convingeţi guvernul să continue operaţiunea de evacuare a centrului

Londrei. Nu le va fi greu să-i convingă pe oameni să plece, puteţi să mă credeţi pe cuvânt. Nu va fi cine ştie ce mare problemă – oricum zona respectivă e destul de pustie în timpul nopţii. M-am întors din nou spre Hardanger: Ordona ca două sute dintre cei mai buni oameni ai tăi să fie înarmaţi. Am şi eu nevoie de o puşca – şi de un cuţit. Ştiu perfect de bine ce intenţionează Gregori să facă în noaptea asta. Ştiu exact ce spera să realizeze. Ştiu exact cum are de gând să părăsească ţara şi de unde va pleca.

— De unde ştii, băiete? Vocea Generalului era atât de joasă, încât o puteam auzi prin răpăitul ploii.

— Gregori a spus prea multe. Mai devreme sau mai târziu, toţi spun prea multe. Gregori a fost mult mai evaziv decât alţii, chiar şi atunci când era sigur că vom muri cu toţii peste un minut. Chiar şi atunci a spus foarte puţin. Dar acel puţin a fost prea mult. Şi cred că de fapt am ştiut totul din clipa în care am găsit cadavrul lui MacDonald.

— Cred că ai auzit lucruri care mie mi-au scăpat, spuse Hardanger acru.

— Le-ai auzit şi tu. Ai auzit când a spus că pleacă la Londra, dar dacă ar fi vrut într-adevăr să dea drumul virusului în Londra pentru a obţine demolarea institutului Mordon, ar fi rămas la Mordon să vadă ce se întâmpla şi ar fi pus vreun subordonat de-al lui să facă treaba la Londra. Dar el nu are interesul ca Mordon să fie distrus, niciodată n-a vrut asta. El are altceva de făcut la Londra. Una din nenumăratele lui urme false – urma falsă cu comuniştii a fost pur întâmplătoare, n-are nici un amestec în asta. Prima la mână. A doua – faptul că urma să-şi ducă la îndeplinire o mare ambiţie în chiar această noapte. A treia – că l-a salvat pe Henriques de la scaunul electric de două ori. Asta arată ce fel de om este (şi nu mă refer la un avocat al apărării din Asociaţia Juriştilor din S.U.A.) şi ce fel de ambiţii are el în minte: aş putea jura nu numai că

se afla pe listele Interpolului, dar şi că e un fost gangster barosan din America, deportat în Italia, iar afacerile în care se specializase ar fi o lectură foarte interesantă, pentru că marii criminali, chiar şi cei mai mari, nu-şi schimba năravul. Al patrulea lucru e că spera ca în douăsprezece ore să fie plecat din ţara. Puneţi cap la cap ce v-am spus şi vedeţi ce iese.

— Ce-ar fi să ne spui tu, răspunse Hardanger impacientat.

Le-am spus.

Ploaia cădea la fel de dreapta, la fel de grea ca şi până atunci, la fel de grea ca atunci când plecasem de la fermă, cu câteva ceasuri în urmă, unde ploaia torenţiala, combinată cu rapidă evacuare a zonei, răpise toxinei botulinice posibilitatea de a face alte victime în afară de nefericitul poliţist care murise într-un mod atât de înfiorător sub ochii noştri. Acum, la ora trei şi douăzeci de minute dimineaţa, ploaia era rece ca gheaţa, dar nu prea mai o simţeam. Ce simţeam era epuizarea, durerea ascuţita care mă străfulgera la fiecare inspiraţie şi permanentă şi nemiloasă teamă că, în pofida certitudinii pe care o afişasem în faţa Generalului şi a lui Hardanger, era posibil să mă fi înşelat total, iar Mary să rămână pierdută pentru totdeauna. Şi chiar dacă aveam dreptate, puteam eu să fiu pierdut pentru ea. Cu un efort aproape disperat de voinţa am început să mă gândesc la alte lucruri.

Curtea cu ziduri înalte unde mă aflasem în ultimele trei ore era întunecata şi părăsită, cum era tot centru Londrei. Evacuarea centrului oraşului, îndrumarea celor ramaşi temporar fără adăpost către spaţii pregătite anume, săli de bal şi teatre, începuse puţin după ora şase seara, la ora când se închiseseră ultimele birouri, firme şi magazine; operaţiunea se intensificase după buletinul de ştiri de la radio, la ora nouă, care anunţase că, potrivit ultimului mesaj recepţionat, termenul aruncării în atmosferă a toxinei botulinice fusese devansat de la ora patru dimineaţa la ora două şi jumătate. Dar nu fusese nici grabă, nici panica, nici

disperare, de fapt se petrecuse totul fără a se da impresia că e vorba de ceva neobişnuit, atâta doar ca un mare număr de oameni cărau valize. Flegmaticii londonezi care văzuseră City în flăcări şi suferiseră o sută de nopţi de bombardamente masive în timpul războiului nu s-ar fi călcat în picioare pentru nimic în lume.

Între nouă şi jumătate şi zece, peste o mie de militari pieptănaseră metodic inima oraşului, verificând dacă toţi bărbaţii, femeile şi copiii, până la ultimul, fuseseră duşi în locuri sigure, dacă nimeni nu fusese scăpat din vedere. La unsprezece şi jumătate, fusese lansată la apă o şalupa cu motor, camuflata, a poliţiei, care mă adusese silenţioasa până în partea de nord a răului şi mă lăsase pe Embankment, chiar sub podul Hungerford. La miezul nopţii, militarii şi poliţiştii, înarmaţi cu toţii, încercuiseră complet întreaga zonă, inclusiv podurile peste Ţamisa. La ora unu, o pană de curent de mari proporţii lăsase în întuneric cea mai mare parte a City-ului, cam pe doi kilometri pătraţi – cei doi kilometri pătraţi înconjuraţi de armată şi poliţie.

Trei şi douăzeci. Cincizeci de minute după termenul anunţat pentru eliberarea toxinei botulinice în atmosferă. Era timpul să plec. Am scos Webley-ul de împrumut din tocul sau nu prea arătos, am verificat cuţitul pe care mi-l legasem cu o curea, cu mânerul în jos, de antebraţul stâng şi am păşit afară, în beznă.

Nu văzusem nici o fotografie, cu atât mai puţin vizitasem noul eliport de pe North Bank, dar un inspector de la Poliţia Metropolitană mă instruise exhaustiv, aşa încât în momentul când termină, aş fi putut să-mi găsesc drumul cu ochii închişi. De fapt, chiar aşa şi eram: cu ochii închişi. Orb. În zona aceea camuflata şi în bezna 'nopţii ploioase, întunericul era doar la un pas depărtare de absolut.

Mi se spusese că trei drumuri duceau sus la eliportul cocoţat pe acoperişul gării, la treizeci de metri deasupra străzilor Londrei. Existau două lifturi care, din pricina

întreruperii de curent, nu funcţionau, între lifturi era o scară circulară cu geamuri, care nu oferea nici un fel de ascunzătoare de sus până jos, iar a o folosi ar fi fost egal cu sinuciderea, în caz că eram aşteptat – şi nu-l vedeam pe Gregori capabil să lase singură cale de acces nesupravegheată. Şi mai era o a treia cale, scara de incendiu de pe cealaltă parte a gării. Aceasta era singura cale pe care o puteam folosi eu.

Am parcurs vreo două sute de metri din curte pe o uliţa îngusta pietruită. când zidul se termină şi am ajuns la un gard înalt de lemn, am întins mâinile până în vârf, m-am tras în sus, m-am lăsat uşor pe cealaltă parte şi am pornit-o de-a lungul şinelor de tren.

Autorii cărţilor de referinţa care afirmă că Clapham Junction are mai multe perechi de şine paralele decât oricare alta gara din Anglia n-ar mai face asemenea declaraţii stupide dacă ar încerca să treacă printre ele într-o noapte de octombrie neagră ca păcură, în toiul unei ploi torenţiale cu grindină. N-a existat nici o singură bucăţica de fier pe toată lungimea şinelor ălora interminabile de care să nu mă izbesc în noaptea aceea, de regulă cu gleznele sau cu fluierul picioarelor. Fire electrice, sârme, semafoare de semnalizare, macaze, hidrante, peroane acolo unde n-ar fi trebuit să fie peroane – pe toate le-am găsit. Iar pentru a-mi spori disconfortul, dopul de plută ars cu care mă mânjiseră din belşug pe faţa şi pe mâini începuse să curgă, iar pluta arsă are exact gustul pe care-l bănuieşti, iar când îţi intră în ochi, ustura. De un lucru n-am avut parte – n-a trebuit să lupt şi cu fire sub tensiune, căci curentul fusese întrerupt.

Am găsit cu destulă uşurinţa gardul de pe partea cealaltă a şinelor, prin faptul că am intrat pur şi simplu în el. Odată ajuns pe aleea de dincolo de gard, am luat-o la stânga şi m-am îndreptat către scara de incendiu care, după cum fusesem învăţat, dădea într-o mică curte deschisă. Am găsit curtea, am trecut prin deschizătură, şi m-am lipit de zidul opus. Scara

de incendiu se afla într-adevăr acolo, abia vizibilă la şapte metri depărtare de mine, profilându-se pe cerul doar cu o idee mai luminos decât locul unde eram, o scară subţire şi rigidă, urcând în zig-zag şi pierzându-se undeva în cer. Primele două sau trei paliere ale scării erau invizibile, topite în bezna zidurilor înalte dimprejur.

Trei minute am stat acolo, nemişcat ca o statuie. Apoi l-am auzit – chiar în pofida răpăitului ploii pe umerii mei deja uzi leoarcă şi a clipocitului apei care se scurgea în canale, l-am auzit – râcâitul abia sesizabil al unui pantof pe trotuar, ca atunci când cineva îşi schimba o poziţie incomoda. Zgomotul nu s-a mai repetat, dar nici nu era nevoie să-l aud din nou. O singură dată a fost de-ajuns. Cineva stătea chiar sub platforma cea mai de jos a scării de incendiu şi dacă se dovedea că un suflet inocent făcea asta pentru sănătate m-ar fi surprins grozav, pentru a mă exprima eufemistic. Pentru el avea să fie un ghinion, dar oricum nu-i va mai pasa când va fi mort.

Faptul că l-am găsit acolo pe omul meu nu mi-a dat nici o senzaţie de disperare sau de frustrare, provocate de o posibilă ameninţare sau revanşa pe care putea să mi le pregătească: singurul lucru pe care mi l-a oferit a fost o senzaţie de profundă şi indescriptibila satisfacţie şi uşurare. Riscasem, dar câştigasem. Doctorul Gregori făcea exact ce le spusesem Generalului şi lui Hardanger că va face.

Cuţitul ieşi din teacă şi mi-am trecut buricul degetului mare peste lama. Avea vârful ca o lanţeta şi lama ca un scalpel. Era un cuţit mic, dar opt centimetri de oţel se pot dovedi la fel de ucigători ca cel mai lung stilet sau cea mai grea spadă. Dacă ştii unde să loveşti. Aveam o idee destul de exactă cam unde trebuie să lovesc şi aveam o precizie de două ori mai mare cu cuţitul decât cu pistolul dacă-mi apărea ceva, orice, la zece paşi în faţa.

Am parcurs cinci din cei şapte metri dintre noi doar în vreo zece secunde, fără să fac mai mult zgomot decât umbra unui

fulg fugar, în lumina lunii. Şi acum îl şi vedeam – foarte clar. Stătea chiar sub prima platformă a scării de incendiu, pentru a se adăposti cât de cât de ploaie. Era lipit cu spatele de zid. Capul şi-l ţinea plecat, bărbia parcă i se odihnea pe piept, dădea impresia că aţipise de-a-n picioarelea. Trebuia doar să arunce o privire într-o parte şi aş fi fost al lui.

Nu mă putea îndatora la nesfârşit stând în poziţia aceea din care nu mă vedea. Am răsucit cuţitul astfel încât să-i îndrept vârful în sus, apoi mi-am dat seama că încep să ezit. Chiar şi ştiind că viaţa lui;

Mary e în pericol, m-am surprins ezitând. Indiferent cine ar fi fost individul acesta, nu aveam nici o îndoiala că-şi merită moartea. Dar să ucizi cu cuţitul un om neavizat şi pe jumătate adormit, oricât şi-ar fi meritat soarta? Nu eram în război. Am scos Webley-ul, silenţios ca un şoricel trecând pâş-pâş prin faţa unui motan somnoros, l-am apucat, de ţeava şi l-am azvârlit, ţintind un punct chiar sub borul şiroind de apă al pălăriei lui, după urechea stângă, dar pentru că mă cuprinsese o mânie iraţionala în faţa propriei mele neputinţe de a-l înjunghia, l-am lovit prea tare. Sunetul pe care l-am auzit era asemănător cu cel scos de toporul oare trosneşte în inima tulpinii unui copac. L-am prins şi l-am lăsat încet pe jos. Nu se va trezi înainte de ivirea zorilor. Poate că nu se va mai trezi deloc. Nu mai conta. Am pornit să urc scara de incendiu.

Nu mă grăbeam, nu mă agitam. Graba putea să strice treaba. Ani urcat treptele încet, una câte una, privind tot timpul în sus. Eram prea aproape de capătul drumului ca să las nechibzuinţa să năruiască totul.

După al şaselea sau al şaptelea palier am încetinit şi mai mult pasul, nu din cauza piciorului sau pentru că îmi pierdusem respiraţia – deşi ambele îmi dădeau de furcă – ci pentru că îmi dădusem brusc seama că există o zonă de lumina difuză în întunericul zidului de deasupra mea: n-ari fi trebuit să fie nici o lumină. N-ar fi trebuit să fie nici o rază de lumina nicăieri în centrul Londrei, întrucât curentul fusese

oprit.

Dacă fantomelor li se permite să umble cu faţa înnegrita, deşi bănuiesc că faţa mea era de-acum mai mult în dungi decât neagră, ei bine, am urcat restul de trepte ca o fantomă. Apropiindu-mă de sursa luminii, am văzut că nu venea de la o fereastră, ci de la o uşa cu gratii montată în zid. Cu precauţie, am ridicat capul la nivelul uşii şi am aruncat o privire înăuntru. Era la acelaşi nivel cu traversele masive de fier care legau şi susţineau acoperişul gării. Cel puţin o duzină de lumini ardeau în interiorul gării, slabe, firave, surse de lumina izolate care serveau doar pentru a sublinia întunericul dens care învăluia cea mai mare parte a clădirii aceleia imense şi pustii. Şase dintre lumini erau aşezate direct deasupra tampoanelor hidraulice din capătul şinelor şi mi-am dat dintr-o dată seama din ce cauză se aflau acolo: unele lumini sunt esenţiale pentru funcţionarea în siguranţa a gării feroviare şi acelea probabil erau lămpi cu baterii, a căror menire era să preia iluminarea în cazul unei pane de curent. O explicaţie destul de banală, dar precis corectă.

Am examinat un timp geometria traverselor înnegrite de funingine care se pierdeau şi se micşorau în bezna impenetrabilă ce cuprindea cele mai îndepărtate colţuri ale gării, apoi am testat uşa, aplicând o uşoara presiune asupra ei. Ceda imediat sub mâna mea. Şi scârţâia, afurisită, ca o spânzurătoare în vântul nopţii. O spânzurătoare de care atârna un cadavru. Mi-am scos chestia cu cadavrul din cap şi mi-am retras mâna de pe uşa. Ce e prea mult strică.

Dar uşa era deschisă destul ca să-mi permită să văd două scări de metal verticale, dinspre platforma de oţel în interior. Una dădea spre un coridor lung, chiar sub vastele luminătoare, cealaltă spre un alt coridor cam la nivelul lămpilor celor mai de sus din interiorul gării, prima era probabil pentru spălătorii de geamuri, a doua pentru electricieni. M-a ajutat mult să aflu chestia asta. M-am îndreptat. Mai aveam de urcat cel puţin şase paliere până să

ajung unde aveam treabă. A

Braţul care mi se încolăci în jurul gâtului şi începu să mă sugrume aparţinea unei gorile, o gorilă cu cămaşa şi jacheta, totuşi, o gorilă, în primele două secunde ale şocului paralizant şi ale durerii, când am crezut că vertebrele de la ceafă mi se vor rupe şi chiar înainte de a începe să reacţionez, ceva tare metalic, mă pocni peste mâna, ceea ce mă făcu să scap Webley-ul. Acesta se lovi de platforma de oţel şi dispăru rotindu-se în spaţiu.

Nu l-am auzit izbind trotuarul de dedesubt. Eram prea ocupat să-mi apăr viaţa. Cu mâna stângă – cea dreaptă era momentan paralizată şi inutilă – l-am prins de încheietura mâinii şi am încercat să-i îndepărtez braţul. Parcă m-aş fi luptat să smulg o creangă de stejar. Era fenomenal de puternic şi mă sugruma. Cu repeziciune.

Am simţit în spate, deasupra rinichiului, un fulger violent. Ordinul nerostit era clar că lumina zilei, dar totuşi nu m-am oprit din luptă: încă trei-patru secunde de presiune, şi ştiam că gâtul va ceda. Am izbit cu piciorul în uşa cu grilaj şi ne-am dus amândoi clătinându-ne până pe palierul exterior. Mi-am dat seama că picioarele lui aluneca pe platformă şi ca balustrada îl loveşte în şale; preţ de o clipă, ne-am aflat amândoi pe punctul de a ne pierde echilibrul, braţul lui mai era încolăcit în jurul gâtului meu, apoi am simţit cum presiunea dispare simultan şi de pe gât şi de pe spate: se prinsese, disperat, de balustrada pentru a se salva.

M-am îndepărtat împleticindu-mă de el, gâfâind ca să-mi recapăt respiraţia şi m-am îndreptat cu greutate către palierul următor, care ducea în sus. Am căzut pe partea dreaptă, exact pe locul unde erau coastele rupte şi lumea se întuneca în faţa ochilor mei şi se înceţoşa din cauza durerii; dacă aş fi cedat atunci, dacă m-aş fi relaxat numai pentru o fracţiune de secundă, dacă aş fi ascultat de protestele vehemente ale organismului care tânjea după odihnă, probabil că aş fi leşinat. Dar acest unic lux nu mi-l puteam permite. Mai ales

ţinând seama de individul cu care aveam de-a face. Ştiam cu cine aveam de-a face. Dacă ar fi vrut să mă scoată din joc, ar fi putut să-mi tragă una în cap cu ţeava pistolului; dacă ar fi vrut să mă omoare, m-ar fi împuşcat din spate sau, dacă nu avea amortizor şi nu voia să facă gălăgie, foarte simplu ar fi putut să mă trosnească în moalele capului şi apoi să mă azvârle peste balustradă, în golul ce se casca la douăzeci de metri sub noi. Dar nenişorul ăsta nu voia ceva liniştit, simplu şi fără durere. Dacă era să mor, voia s-o şi ştiu; mie îmi rezerva durerea atroce a unei morţi violente, pentru el însuşi, deliciul de a-mi savura agonia. Un sadic de o extremă cruzime, cu o minte înecata de pofta de sânge. Călăul lui Gregori, Henriques. Surdo-mutul cu ochi de dement.

Pe jumătate rezemat, pe jumătate culcat pe trepte, m-am răsucit să-l văd cum vine din nou împotriva mea. Era ghemuit şi îşi ţinea pistolul în faţa. Dar nu voia să folosească pistolul. Doar dacă n-ar fi avut încotro. Moartea de glonte era rapidă, dar dacă ştiai unde să ocheşti... Am ştiut deodată ca la asta se şi gândea, ţeava pistolului se plimba de sus în jos căutând locul în care glontele, odată intrat, însemna că voi muri încet, într-un mod prea puţin plăcut. Mi-am întins braţele pe treapta din spatele meu şi dacă lovitura pe care mă pregătisem să i-o aplic cu piciorul l-ar fi atins unde intenţionasem, Henriques n-ar mai fi constitui o problemă. Dar vedeam că prin ceaţa şi nu-mi puteam coordona bine mişcările. Piciorul meu l-a şters pe coapsă, a alunecat şi l-a lovit în antebraţ, azvârlindu-i pistolul din mână. Arma zbura peste marginea platformei şi zăngăni pe trepte până ajunse pe palierul de sub noi. Iute ca o pisică se întoarse s-o recupereze, dar nu m-am lăsat nici eu mai prejos. În timp ce, aplecat pe trepte, bâjbâia după pistol, am sărit şi l-am prins de ambele picioare. Mormăi, scoase un sunet urât, răguşit, apoi căzu şi se rostogoli pe palierul de jos. Dar căzu în picioare – cu pistolul în mână.

N-am ezitat. Dacă aş fi încercat să mă reped până sus, la eliportul de pe acoperişul gării, m-ar fi prins în câteva

secunde, sau m-ar fi împuşcat lejer; chiar dacă aş fi reuşit să ajung sus, în credinţa că epoca miracolelor nu s-a încheiat încă, discreţia şi liniştea operaţiei s-ar fi dus, Gregori m-ar fi aşteptat acolo, aş fi fost prins între două focuri şi totul s-ar fi terminat pentru Mary. Era sinucidere curată şi dacă aş fi coborât să-l întâmpin, şi dacă l-aş fi aşteptat unde eram: aveam numai cuţitul legat de braţul stâng şi mâna dreaptă îmi era încă prea amorţita ca s-o pot folosi – n-aş fi putut nici măcar să scot cuţitul din teacă. Şi, apoi, chiar dacă am fi fost amândoi neînarmaţi, chiar dacă aş fi fost în forma mea cea mai bună, mă îndoiesc că aş fi fost în stare să fac faţa violenţei iraţionale a acelui surdo-mut fenomenal de puternic. Şi ce departe eram de a mă afla în forma mea cea mai bună! Am trecut prin uşa cu grilaj ca un iepure care fuge din gaura lui de dihor.

Am privit disperat în jur la platforma minusculă. să o iau în sus pe scăriţă verticală a spălătorilor de geamuri, sau în jos pe cea a electricienilor? Mi-am dat seama pe loc că n-o puteam lua pe nici una din scări. În halul în care era mâna mea acum şi fără speranţa de a ajunge fie la capătul de sus; fie la cel de jos al scării, înainte ca Henriques să pătrundă prin uşa şi să-mi facă felul în maniera sa delicată.

La trei metri depărtare de platforma se afla una din traversele gigantice care treceau pe sub acoperişul gării. N-am stat să mă gândesc, în subconştient ştiam probabil că dacă mă opream să reflectez, chiar timp de o secundă, aş fi preferat să rămân pe loc şi să mă răfuiesc cu Henriques pe platforma aceea, cu sau fără pistol. Dar n-am stat să mă gândesc. Am trecut pe sub lanţul care înconjura platforma şi m-am lansat pe deasupra golului ce se casca la douăzeci de metri dedesubt.

Piciorul sănătos ateriza ferm şi neclintit pe traversa, celălalt aluneca pe funinginea groasă şi amăgitoare depusă de nenumărate generaţii de locomotive cu aburi. Fluierul piciorului bolnav se izbi dureros de marginea metalică, dar m-

am prins cu mâna stângă de grinda şi am rămas suspendat câteva momente nesfârşite deasupra golului gării care se căsca sub mine, făcându-mă să ameţesc. Apoi am reuşit să-mi recapăt echilibrul şi siguranţa. Pentru o clipă. M-am ridicat împleticindu-mă în picioare.

Nu m-am târât de-a lungul traversei. Nici nu am păşit pe ea cu braţele întinse în lături pentru a-mi păstra echilibrul. Am lăsat capul în piept şi am fugit de-a lungul ei. Grinda nu avea decât vreo opt sau nouă degete în lăţime, era acoperită de stratul acela periculos de funingine şi cele două şiruri de nituri bătute pe toată lungimea grinzii ar fi putut să-mi aducă moartea, dacă aş fi călcat pe capetele lor alunecoase. Totuşi, am fugit. Mi-a luat zece secunde numai pentru a ajunge la marea grinda verticală din centru, ce dispărea în întunericul de sus. M-am agăţat de ea cu disperare şi m-am uitat înapoi, în direcţia din care venisem.

Henriques era pe palierul din faţa uşii cu grilaj. Întinsese mâna cât putuse de mult, cu pistolul la capătul ei, ochindu-mă direct, dar a început să-l coboare când m-am uitat la el. Sigur că mă văzuse, dar prea târziu ca să tragă un glonte înainte ca eu să dispar la adăpostul grinzii verticale.

Privi în jur, păru să ezite. Stăteam pe loc, atârnat de grinda, în timp ce amorţeala din mâna stânga începu să se disipeze, dar, pe când Henriques se hotăra ce să facă, m-am blestemat pentru prostia mea. Tot drumul pe scara de incendiu, chiar de la nivelul străzii şi până sus, nu mi-a trecut nici o dată prin minte să mă uit în urma mea. Surdo-mutul trebuie să fi făcut rondul gărzilor postate la locurile lor, îl găsise pe omul fără cunoştinţa de la piciorul scării şi trăsese concluziile ce se impuneau.

Henriques se hotărâse. Ideea de a sări de pe platforma peste grindă nu-i era pe plac şi îl puteam înţelege. Urcă scara de fier până la coridorul spălătorilor de geamuri, lua poziţie direct deasupra traversei pe care stăteam eu, sari peste balustrada coridorului şi se lasă în jos până când picioarele

ajunseră doar cu câteva degete deasupra grinzii. sări jos, ţinându-se cu mâinile de zid, se întoarse încet şi începu să vină către mine, cu mâinile întinse ca ale unui dansator pe sârmă. Nu l-am aşteptat. M-am întors şi am început să merg şi eu.

Nu m-am dus prea departe, pentru că nu aveam unde să mă duc. Grinda pe care eram eu se întindea în partea opusă a halei principale a gării şi acolo se termină, dispărând în zidăria murdară de funingine. Nu era nici o platformă convenabilă aici. Nici-un coridor deasupra ori dedesubt. Doar grinda dispărând în zid. Şi la treizeci de metri sub mine, licăritul abia vizibil al şinelor şi al tampoanelor hidraulice. Eram numai eu şi grinda şi zidul golaş. Capătul drumului şi nici o ieşire. M-am întors şi m-am pregătit să mor.

Henriques ajunsese la grinda centrală, îşi calculase bine traseul pe lângă ea şi acum se apropia de mine. La şaptesprezece metri depărtare s-a oprit şi, chiar în bezna aceea, i-am văzut licărul dinţilor când a zâmbit. Văzuse care era situaţia mea, prins în cursă şi la mâna lui. Cred că a fost una din realizările cele mai de seamă din viaţa lui.

Pomi iar, reducând distanţa dintre noi. Se opri şapte metri mai încolo, se aplecă, lăsă mâinile în jos pe grinda şi se aşeza, încolăcindu-şi bine picioarele sub grindă. Purta un sacou italienesc foarte la modă, iar funinginea aia nu-i făcea bine la fason, dar nu părea să-i pese de fleacul ăsta. Înalta pistolul, ţinându-l cu ambele mâini şi-l aţinti asupra abdomenului meu.

Nu era nimic de făcut. Cu mâinile la spate, sprijinindu-mă de zid, m-am încordat, pregătindu-mă inutil pentru impactul sonor şi sfâşietor al şocului. Am privit fix la mâinile lui şi am avut impresia că degetele i se albesc. Fără să vreau, m-am crispat şi am închis ochii. O. clipă sau două. când i-am deschis iar, coborâse pistolul, ţinea mâna rezemată de grinda şi rânjea la mine.

Pentru prima dată în viaţa mi-era dat să întâlnesc o fiinţa umană cu o asemenea doza de sadism nedisimulat, cuplat cu

o cruzime de felină. Dar ar fi trebuit să prevăd, ar fi trebuit să mă aştept la asta. Dementul monstruos care îl silise pe Cladon să înghită bomboană, care îl strangulase pe MacDonald după ce-i pusese laţul de gât, care zdrobise ceafa doamnei Turpin, care îl torturase pe Easton Derry, care, pentru a face treabă bună, îmi frânsese mie coastele, un astfel de om nu era să renunţe la rafinata plăcere de a mă vedea murind puţin câte puţin, chiar dacă în cazul meu moartea ar veni mai degrabă ca o teroare psihică decât ca o agonie a trupului. Vizualizam ochii-i lipsiţi de expresie aprinzându-se şi sclipind la suferinţa altora, mi-l imaginam cum îi curg balele şi rânjeşte de plăcere. El era pisica, eu eram şoarecele şi avea intenţia să se joace cu mine până când va fi savurat ultima picătură de extaz al macabrului sau joc. Apoi, cu regret, mă va împuşca, deşi i-ar mai rămâne şi plăcerea finală de a mă vedea căzând, zdrobindu-mă de hăţişul de oţel şi beton din hăul de sub noi, ca o păpuşă mutilată.

Îmi fusese foarte frică. Nu sunt un erou când văd că moartea e o certitudine, ca voi fi siguranţa ucis şi nu cred că există eroi într-o situaţie similară. Eram ca şi paralizat de frică, teama îmi cuprinsese şi cugetul, dar într-o clipă ieşii din împietrire, biciuit de un val copleşitor şi neaşteptat de furie oarbă, furie la gândul că viaţa mea şi soarta lui Mary depindeau de capriciul unei făpturi subumane cum era această.

Mi-am amintit de cuţit.

Încet, mi-am strâns mâinile la spate până s-au atins. Cu degetele mâinii drepte, în care mai pulsa durerea, am pipăit sub mâneca stânga şi am apucat plăselele cuţitului. Henriques ridica iar pistolul, de data asta ochindu-mi capul, cu buzele răsfrânte într-un zâmbet batjocoritor, dar eu mi-am văzut de treaba până am scos cuţitul din teacă. Surdo-mutul găsea că nu sosise încă momentul să mă ucidă: mai avea de sorbit din plăcerea nevinovată a jocului său inofensiv până se

plictisea şi fluieră finişul, apăsând pe trăgaci.

Pentru a doua oară, lasă arma jos, se foi pentru a-şi strânge mai ferm gleznele sub grinda şi se căuta în buzunarul de la jacheta cu mâna stângă. Scoase un pachet de ţigări şi o cutie de chibrituri. Zâmbea ca un dement, acesta era zenitul, culmea rafinamentului torturii: ucigaşul savurând în extaz clipă, în timp ce victima paralizată de groaza aşteaptă, fără să ştie când îi va suna ceasul, dar ştiind că acesta era sfârşitul inevitabil. Şi toate astea izvodite de propria sa imaginaţie.

Îşi vârî o ţigara în gură, rupse un chibrit s-o aprindă. Pistolul îl mai avea în mâna dreaptă. Scăpără chibritul şi pentru o clipă fu orbit de lumina lui.

Oţelul licări şi scăpăra scurt în lumina palidă şi Henriques tuşi. Cuţitul i se implantă până la plasele la baza gâtului. Se răsuci spasmodic, se arcui pe spate, de parcă un şoc electric de mare intensitate ar fi trecut prin grindă de oţel. Armă îi zbura din mână şi făcu o voltă lungă, nefirească, spre pământ. Mi se păru că nu va ajunge jos niciodată şi totuşi nu-mi puteam lua ochii de la ea. N-am văzut-o ajungând jos, în schimb am observat scânteile în momentul impactului dintre metalul armei şi metalul şinelor.

Am întors privirea către Henriques. Se îndreptase, apoi se aplecase uşor în faţa, privindu-mă perplex. Îşi scoase cuţitul din gât cu mâna şi într-o secundă cămaşa i se umplu de sânge. Faţa i se schimonosi într-un rictus premergător sfârşitului. Ridică mâna dreaptă sus şi o duse spre spate, peste umăr. Lama nu mai sclipi în lumina lămpii. Se apleca înapoi pentru a mari forţa braţului, apoi o oboseală se aşternu pe chipul său negru şi sălbatic, cuţitul îi scăpă din mâna fără viaţa şi se rostogoli cu zgomot pe pardoseala de beton. Ochii i se închiseră şi alunecă pe o parte, căzu peste traversa, susţinut doar de gleznele încrucişate. Mai târziu n-am putut să aproximez cât timp a stat aşa. Mi s-a părut că a trecut mult timp. Şi, apoi, cu o mişcare ciudată, parcă filmata ci încetinitorul, gleznele i se desfăcură şi se prăvăli în gol. Nu l-

am văzut căzând, nu-l puteam privi. Dar când, în cele din urmă, m-am uitat, l-am văzut jos, departe, cu trupul sfărâmat aşternut moale pe un gigantic piston hidraulic. Pentru sufletul lui Henriques, oriunde ar fi fost acum, speram să nu-l aştepte umbrele victimelor sale. Mi-am dat vag seama că mă dureau muşchii obrajilor. Îi zâmbisem mortului. În viaţa mea nu avusesem mai puţin chef să zâmbesc.

Tremurând, ameţit, parcă atins de friguri, mi-am croit drum înapoi pe grinda târându-mă în mâini şi pe genunchi. Cred că mi-a trebuit o eternitate şi n-o să-mi fie clar nicicând cum de am reuşi săritura de trei metri de pe grinda pe platformă, deşi acum mi-a fost mai uşor, căci aveam şi lanţul de care să mă prind. Am trecut clătinându-mă prin uşa cu grilaj spre scara se incendiu şi m-am lăsat, mai bine zis m-am prăbuşit, pe platformă. Aerul nopţii londoneze nu mi s-a părut niciodată mai dulce.

Habar n-am cât am zăcut acolo. Nu-mi pot aminti nici dacă am fost conştient sau nu în tot acest timp. Dar nu cred că am stat mult, pentru că atunci când m-am uitat la ceas era numai patru fără zece.

M-am săltat în picioare şi am coborât epuizat scara de incendiu. când am ajuns la nivelul străzii, nici măcar nu m-am mai obosit să caut Webley-ul – mi-ar fi luat prea mult timp să-l găsesc şi, pe lângă asta se putea foarte bine ca vreo parte a mecanismului sau să se fi dereglat în cădere. Aş fi fost cât se poate de surprins să descopăr că santinelă de care mă descotorosisem nu avea vreo armă. N-am fost surprins. Nu ştiu ce automat era, dar avea trăgaciul şi siguranţa la locurile lor obişnuite şi de astea aveam eu nevoie. Am început să urc iar pe scara de incendiu.

Ultimele două rânduri de trepte până la acoperişul gării le-am făcut mergând pe mâini şi în genunchi. Nu ca să mă ascund sau să nu fiu auzit, ci pentru că n-am mai putut altfel. În asemenea hal eram. Mi-am tras oleacă sufletul, rezemat de zidul sălii de aşteptare, apoi am parcurs distanţa până la

hangarul aflat în celălalt capăt al eliportului.

O rază slabă de lumina venea prin uşile deschise: de jos nu se puteau zări, pentru că uşile hangarului se deschideau către centrul eliportului. Lumina venea nu de la hangar în sine, ci de la ceva dinăuntru – de la marele elicopter Voland de douăzeci şi patru de locuri, modelul folosit acum de Liniile Inter-City pe noile lor rute.

Carlinga era ridicată peste prora elicopterului şi de acolo venea lumina. Vedeam capul şi umerii pilotului, într-o haină de uniforma gri, fără chipiu, pe locul din stânga. Pe locul din dreapta şedea doctorul Gregori.

Am dat ocol hangarului şi am ajuns la uşa laterală; am împins-o încet pe şenilele bine unse. N-a făcut nici un zgomot. Baza scării portabile care ducea la uşa pasagerilor din centrul fuzelajului era la mai puţin de şapte metri depărtare. Am scos automatul cu siguranţa trasă din buzunarul hainei, m-am îndreptat spre scara şi am început să urc. Am făcut tot atâta zgomot cât face firul ierbii care creşte din pământ.

Cabina pasagerilor era şi ea luminată, dar slab – de o singură lampa din tavan, montată în linie cu uşa. Am băgat capul înăuntru cu precauţie – şi iată, la nici un metru de mine, şedea Mary, cu încheieturile mâinilor legate de braţele primului scaun, cu spatele la pilot. Vânătaia pe care o avea deasupra ochiului i se umflase peste măsură, faţa îi era zgâriata şi albă ca varul, dar era complet trează şi se uita drept la mine. M-a recunoscut. Cu chipul meu oribil şi înnegrit de funingine, probabil că semănăm cu un marţian, mai exact cu unul care abia reuşise să scape dintre sfărâmăturile farfuriei sale zburătoare. Dar m-a recunoscut pe dată. Buzele i s-au depărtat, ochii i s-au mărit, dar imediat am ridicat degetul la gură: gestul străvechi care ordona tăcere. Dar a fost prea târziu, ireparabil de târziu. Şezuse acolo, în neagră crispare a disperării şi durerii, fără speranţa, înfrântă, lipsită de vreun sprijin sau de vreun motiv pentru care să vrea să trăiască şi acum, soţul ei, pe care îl credea sigur mort,

revenise din lumea umbrelor, iar viaţa urma să fie din nou cum trebuie; dacă n-ar fi reacţionat, imediat şi instinctiv, n-ar fi fost o fiinţa omenească.

— Pierre! Era în acelaşi timp şocata şi plină de speranţa, uimită şi bucuroasă. O, Pierre!

Nu mă uitam la ea. Ochii mei erau aţintiţi asupra unui singur loc – asupra intrării în cabină. La fel era aţintit şi pistolul. De acolo, de sus, se auzi sunetul înfundat al unei lovituri, apoi apăru Gregori, cu o mâna încleştata pe un pistol, cealaltă deasupra capului, pentru a-şi ţine echilibrul. Se uita pe sub bolta joasă a uşii. Ochii îi erau mijiţi, însa restul feţei îi era imobilă şi calmă.

În mod curios, mâna cu pistolul îi atârna pe lângă corp. Am ridicat încet pistolul ochindu-i fruntea şi mi-am încordat degetele pe trăgaci.

— Capătul drumului, Scarlatti, am spus. Şi capătul îndelungatei mele căutări. Nu va mai veni nimeni aici, în seara asta. Numai eu, Scarlatti. Numai eu.

CAPITOLUL 13

— Cavell! Gregori nu-şi dăduse seama cine eram până nu mi-a auzit glasul. Faţa lui oacheşa păli, se holba la mine de parcă ar fi văzut o fantomă, dar pentru Gregori chiar asta eram. Cavell! Dar e imposibil!

— Ai vrea să fie imposibil, nu, Scarlatti? Treci în cabină şi nu încerca să mai ridici pistolul.

— Scarlatti? Parcă nu mi-ar fi auzit ordinul; acest al doilea şoc îl năuci şi mai tare decât primul. De unde ştii?

— Sunt cinci ore de când cei de la Interpol şi FBI ne-au furnizat povestea vieţii tale. Şi ce poveste: Enzo Scarlatti, fostul cercetător chimist devenit regele neîncoronat al crimei în Mid West-ul american; şantaje, jafuri, asasinate, organizaţii criminale, droguri, tot tacâmul – marele boss! Şi n-au reuşit să te găbjească. Dar te-au prins în cele din urmă, nu-i aşa, Scarlatti? Te-a pierdut banală evaziune fiscală. După care ai fost deportat. Am înaintat doi paşi spre el, nu voiam ca Mary să se afle în crucea focului când va începe răfuială. Direcţia cabină, Scarlatti.

Continuă să mă fixeze, dar începuse să se schimbe la faţa. Fantastic cât de repede şi-a revenit, fizic şi nervos. A rostit încet:

— Trebuie să discutăm despre asta.

— Mai târziu. Înăuntru. Acum. Sau te împuşc acolo unde te afli.

— Nu. N-o vei face. Ai vrea tu, dar încă nu. Ştiu când privesc moartea în faţa, Cavell. Acum o privesc. Vrei ca eu să intru şi să mă aşez pe un scaun şi apoi să mă ucizi. Dar nu mă vei ucide până nu voi sta pe scaunul ăla.

Am mai înaintat un pas, iar el ridică mâna stângă.

— De asta ţi-e teamă, aşa e, Cavell? Ţi-era teamă că

poate am una ca astea în mâna sau asupra mea, undeva, şi s-ar sparge în cădere. Aşa e, Cavell?

Aşa era. Am privit fiola din mâna lui, mica ampula de sticlă cu capacul albastru de plastic. Continuă, cu faţa încordata, crispata:

— Te sfătuiesc să laşi arma jos, Cavell.

— De data asta, nu. Atâta timp cât pistolul ăsta e ţintuit asupra frunţii tale nu vei face nici un pas greşit. În clipa în care o las jos, mă ucizi tu cu pistolul tău. Acum însa ştiu ce n-am ştiut înainte: nu vei folosi fiola aia. Credeam că eşti dement, Scarlatti, dar acum ştiu că uzai pretextul demenţei numai pentru a ne băga spaima în oase şi a ne obliga să facem ce ne dictai tu. Dar acum te cunosc şi îţi cunosc dosarul. Poate că eşti nebun, dar eşti şiret ca o vulpe. Eşti la fel de normal ca şi mine. Nu vei folosi chestia aia. Pui prea mult preţ pe viaţa ta, pe succesul planurilor tale.

— Greşeşti, Cavell. O voi folosi. Dar pun într-adevăr preţ pe viaţa mea. Aruncă o privire fugară peste umăr, apoi se întoarse către mine. Sunt opt luni de când am intrat la Mordon. Puteam să scot vaccinul în orice clipă aş fi dorit. Dar am aşteptat. De ce? Am aşteptat ca Baxter şi MacDonald să obţină tipul atenuat al Virusului Diavolului, un tip totuşi mai mortal decât toxina botulinică, dar cu o oxidare de numai douăzeci şi patru de ore. Am aşteptat până când ei au găsit combinaţia exactă dintre temperatura, fenol formalina şi ultraviolete pentru a produce un vaccin contra acestui nou tip de virus.

Ţinu fiola între degete.

— În această fiolă se afla Virusul Diavolului în forma să atenuată, iar eu mi-am injectat microorganismele dezactivate pe care le-am produs împotriva lui. Cianură a fost un bluf – nu am nevoie de cianură. O să înţelegi de ce a trebuit să moară Baxter – ştia despre noul virus şi despre noul vaccin.

Am înţeles.

— O să mai înţelegi şi că nu mi-e teamă s-o folosesc. O

să..

Tăcu, iar faţa îi deveni dintr-odată rece şi sumbră.

— Ce a fost asta?

Auzisem şi eu două bufnituri scurte, metalice, ca de la o maşina de nituit, dar de cinci ori mai rapide.

— Cum, nu ştii? E Merlin Mark 2, Scarlatti. Noul tip de carabina cu tragere rapidă din dotarea forţelor NATO. L-am privit gânditor: N-ai auzit ce am spus? Nu mai vine nimeni în seara asta. Numai eu.

— Ce spui? rosti el. Degetele i se albiră când strânse fiola involuntar în mâna stângă. Despre ce vorbeşti?

— Despre toţi prietenii tăi care nu-şi vor mai vedea căminul mulţi ani de-acum încolo. Despre toată drojdia, recunosc, drojdia de elită a lumii răufăcătorilor, care au dispărut în chip atât de misterios în ultimele săptămâni din vizuinile lor din Londra, America, Franţa şi Italia. Toţi experţii în lucrări de sudură, nitroglicerina, descoperirea combinaţiilor şi câte şi mai câte. Cei mai buni dintre cei mai buni din lume la dinamitarea şi deschiderea tezaurelor şi seifurilor din bănci. Am aflat acum câteva săptămâni de la Interpol ca oamenii ăia au dispărut. Nu ştiam că s-au adunat cu toţii în acelaşi loc – aici, în Londra.

Ochii lui deveniseră doua fulgere întunecate. Răsufla şuierând printre dinţi. Semăna cu un lup.

— FBI te consideră cel mai mare complotist şi organizator eu care s-au confruntat de la război încoace, Scarlatti. E un mare compliment, nu-i aşa? Dar binemeritat. Ne-ai prostit pe toţi. Insistenţa ta ca Mordon să fie demolat, demonstraţia asta cu toxina botulinică în estul Angliei, pretextul că nu ştiai că trei dintre fiolele pe care le-ai furat conţineau tipul acela de Virus al Diavolului, aparenta ta necunoaştere a efectelor acestui Virus... ce mai, ne-ai convins pe toţi că avem de-a face cu un dement. Eram siguri că ameninţarea ta de a distruge pătratul acela din inima Londrei era menită să distrugă institutul Mordon, pentru a-ţi satisface capriciile tale

scrântite. Apoi ne-am gândit că era o parte a unui complot comunist de a distruge ultima, dar cea mai puternică linie de apărare a noastră. Doar acum câteva ore ne-am dat seama că ameninţarea ta la adresa centrului Londrei avea un singur scop – acela de a goli acest perimetru, de a-l evacua, pentru a nu mai rămâne nimeni în jurul tău.

Am făcut o pauză şi am reluat:

— În această zonă restrânsă a Londrei se afla un număr de bănci dintre cele mai mari din lume, bănci pline ochi de devize negociabile aparţinând unui număr de cincizeci de naţiuni, bănci care păstrează averi în bancnote, bănci dotate cu seifuri pline de bijuterii pentru care se putea cere răscumpărare de la o duzină de milionari. Şi aveai de gând să iei tot, nu-i aşa, Scarlatti? Oamenii şi utilajele tale fuseseră ascunşi în clădiri nelocuite şi în camioane cu aspect inofensiv încă de aseară. Nu aveau nimic altceva de făcut decât să intre frumuşel în bănci pe timpul întunericul, după plecarea ultimului om. Nu avea să fie nici o problemă. Fiecare dintre băncile alea are un sistem dublu de securitate – gărzile şi alarmele automate care sunt conectate la oricare dintre secţiile locale de poliţie. Însa gărzile au trebuit să plece, nu, doar nu erau să moară de toxina botulinică? în ceea ce priveşte sistemele de alarmă, unii dintre oamenii tăi aveau acces la diagramele dispeceratului de distribuţie a curentului – deci era o chestie uşoara – au scos circuitele din funcţie, au ars siguranţele, au decuplat bobinele de suprasarcina, sau au tăiat cablurile care furnizează curentul electric în zonă. Iată de ce nu ar suna alarmele la secţiile de poliţie. Mă urmăreşti, Scarlatti?

Îmi urmărea fiecare cuvânt. Faţa lui era o mască a urii.

— După asta era floare la ureche, am continuat. Bănuiesc că l-ai răpit pe nenorocitul ăsta de pilot mai devreme în timpul zilei. Aduci prada aici, o încarci în elicopter şi îţi iei zborul la repezeală spre continent: era singura cale, ştiai că întreaga zona va fi închisa şi nu va exista o altă posibilitate să

ieşi de-aici cu prada. Oamenii tăi urmau să stea cuminţi până trecea sperietură, să se amestece în mulţimea care revenea şi să dispară. Iar cât despre bănci, nu avea să afle nimeni nimic până spre ora trei după-amiază, cel mai devreme, când oamenilor li se va permite să se întoarcă. Dat fiind că e duminică, jefuirea băncilor ar fi fost descoperită doar luni dimineaţa. Ora la care ai fi fost la câteva continente depărtare. Dar acum s-a terminat. E aşa cum ţi-am zis, Scarlatti: e capătul drumului.

— Vrei să spui... vrei să spui că totul s-a terminat? şopti Mary în spatele meu.

— S-a terminat. Cu mult înainte ca trupele să fi evacuat zona, pe la zece seara, două sute de detectivi au fost repartizaţi în punctele strategice din tot centrul oraşului – în bănci sau în apropierea lor. Ascunşi. Cu ordinul de a nu se mişca până la ora trei şi patruzeci şi cinci dimineaţa. Acum e trecut de patru. S-a terminat. Absolut fiecare din oamenii aceia au fost dotaţi cu ultima marca de puşti, mitraliere împrumutate de la armata, cu instrucţiuni clare să împuşte pe oricine mişca în jur. Zgomotul pe care l-am auzit acum câteva minute... probabil că cineva s-a mişcat.

— Minţi. Chipul lui Scarlatti era schimonosit şi sălbatic, iar buzele i se frământau chiar când tăcea. Continuă într-o şoapta răguşită: Tu ai născocit toate astea.

— Nici tu nu crezi ce spui, Scarlatti. Ştii că ştiu prea multe lucruri care sunt adevărate, pentru ca să nu fie adevărat şi restul.

Dacă ar fi fost posibil, ochii lui m-ar fi ucis. Rosti încet şi încrâncenat:

— Închide uşa cabinei. Închide-o, îţi spun, sau îţi jur că totul se va termina acum. Făcu doi paşi pe interval, cu fiolă de viruşi ridicată mult deasupra capului.

L-am urmărit timp de o clipă, apoi am încuviinţat. El nu mai avea nimic de pierdut acum, iar eu nu aveam de gând să sacrific viaţa lui

Mary şi pe a mea – ca să nu mai vorbesc de a pilotului – pentru aşa ceva. M-am întors şi am închis uşa glisantă. Dar ochii şi pistolul meu erau aţintiţi asupra lui.

Mai avansă doi paşi, cu mâna încă înălţată deasupra capului.

— Şi-acum, dă-mi pistolul, Cavell. Pistolul.

— Pistolul, nu, Scarlatti. Am negat din cap şi m-am întrebat dacă, la urma urmelor, nu era totuşi dement, sau doar un actor magistral. Pistolul meu, nu. Eşti conştient de asta. Ca să ne omori pe toţi, în timp ce o ştergi? Poţi să spargi fiola, dar te voi ucide înainte de a fi răpus de Virusul Diavolului. Pistolul meu nu ţi-l dau.

Avansa iar, cu ochii măriţi peste măsură şi strălucitori, balansându-şi mâna stângă de parcă s-ar fi pregătit să arunce. Poate că greşeam eu, poate că era dement.

— Pistolul, acum! urlă el.

Am scuturat din nou din cap, el spuse ceva pe un ton ascuţit, sălbatic şi mâna lui stângă descrise o voltă deasupra umărului lui, dar cu dosul, nu cu faţa, cum m-aş fi aşteptat. Întunericul se lasă în cabină după ce pumnul lui încleştat sfărâma singura lampa din tavan, un întuneric momentan luminat de două străfulgerări portocalii când am apăsat pe trăgaci, străfulgerarea şi răpăitul fiind urmate iar de bezna şi de o tăcere brusca. În acea tăcere neaşteptata se auzi un geamăt de durere de pe locul lui Mary, iar Scarlatti spuse:

— Pistolul meu e înfipt în gâtul soţiei tale, Cavell. E pe punctul de a muri.

Deci nu fusese, totuşi, nebun.

Am lăsat pistolul să cadă pe pardoseală. Făcu un zgomot puternic. Am spus:

— Ai câştigat, Scarlatti.

— Comutatorul principal din cabină, spuse el. Pe partea stângă a uşii.

Am bâjbâit, l-am găsit şi l-am răsucit. Toată cabina fu inundată de lumina lămpilor. Scarlatti se ridică din scaunul

unde se aruncase de îndată ce spărsese lampa, muta pistolul de la gâtul lui Mary şi-l aţinti asupra mea. Mi-am ridicat braţele îndoite şi i-am privit mâna stângă. Fiola era încă intactă, îşi asumase un risc enorm, dar era singurul risc pe care şi-l putea permite. Am observat unde era ruptă mâneca de pe braţul lui drept, fusesem foarte aproape de a-l lichida. Şi foarte aproape de a o termina cu noi toţi. Dacă l-aş fi atins, s-ar fi spart fiolă. Dar, mă gândeam eu, urma să fie spartă oricum.

— Trec în spate, spuse Scarlatti încet. Vocea îi era controlată, nonşalanta, îşi câştigase Oscarul pentru noaptea asta şi îşi termină numărul. Chiar în fundul cabinei.

M-am dus. când am trecut pe lângă locul lui Mary, a ridicat ochii spre mine şi mi-a zâmbit printre şuviţele blonde care-i căzuseră în obraz. Ochii ei verzi înotau în lacrimi. I-am întors zâmbetul, Nici chiar Scarlatti nu ne putea arăta nimic nou în meseria de actor.

Pilotul era prăbuşit peste bord. Asta explică sunetul pe care-l auzisem chiar după ce Mary scosese exclamaţia ei de mirare la vederea mea. Înainte de a ieşi să facă investigaţii, Scarlatti se asigurase că pilotul n-o să-i dea mai de furcă. Pilotul era un bărbat masiv, cu părul negru, iar acea parte a feţei care-mi era vizibilă era bronzata şi ridată de soare. Din ceafă i se scurgea un firicel de sânge prin păr.

— Şezi pe locul copilotului, comanda Scarlatti. Trezeşte-l pe individ.

— Cum dracu' să-l trezesc? Sub ameninţarea celor două ţevi de pistol care erau doi ochi neclintiţi, m-am aşezat pe scaun. L-ai trosnit pe nenorocitul ăsta.

— Nu tare, spuse el. Grăbeşte-te.

Am făcut tot ce m-am priceput. L-am zgâlţâit pe pilot, l-am lovit uşor cu palma peste faţa, i-am vorbit, dar Scarlatti probabil că-l lovise mai tare decât credea. Date fiind condiţiile, am reflectat sumbru, nu prea avusese timp de fineţuri. Scarlatti devenea nerăbdător şi nervos ca o pisică şi

privea fix prin geam spre uşile hangarului. Din câte ştia el, afară, în întuneric, se afla un regiment de soldaţi sau de poliţişti, nu avea cum să ştie cât mă rugasem şi argumentasem cu Generalul şi cu Hardanger să mă lase să merg de unul singur, căci secretul operaţiunii şi tăcerea cu care o înconjurasem nu numai că-mi ofereau singura şansa să salvez viaţa lui Mary, dar erau de natură să nu-l stârnească într-atâta pe Scarlatti încât să recurgă la folosirea nechibzuită a Virusului Diavolului. Făcusem o treabă pe cinste!

Peste cinci minute, pilotul se foi şi se trezi. Aspectul fizic nu-l dezminţea, era un tip neînfricat, căci ieşi din starea de inconştienţa luptându-se ca un nebun şi singurul lucru pe care l-am putut face a fost să-l ţintuiesc pe loc, până când pistolul lui Scarlatti, înfipt fără menajamente în ceafă. Il lămuri că se lupta cu cine nu trebuie. Se răsuci în scaun, îl recunoscu pe Scarlatti şi-i adresă câteva cuvinte care nu lăsau îndoiala asupra faptului că venea de pe malul celălalt al Marii Irlandei. Ce a spus era interesant, dar lipsit de relevanţa şi imposibil de tipărit. Tăcu doar când Scarlatti îi vâri gura pistolului în obraz. Scarlatti avea obiceiul nesuferit de a vârî ţevi de pistol în mutra oamenilor, dar acum era prea bătrân ca să se mai trateze.

— Ridica elicopterul în aer, ordona Scarlatti. Acum!

— În aer! am protestat eu. Omul ăsta nu e în stare să se ţină pe picioare, darmite să piloteze!

Scarlatti îl îmboldi iar cu pistolul.

— Ai auzit ce-am spus. Dă-i bătaie.

— Nu pot. Pilotul era încăpăţânat şi violent în acelaşi timp. Trebuie remorcat. Nu pot să pornesc motoarele aici, înăuntru. Gazele de eşapament şi protecţia contra incendiilor...

— Dracu s-o ia de protecţie, spuse Scarlatti. Poate rula cu propria sa energie. Crezi că n-am verificat, cap sec ce eşti! La drum.

Pilotul nu avea de ales şi o ştia. Pomi motoarele; eu mă strâmbam din cauza zgomotului asurzitor al cărui ecou se

izbea de zidurile metalice închise ale hangarului. Nici pilotului nu cred că-i plăcea mai mult acest zgomot; sau îşi dădea seama că era primejdios să mai zăbovim. Oricum, n-a pierdut timpul. Angrena cele două motoare gigantice, acţiona turbina ciclică, înclina elicele înainte şi în jos, apoi decupla frânele. Elicopterul începu să ruleze.

În treizeci de secunde ne aflam în aer. Scarlatti, mai relaxat acum, întinse mâna şi luă din rastelul de deasupra capului său o cutie pătrată de metal. Se întinse pentru a doua oară şi dădu jos o plasă de sfoară cu ochiuri dese.

— Deschide cutia şi transfera conţinutul ei în plasa asta, rosti el scurt. Te sfătuiesc să fii atent. O să vezi de ce.

Am văzut de ce şi am fost foarte atent. Am deschis cutia şi, în ea, înfăşurate în paie, se aflau cinci tuburi de oţel cromat.

Urmând instrucţiunile lui, am deschis fiecare tub în parte şi, cu infinită grijă, am pus cinci fiole de sticlă în plasă. Două aveau capacele albastre – două fiole cu Virusul Diavolului. Trei aveau capacele roşii – trei fiole de toxina botulinică. Scarlatti îmi mai dădu o fiolă cu capac albastru, care ridica totalul la şase. Am pus-o şi pe aceea în plasă, am strâns cu grijă plasă şi i-am înapoiat-o lui Scarlatti. În cabina era frig, dar năduşisem de parcă aş fi fost în baia de aburi şi a trebuit să fac un efort de voinţa ca să-mi stăpânesc tremurul mâinilor. L-am zărit pe pilot aruncând o privire la plasă şi nu pot spune că se simţea mai fericit decât mine. Ştia despre ce era vorba.

— Excelent. Scarlatti lua plasa de la mine, se răsuci spre intervalul dintre scaune şi o puse pe locul cel mai apropiat de el. Vei fi în stare să-i convingi pe amicii noştri că nu sunt numai dornic, ci şi pregătit să-mi pun ameninţarea în aplicare.

— Nu înţeleg despre ce vorbeşti.

— O să înţelegi. Vreau să stabileşti legătura prin radio cu socrul tău şi să-i transmiţi un mesaj.

Se întoarse spre pilot:

— Vei survola eliportul. O să ne întoarcem în curând acolo.

Am spus:

— Nu ştiu să manevrez afurisitul ăsta de aparat.

— Ai uitat pentru moment, spuse el suav. Nu-mi era deloc pe plac sporită lui încredere în sine. O să-ţi aduci aminte. Cineva care şi-a petrecut viaţa în slujba serviciului de informaţii al ţarii sale nu ştie să opereze un emiţător? Dacă mă-ntorc în cabina pasagerilor şi o auzi pe soţia ta ţipând, crezi c-o să-ţi aminteşti?

— Ce vrei să fac? am strigat la el.

— Intra pe frecvenţa poliţiei. Eu nu ştiu care e, dar tu trebuie să ştii. Spune-le că dacă nu-i eliberează de îndată pe toţi oamenii mei pe care i-au prins – împreuna cu banii pe care-i au asupra lor – voi fi obligat să împrăştii toxina botulinică şi Virusul Diavolului deasupra Londrei. N-am idee unde vor cădea şi nu-mi pasă nici cât negru de sub unghie. Mai departe, dacă se face cea mai mică încercare de a fi urmărit, depistat sau capturat, atât eu, cât şi oamenii mei, voi folosi toxina indiferent de consecinţe. Vezi vreo fisură, Cavell?

Nu i-am răspuns imediat. mă uitam pierdut la ştergătoarele de parbriz rapide, la întuneric şi la ploaie. În cele din urmă i-am răspuns:

— Nu văd nici o fisură.

— Sunt un om disperat, Cavell, spuse el cu fermitate, dar calm. când m-au deportat din America, au crezut că eram complet terminat. Complet. Un „fost". Au râs de mine când m-au deportat. Eram – şi sunt – hotărât să le arăt tuturor cât de mult au greşit. Sunt hotărât să dau cea mai mare lovitură a tuturor timpurilor. când ne-aţi interceptat în maşina aseară, multe din cele ce am spus erau neadevărate. Dar un lucru era adevărat: sau îmi voi atinge acest ţel, indiferent de preţ, sau voi muri an această încercare. Acum nu joc teatru. Nimic nu mă va opri, nimic pe lume nu-mi va sta în cale în ceasul al doisprezecelea. N-ar fi trebuit să râdă de Enzo Scarlatti. Vorbesc cât se poate de serios, Cavell. Mă crezi?

— Te cred.

— Nu voi şovăi să-mi duc ameninţarea până la capăt. Trebuie să-i convingi de asta.

— Pe mine m-ai convins, am spus. Nu pot să vorbesc în numele celorlalţi. O să încerc.

— Îţi recomand să reuşeşti, spuse el pe un ton egal.

Am reuşit. După câteva minute în care am încercat scală, am izbutit să intru pe frecvenţa poliţiei. A mai trecut ceva timp până când apelul meu a fost retransmis şi reorientat prin telefon, iar apoi am auzit vocea superintendentului Hardanger.

— Aici e Cavell, i-am spus. Sunt într-un elicopter cu...

— Într-un elicopter! Trase o înjurătură. Aud, fir-ar să fie! Aproape. deasupra capului meu. Pentru Dumnezeu, ce...

— Ascultă-mă! Sunt aici cu Mary şi cu un pilot al liniilor Inter-City, locotenentul...

L-am privit pe bărbatul de lângă mine.

— Buckley, spuse el aspru.

— Cu locotenentul Buckley. Suntem în mâna lui Scarlatti. Are un mesaj pentru tine, pentru General.

— Vasăzică, ai încurcat toată treaba, Cavell, răspunse Hardanger furios. Şi doar te-am avertizat...

— Taci, i-am replicat obosit. Iată mesajul. Mai bine ascultă-l.

I-am spus ce mi se ceruse să spun şi, după o pauză, ajunse la mine vocea Generalului. Fără reproşuri, fără vorbe de prisos:

— E posibil să fie o cacealma?

— Imposibil. E absolut hotărât. Mai degrabă va şterge de pe faţa Pământului jumătate din oraş decât să rateze. Ce contează toate bancnotele şi lingourile din lume faţa de un milion de vieţi omeneşti?

— Parcă ţi-ar fi teamă, se auzi vocea molcomă a Generalului.

— Îmi este teamă, domnule. Şi nu numai pentru mine.

— Înţeleg. Te voi rechema peste câteva minute.

Mi-am scos căştile şi am spus:

— câteva minute. Trebuie să se consulte.

— E de înţeles.

Avea o atitudine nonşalanta, stătea rezemat cu umărul de uşa, dar pistoalele le ţinea ferm aţintite asupra noastră. Acum nu mai avea nici o îndoiala asupra rezultatului.

— Eu am toate cărţile în mână, Cavell.

Nu exagera deloc. Într-adevăr, ţinea toate cărţile în mână, nu-şi puteau permite să-l lase să piardă jocul. Şi totuşi, undeva, într-un colţişor al minţii mele apăru o mică rază de speranţa că s-ar putea că până la urmă să nu-i iasă pasienţa. Era o speranţa disperată, dar ce să-i faci, eram un om ajuns la limita disperării şi pregătit să risc şi pentru o şansa dintr-un milion. Şi totul depindea de atâţia factori imponderabili. Starea de spirit a lui Scarlatti, siguranţa şi, o dată cu ea, uşoara relaxare la gândul că s-ar putea, da, s-ar putea ca totul să iasă cum voia el; perspicacitatea, inteligenţa şi cooperarea lui Buckley; şi propria mea viteza de reacţie. Ultimul era cel mai mare „dacă" al problemei, căci aşa cum mă simţeam eu atunci, ca un nonagenar suferind, Scarlatti avea un mare ascendent asupra mea.

S-a auzit pârâitul caştilor. Mi le-am pus la urechi şi l-am auzit pe General vorbind. A intrat direct în subiect:

— Spune-i lui Scarlatti că suntem de acord.

— Da, domnule. Nici nu pot să vă spun cât de rău îmi pare că s-a întâmplat aşa.

— Ai făcut tot ce ai putut. S-a terminat. Prima noastră grijă este acum să-i salvăm pe nevinovaţi, nu să-i pedepsim pe vinovaţi.

Una din caşti îmi fu smulsă de pe ureche, într-un mod deloc delicat, iar Scarlatti spuse:

— Ei bine? Ei?

— E de acord, am răspuns la capătul puterilor.

— Bun. Nici nu mă aşteptam la altceva. Află cât timp le

trebuie să-mi elibereze oamenii şi banii şi când cred că poliţia se va retrage din zonă.

Am întrebat şi i-am transmis răspunsul:

— O jumătate de oră.

— Fain. Închide radioul. O să survolăm zona în timpul acesta, apoi o să coborâm. Se rezemă iar de uşa, la largul lui şi, pentru prima dată, îşi permise un zâmbet. O mică amânare în executarea planurilor mele, Cavell, dar rezultatele finale vor fi acelaşi. Nici nu pot să-ţi spun cât sunt de nerăbdător să văd mâine titlurile tuturor ziarelor americane, care au scris cu atâta dispreţ despre mine, calificându-mă drept un „nimeni" şi un „fost", când m-au deportat acum doi ani. Va fi interesant de văzut cum o să-şi înghită cuvintele.

L-am înjurat fără entuziasm, iar el a zâmbit din nou. Cu cât zâmbea mai mult, cu atât era mai bine pentru mine. Aveam o nădejde. M-am aruncat pe scaun, încovoiat sub povara unei amarnice deprimări şi am întrebat posac:

— Ai ceva împotriva dacă fumez?

— Deloc. Puse un pistol în buzunar şi-mi dădu ţigări şi chibrituri. Cu complimentele mele, Cavell.

— Nu port asupra mea ţigări explozive, am mârâit.

— Nici nu cred asta. Zâmbi iar, se distra grozav. Ştii, Cavell, realizarea asta îmi dă o imensă satisfacţie. Şi poate e la fel de mare ca atunci când înving un adversar ca tine. Mi-ai dat mult de furcă şi ai fost mai aproape de a mă doborî decât toţi cei cu care am avut de-a face.

— Cu excepţia inspectorilor americani de la fisc, i-am spus. Du-te dracului, Scarlatti.

Râse. Am tras adânc din ţigara şi, în momentul acela, elicopterul se clătina uşor, ridicându-se deasupra unui curent de aer mai cald. Asta mi-a oferit deschiderea. M-am răsucit pe scaun şi i-am zis lui Scarlatti, cu un amestec de arţag şi nervozitate:

— Aş dori foarte mult să stai jos sau să te ţii de ceva. Dacă intră tocătorul ăsta într-un gol de aer, ar putea să te azvârle

în spate şi să cazi naibii pe fiolele alea.

— Calmează-te, amice, spuse liniştit. Se aşeza în uşa şi-şi încrucişa picioarele. Pe o vreme ca asta nu sunt goluri de aer.

De fapt, nu eram atent la ce spune. Şi nici nu-l priveam. Îl priveam pe Buckley – şi atunci l-am zărit pe Buckley uitându-se la mine. Nu mişca din cap. Îmi aruncă doar o privire cu coada ochiului, privire pe care Scarlatti, fiind în spatele lui, nu o putea vedea. Îmi făcu scurt cu ochiul, fără vorbe, masivul irlandez se prindea repede. Îşi puse neglijent o mână pe picior, luând-o de pe bord. Se freca pe pulpa până când degetele întinse pe orizontală îi atinseră genunchiul. Şi, brusc, se ridica în poziţie verticală.

Am aprobat din cap de două ori, privind în tot acest timp prin parbriz, că nu cumva să existe bănuiala vreunei semnificaţii a gestului meu. Nici cel mai suspicios dintre oameni nu i-ar fi dat atenţie, iar la ora asta Scarlatti era prea încrezător şi mulţumit că să mai caute ameninţarea unui necaz unde nu exista nici urmă de aşa ceva. N-ar fi fost primul care să se relaxeze din cale-afară când jocul părea că a fost câştigat de-adevăratelea. Şi să piardă la sfârşitul meciului. L-am privit pe Buckley şi am văzut cum buzele lui formau cuvântul: „Acum". Am dat o dată din cap şi m-am pregătit.

Cu coada ochiului, l-am văzut pe Scarlatti schimbându-şi puţin poziţia când Buckley înalta uşor elicopterul. Stătea încă cu picioarele încrucişate. Deodată, Buckley împinse maneta înainte, înclina mult elicopterul, iar Scarlatti, pierzându-şi cu totul echilibrul, fu azvârlit în faţa, căzând aproape peste mine.

Deja mă răsucisem şi mă ridicasem pe jumătate când el a căzut spre mine. Mi-am rotit pumnul drept cu avânt din spate şi l-am prins o idee mai sus decât intenţionasem, chiar în stern şi pistoalele i-au zburat cu zgomot din mâini, lovindu-se de pupitrul de comandă şi de parbriz.

Scarlatti îşi ieşi din minţi de furie. În sensul adevărat al cuvântului, îşi ieşi din minţi. Se lupta cu genunchii, cu

picioarele, cu pumnii, capul, coatele, şi le folosi pe toate împotriva mea, azvârlindu-mă înapoi pe scaun şi fără să ia în seama loviturile cu care îl gratulam eu. Ba urla, ba ţipa, ca un animal rănit, lovindu-mă cu o putere şi o viteză înspăimântătoare, adunându-şi toate forţele. Eram cu douăzeci de ani mai tânăr şi cu zece kilograme mai solid decât el, dar nu eram în stare nici măcar să-l apuc de undeva. Urechile porniră să-mi ţiuie ameninţător, pieptul parcă mi-era strâns şi zdrobit de o menghină uriaşa, apoi, cu câteva secunde înainte a-mi da seama că o să leşin, izbiturile demente încetară brusc şi Scarlatti dispăru.

Năucit, însângerat, înnebunit de durere, m-am smuls de pe scaun şi am pornit-o spre el. Elicopterul era încă în picaj şi Scarlatti se clătina disperat pe intervalul dintre scaune, ţinându-se de ele, încercând să lupte împotriva forţei de gravitaţie. Îşi folosea doar o mână – în cealaltă ţinea plasa cu viruşii. Poate că Scarlatti îşi pierduse pe moment minţile, aproape sigur aşa era, dar un colţişor al minţii lui funcţiona încă: nu ne mai putea ameninţa direct cu Virusul Diavolului, căci, la câteva secunde după ce împrăştia viruşii, elicopterul, având la comanda un pilot mort, s-ar fi prăbuşit pe străzile Londrei cu Scarlatti cu tot, singura persoană rămasă vie la bord, dar fără speranţa de scăpare.

Ajunse la uşa înainte ca eu să fi parcurs jumătate din interval. Se apuca de mâner şi încerca să deschidă uşa, dar îşi dădu seama că era imposibil să tragă de ea, din cauza forţei opuse de elicopterul în cădere, îşi propti picioarele cu toată puterea de scaunul de lângă Mary şi trase din răsputeri, faţa înroşindu-i-se de efort. Încet, inexorabil, uşa începu să alunece. Iar eu eram încă la doi metri de el. Apoi, dintr-o dată, podeaua se îndrepta, când Buckley readuse elicopterul în poziţie orizontală, uşa zbura în lături şi Scarlatti se clatină şi căzu. O secundă doar şi eram grămadă peste el.

Nu-mi făceam griji pentru Scarlatti. Îmi făceam griji pentru ce ţinea el în mână. I-am smuls plasa cu sălbăticie, auzind

cum unul din degete i se frânge, prins între ochiurile plasei, apoi a sărit brusc în picioare şi am început o luptă pe viaţa şi pe moarte – cu o singură mână.

Se luptă acum pe tăcute, avea faţa unui dement şi voia să mă omoare. M-a apucat de beregată, împingându-mă cu violenţa înapoi. Am dus piciorul stâng în spate pentru a găsi un punct de sprijin ca să-l pot îndepărta de mine şi am auzit-o pe Mary strigând. Piciorul dădu de gol, nu era nimic în spatele meu, doar uşa deschisă. Imediat, mi-am aruncat ambele braţe în lături şi mi-am încordat spatele şi umerii. Ambele antebraţe mi s-au zdrobit cu brutalitate de tocul metalic al uşii, iar marginea de sus a tocului îmi pătrundea în ceafa ca o ghilotină. O clipă, am văzut lumea ca printr-o ceaţa roşie străbătută de puncte de lumină, apoi ceaţa s-a ridicat. Mary, care şedea pe scaunul de lângă uşa, mă privea fix cu ochii îngroziţi, verzi şi enormi pe faţa-i albă, cadaverică. Şi Scarlatti mă strângea de gât. Faţa lui era la câteva degete de a mea.

— Te-am avertizat, Cavell, rosti el răguşit. Te-am avertizat. mâine vor fi un milion de morţi, Cavell. Un milion de morţi şi tu eşti cel care i-ai ucis. Tu, nu eu.

Oftă, îşi afundă degetele mai adânc în gâtul meu şi începu să mă împingă afară, în beznă, în neant.

Eram depăşit. Una din mâini nu mi-o puteam folosi ca să-l dau la o parte – dacă-mi pierdeam doar unul dintre punctele de sprijin, zburam prin uşa. Aveam faţa lui Scarlatti sub ochii mei, nu ştiu cum o fi fost înainte, dar acum era în mod cert nebun. Braţele mele, întinse în mod rigid în lături, au început să se îndoaie din umeri, alunecând pe marginile de metal ale tocului uşii, iar umerii mi-au luat foc de durere în clipa când Scarlatti a pornit să mă împingă mai mult şi mai mult în eterul întunecat. Simţeam vântul rece şuierând tumultos pe lângă mine, ploaia răpăindu-mi pe umeri şi pe spate cu forţa uraganului dezlănţuit. Aşa mor unii oameni. Am încercat să-mi desfac pumnul stâng, măcar să nu iau cu mine Virusul Diavolului când voi cădea, dar nici măcar asta nu puteam s-o

fac, degetele mi se încâlciseră în plasă şi se zdrobiseră de marginea metalică a uşii.

Mary ieşi în clipa aceea din letargia pe care i-o provocase groază.

Era legată de braţele scaunului, dar picioarele îi erau libere şi, brusc, şi le îndoi din genunchi şi le proiecta în sus cu toată puterea. Purta pantofi italieneşti şi pentru prima dată în viaţa am înălţat o rugăciune de mulţumire pentru monstruozităţile acelea cu vârfuri ascuţite. Scarlatti a ţipat de durere când vârfurile pantofilor l-au lovit chiar în spatele genunchiului drept, piciorul i s-a îndoit şi acela a fost singurul moment pe care-l aveam – am simţit cum strânsoarea îi slăbeşte pe gâtul meu. Cu o mişcare spasmodică a braţelor şi gâtului, m-am aruncat în faţa, balansând piciorul stâng şi l-am făcut să se dea înapoi, împleticindu-se. Şi, dintr-o dată, nu mai stăteam în uşa şi am azvârlit corpul ghemuit pe jos într-o parte, fugind pe interval.

N-am alergat prea departe. Buckley venea pe uşa opusă, cu un pistol în mână. Ca prin ceaţa, m-am întrebat de ce Dumnezeu nu venise până acum, nu i-ar fi luat mai mult de zece secunde să pună pilotul automat şi să caute o armă, după ce aparatul se îndrepta, dar abia atunci mi-am dat seama că doar atâta timp trecuse de când adusese elicopterul în poziţie orizontală. Mi, se păruse o eternitate, atâta tot.

Mă văzu venind şi-mi arunca pistolul. L-am prins, având grijă să nu care cumva să cadă în preajma viruşilor. M-am răsucit, cu arma în mână, dar Scarlatti nu mă mai urmărea.

Stătea liniştit lângă uşa, încovoiat de durere. Ochii îi erau aţintiţi asupra mea, dar nu mai păreau a fi ochii unui dement. Se îndrepta încet şi spuse:

— Nu te osteni să tragi, Cavell.

— N-o să trag, i-am spus.

— Sfârşitul unui vis, spuse el pe un ton neutru.

Stătea foarte aproape de uşa, vântul şi ploaia îl izbeau din

plin, dar părea să nu observe.

— Poate aşa se termina întotdeauna visurile celor ca mine. Se opri, apoi mă privi cercetător. De fapt, nu te-ai aşteptat niciodată să mă vezi la Old Bailey, nu?

— Nu, i-am răspuns. Nu m-am aşteptat niciodată la asta.

— Sunt eu omul care să se lase judecat într-un tribunal? insistă el.

— Nu, nu eşti, i-am răspuns.

Mă aprobă din cap cu satisfacţie. Se mai apropie cu un pas de uşa, apoi se întoarse către mine:

— Totuşi, ar fi fost simpatic, spuse, să văd ce ar fi scris în *New York Times.*

Vocea îi suna trist. După care se întoarse şi paşi în neant.

I-am tăiat legăturile lui Mary şi i-am restabilit circulaţia sângelui în mâini, iar Buckley s-a dus în carlinga pentru a contacta poliţia şi a decomanda maşinile escadrei de intervenţie. După câteva minute, ne-am dus şi noi în carlingă. Buckley aducea elicopterul la bază, iar eu mi-am pus căştile la urechi.

Generalul spuse:

— Deci, Mary e în siguranţa.

— Da, domnule, e în siguranţa.

— Scarlatti s-a dus?

— Da, domnule. Scarlatti s-a dus. S-a aruncat din elicopter.

Vocea lui Hardanger, vocea aceea aspră şi gâjâită, ne-a întrerupt:

— A căzut sau a fost împins?

— A căzut.

Mi-am scos căştile. Ştiam că nu mă vor crede niciodată.

———————

EDITURA Z

Suntem în plin război rece. SUA şi URSS, cele două superputeri se întrec în arsenalul nuclear. "Perfidul Albion" reuşeşte să dezvolte o armă infinit mai terifiilă - VIRUSURI FATALE - menită să asigure supremaţia Marii Britanii în al III-lea Război Mondial.

"Iţi taie răsuflarea, iţi ridică părul măciucă în cap!"
BOOKS AND BOOKMEN

"Deosebit de captivantă, superbă!"
PUNCH

ISBN 973-9127-90-8 Lei 5900

EDITURA Z EDITURA Z